

တောင်ပံမဲ့ငှက် လေထဲပျော်

ပင်ကိုရေးလူငယ်အဖွဲ့နှင့်စရိုက်ပွဲဝတ္ထုတိုငါးပါးချုပ်

မောင်ထွန်းသူ

ကွယ်လွန်ရှာပြီးဖြစ်သည့်
 စာရေးဆရာကြီးဟောင်ထွန်းသူကို
 စာဖတ်သူအများက ထင်ရှားသော
 ဘာသာပြန်စာရေးဆရာကြီးဟု
 အသိအမှတ်ပြု သိရှိပြီးဖြစ်ကြသလို
 သူ၏ တောင်ပံပဲ့သည့်ငှက်ငယ်များ စာအုပ်နှင့်
 တောင်ပံပဲ့လျက်လေထဲပျော် စာအုပ်များကို
 ဖတ်ရှုပေးသူတို့ကလည်း ဘဝသရုပ်ဖော်အဖွဲ့အဖွဲ့
 ကောင်းသော၊ လူငယ်ဘဝကို စာနာစိတ်အပြည့်ဖြင့်
 ခံစားရေးဖွဲ့တတ်သော ပင်ကိုရေး
 ဘဝသရုပ်ဖော် စာရေးဆရာကြီး အဖြစ်ပါ
 အသိအမှတ်ပြုထားကြပည် ထင်ပါသည်။
 ယခုဝတ္ထုများမှာ အဆိုပါစာအုပ် ၂ အုပ်မှ
 ဝတ္ထုများအားလုံးကို ပေါင်းစုလျက်
 စိစဉ် ထုတ်ဝေထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

 TUN0049
 4,500.00 KS

တောင်ပံပုံငှက်လေထဲပျော်၊ မောင်ထွန်းသူ
မျက်နှာပုံးပန်းချီ - တော်တီဆွ
စာမျက်နှာ ၃၇၇ မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀.၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ကျ၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း၊
ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မရိုးရိပ်လမ်း၊ ရန်ကင်း၊
၂၀၂၀၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀၊
၂၀၁၅ စိတ်ကူးချိုချို၏ပထမအကြိမ်၊
ရောင်းစျေး ၄ ၅ ၀ ၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705
www.facebook.com/SKCCmyanmarbook
www.skccmyanmarbook.com

မာတိကာ

- တောင်ပံမဲ့သည့် ငှက်ငယ်များအတွက် စာရေးသူအမှာ	က
- တောင်ပံမဲ့လျက် လေထဲပျော်အတွက် စာရေးသူအမှာ	ဆ
၁။ အမိမဲ့သား	၁
၂။ ဝက်ကုတ်	၂၃
၃။ သားကောင်	၄၄
၄။ တောင်ပံမဲ့လျက် လေထဲပျော်	၆၅
၅။ ရွာကျော်	၉၆
၆။ ရွာကျော်၏ ရွာကျော်	၁၂၃
၇။ စိုးမရ	၁၄၉
၈။ ရွှံ့ပိုးစိန်	၁၇၀
၉။ မာလာကျိုး	၁၉၈

၁၀။ ဇီးရိုး ဇီးရိုး သုည	၂၂၅
၁၁။ အိမ်ပြေး	၂၄၀
၁၂။ ဆင်ကြီး	၂၆၀
၁၃။ တစ်ဆယ့်သုံးနှင့် သုံးရာနှစ်	၂၈၁
၁၄။ လာရာလမ်း လွမ်းမိပါရဲ့	၂၉၅
၁၅။ ကြမ္မာရဟတ်	၃၂၁

တောင်ပံမဲ့သည့် ငှက်ငယ်များအတွက် စာရေးသူ၏အမှာ

“မောင်ထွန်းသူ” ဟူသော ကလောင်အမည်ဖြင့် ပထမဆုံးပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့သည့်စာအုပ်မှာ ‘တောင်ပံမဲ့သည့်ငှက်ငယ်များ’ ဖြစ်သည်။ ထိုစာအုပ်ကို ၁၉၈၀ ခုနှစ်တွင် စာပေဗိမာန်မှ ထုတ်ဝေခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ပင်ကိုရေးဝတ္ထုတို ခုနစ်ပုဒ်ပါဝင်ခဲ့သည်။ ထိုစာအုပ်သည် ကျွန်တော်အား လူသိများ အောင်တွန်းအားပေးခဲ့သည့် စာအုပ်ဟုဆိုလျှင် မှားနိုင်အံ့ မထင်ပါ။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် ပင်ကိုရေးဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်နှင့် ဆောင်းပါးတွေ အများကြီးရေးမည်ဟု စိတ်ကူးရှိခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် ကိုယ့်ဘဝလမ်းခရီးတွင် ကိုယ်ကြုံခဲ့ရသည့် ဖြစ်ရပ်များနှင့် လူများကိုအခြေခံ၍ “ဝတ္ထုရှည်ကြီးများ” ရေးလိုက်မည်ဟုပင် စဉ်းစားခဲ့ဖူးသည်။ ထိုအချိန်က ကျွန်တော်နှစ်သက်ရာ နိုင်ငံခြားဝတ္ထုနှစ်ပုဒ်ကို ဘာသာပြန်ထားခဲ့ပြီး ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်အတွက် ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု မမျှော်လင့်ခဲ့ပါ။

ကံကောင်းလွန်း၍လား သို့မဟုတ် ကံဆိုးလွန်း၍လားမသိ။ ကျွန်တော်

(၁)

သည် လူမှုဒုက္ခသည်များအား ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးရသည့်အရာရှိတစ်ယောက်ဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ရ၏။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်လုပ်ငန်းတည်ရာ လောကသည် လူ့အဖွဲ့အစည်းတစ်ခု၏ အနိမ့်ကျဆုံးသော လောကများ ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်ဘဝသည် အရာရှိတစ်ယောက်အနေဖြင့် အထင်အမြင်အကြီးခံရသည့်အနေအထား၌ မရှိပါ။ အာဏာရှိပါမှ သို့မဟုတ် အခွင့်အရေးပေးနိုင်မှ 'အရာရှိ' ဟုထင်သော ကျွန်တော်တို့ လူ့အဖွဲ့အစည်းတွင် ကျွန်တော်သည် မတွင်ကျယ်လှပါ။ လူရာလည်းမဝင်ပါ။ သို့တစေလည်း ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ပျော်ပါသည်။ ကျွန်တော်သင်ယူလာခဲ့ရသည့် လူမှုသိပ္ပံဘာသာရပ်များမှ သိခွင့်ရလာခဲ့သည်များကို အခြေခံ၍ (Social Case Work) ခေါ် နည်းပညာကိုသုံးကာ လူမှုဒုက္ခသည်တစ်ဦး၏ဘဝနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာပြီး ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးရသည့်အလုပ်တွင် အလွန်စိတ်ဝင်စားခဲ့ပါသည်။

အမှန်တော့လည်း လူမှုဒုက္ခသည်များ၏ဘဝကို တစေ့တစောင်းမျှ လေ့လာသိရှိခွင့်ရခြင်းသည် စိတ်ဝင်စားစရာ၊ သနားစရာကောင်းသည်နှင့်အမျှ သင်ခန်းစာယူစရာ၊ တရားရစရာများကိုလည်း သိရှိနားလည်ခွင့်ရခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် လူမှုပြဿနာများနှင့် ရင်ဆိုင်နေကြရရှာသော လူမှုဒုက္ခသည် ကလေးသူငယ်များနှင့် လူငယ်များ၏ဘဝသည် ပို၍စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းပြီး ပို၍ကိုယ်ချင်းစာစရာကောင်းသည်ဟု ထင်ပါသည်။

ထိုအထင်ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်သည် ကလေးသူငယ်နှင့် လူငယ်တို့၏လောကတွင်းသို့ ရောက်သွားသည့်အခါ သူတို့ဘဝများကို အလေးအနက်ထား၍ လေ့လာခဲ့သည်။ လေ့လာ၍ ရခဲ့သမျှကိုလည်း တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင် ဘာသာရေးတွင် အားသန်သလောက် လူမှုရေးတွင် အားနည်းလွန်းလှသော ကျွန်တော်တို့ လူမျိုးများအာရုံဝင်စားလာအောင် တင်ပြမည်ဟု စိတ်ကူးရှိခဲ့သည်။

ထိုစိတ်ကူးကို ၁၉၉၇ ခုနှစ်တွင်စတင်၍ အကောင်အထည်ဖော်ခဲ့ သည်။ ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ရသည့် လူငယ် ၇ ဦးအကြောင်းကို ရေးသားခဲ့ ၏။

ကျွန်တော်ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်ထင်၏။ ထိုစာမူသည် ၁၉၈၀ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလထဲတွင် “တောင်ပံမဲ့သည့်ငှက်ငယ်များ” အမည်ဖြင့် စာပေဗိမာန်မှ ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော့် “အမှာစာ” တွင် “ကျွန်တော်လေ့လာသိရှိထား သည့် ‘လူငယ်ခုနစ်ဦး၏အဖြစ်’ ကို တင်ပြလိုက်ပါသည်။ တကယ့်ဖြစ် ရပ်များအပေါ် ဖြည့်စွက်ကာ ဖတ်ချင်စဖွယ်ဖြစ်အောင် အားထုတ်ထားပါ သည်။ ဤနိုင်ငံ၏ကလေးနှင့် လူငယ်တို့၏အရေး၌ စိတ်ဝင်စားမှု တိုး တက်လာသည်ဆိုပါမူ ကျွန်တော်ရေးရကျိုးနပ်ပြီ’ ဟု ရေးခဲ့ပါသည်။

ထိုစဉ်က စာပေဗိမာန်မှ အခမဲ့ထုတ်ဝေခဲ့သည့် “စာအုပ်သတင်း လက်ကမ်းစာစောင်တွင် ‘တောင်ပံမဲ့သည့် ငှက်ငယ်များ’ နှင့်ပတ်သက်၍-

“တောင်ပံကို အားမပြုနိုင်သော ငှက်ငယ်များ၏ အပျံမလှနိုင် သောအဖြစ်ကို ‘မောင်ထွန်းသူ’ က လက်ရာမြောက်စွာ မှတ်တမ်းတင် ထားသည်။ အပေါင်၏ ဘဝခရီးကို အနီးကပ်လေ့လာခွင့်ရခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ စေတနာလည်း အပြည့်ပါသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

“လူ့အဖွဲ့အစည်းတစ်ရပ်၌ သက်ငယ်ဆိုးသွမ်းမှုမှာ မိဘတို့၏ အိမ်ထောင်ရေးလော...။ လောင်းကစားလော၊ အရက်သေစာလော၊ ပတ်ဝန်းကျင်လော၊ ဗီဇသဘာဝလော၊ ကမ္မသကာပင်လော...။ လော ပေါင်းများစွာကို ကြမ်းတမ်းသော သူတို့ဘဝများမှ အဖြေထုတ်ယူနိုင် ကြမည်။

“လူတိုင်းတွင် မိဘစိတ် ရှိတတ်ကြသည်။ ဤဝတ္ထုများကိုဖတ်၍ တစ်စွန်းတစ်စ၊ တစ်ဆုပ်တစ်ခဲ၊ စေတနာမှန်နိုင်ကြလျှင် မေတ္တာ ငတ်သော ငှက်ငယ်များစွာတို့ တောင်ပံဝင့်၍ လေဟုန်စီးနိုင်ကြပေ လိမ့်မည်” စသည်ဖြင့် သုံးသပ်ထားခဲ့သည်။

၂၂-၆-၈၁ ရက်နေ့ထုတ် ‘ကြေးမုံသတင်းစာ’ ၏ ‘စာကြေးမုံ’ ခန်း တွင် ကြီးမောင် (ဆရာဌေးဒေါင်း) က -

“သနားစဖွယ် ကလေးသူငယ် ၇ ဦး၏ ကြောင်းရပ်ခုနစ်ခုကို တင်ပြထားသော မှတ်တမ်းဝတ္ထုခုနစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ တကယ့် ဖြစ်ရပ်များကို ဖတ်ချင်စဖွယ် ပြုပြင်ရေးသားထားသောကြောင့်

‘မှတ်တမ်းဝတ္ထု’ ဟု ဆိုရမည်။ အားလုံးကောင်းသည်။ တွယ်ရာမဲ့ လူငယ်တို့၏ ဘဝကို စာနာစိတ်ပေါ်လာစေနိုင်သော ဖြစ်ရပ်များ ဖြစ်သည်” ဟု ဝေဖန်ထားခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် ၂၀-၂-၈၁ ရက်နေ့စွဲဖြင့် စာတိုက်မှ စာတစ်စောင်ရောက် လာသည်။ စာရေးဆရာ ဒါရိုက်တာဦးသုခထံမှာစာဖြစ်၏။ ဆရာဦးသုခ က သူ့စာတွင်-

“တောင်ပံမဲ့သည့်ငှက်ကလေးများ” ကို မနေ့ကမှ အစအဆုံးဖတ်ပြီး ပါသည်။ ရေးသားတင်ပြပုံရော၊ အကြောင်းအရာရော အလွန်စိတ်ဝင်စား သနားကြင်နာ ဆင်ခြင်စရာတွေ ခံစားရပါသည်။

“အထူးသဖြင့် အဖြစ်တစ်ခုစီအပေါ် ထင်မြင်ချက်အမှာနိဒါန်းကလေး များက သူတို့တစ်တွေကို ကယ်တင်စောင့်ရှောက်နိုင်အောင် (ဆွေးနွေး) ထားတာမျိုး တွေ့ရပါသည်” စသည်ဖြင့် ရေးသားထားလေသည်။

ကျွန်တော့်အတွက် “အားတက်ဖွယ်ရာများ” ဖြစ်သည်။ ဤကြားထဲ မှပင် ထိုစာအုပ်ထဲမှ ဝတ္ထုတိုအချို့ကို ဘာသာပြန်ထားမိသည့် ရုရှားအမျိုး သားတစ်ဦးက ကျွန်တော့်ထံမှ ခွင့်ပြုချက်တောင်းခံရန် လာရောက်စုံစမ်း သွားသည်ဟူသော သတင်းထွက်လာသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ထိုရုရှားတွေ ဆုံခွင့်မရလိုက်ပါ။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်သည် “ပင်ကိုရေးဝတ္ထုတို ခုနစ်ပုဒ်” ဖြင့် စာပေနယ်တွင် ခြေချခဲ့သူဟု ဆိုနိုင်စရာရှိ၏။ ပင်ကိုရေးများဖြင့် ‘စာပေ ဘဝခရီး’ ကို ဆက်လျှောက်မည်ဟုလည်း တာရှုထားသူဖြစ်သည်။ သို့ပါ လျက်နှင့်ပင် ကျွန်တော်၏ဘာသာပြန်ဝတ္ထု ‘ရဲတိုက်’ (The Citadel၊ A.J. Cronin) စာအုပ်က ပေါက်ပေါက်ရောက်ရောက် ဖြစ်သွားသည့်အခါ ပင်ကို ရေးများနှင့် ကျွန်တော်သည် အနေဝေးသလို ဖြစ်သွားခဲ့ရလေသည်။

စာပေဗိမာန်ထုတ် ‘တောင်ပံမဲ့သည့် ငှက်ငယ်များ’ ကို နှစ်သက်ခဲ့သူ များက ထိုစာမျိုးကို ထပ်မံရေးသားရန် တိုက်တွန်းခဲ့ကြသည်။ အထူး သဖြင့် အလေးအနက်ထား၍ စဉ်ဆက်မပြတ် တိုက်တွန်းခဲ့သူမှာ “ဖြစ်ရပ် မှန်မဂ္ဂဇင်း၊ တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ ဆရာနီလေးမောင်” ဖြစ်သည်။ ဤသို့ ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ၁၉၉၃ ခုနှစ်အတွင်းမှစ၍ ဝတ္ထုတိုကလေးများ စ

ရေးသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဝတ္ထုတို ၁၆ ပုဒ်ခန့် ရှိလာခဲ့၏။

ယခုဤစာအုပ်တွင် ထိုဝတ္ထုတိုများထဲမှ ၆ ပုဒ်ကိုယူ၍ ထည့်သွင်းထားသည်။ ယင်းဝတ္ထုတိုများသည်လည်း ကလေးသူငယ်နှင့် လူငယ်များ၏ဘဝကို ရေးဖွဲ့ထားသည့် ဝတ္ထုများပင်ဖြစ်သည်။ ယင်းဝတ္ထုများကို ဖတ်လိုက်သည့်အခါ ဖုံးကွယ်ထား၍မရနိုင်သော လူမှုပြဿနာများကို အထင်အရှားမြင်ရမည်ဖြစ်သည်။

ကမ္ဘာပေါ်တွင် မည်သည့်နိုင်ငံ၌မဆိုလူမှုရေးအနိဋ္ဌာရုံများသည် ရှိစမြဲ။ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သည်ဖြစ်စေ၊ မတိုးတက်သည်ဖြစ်စေ လူမှုအနိဋ္ဌာရုံကတော့ ရှိသည်။ များခြင်းနှင့်နည်းခြင်းသာ ကွာမည်ဖြစ်၍ လူမှုရေးအနိဋ္ဌာရုံ လုံးဝကင်းစင်သောနိုင်ငံဟူ၍ကား ဤကမ္ဘာပေါ်၌ လုံးဝရှိလိမ့်မည် မဟုတ်။

လူမှုရေးပြဿနာဆိုသည်မှာ ဖုံးကွယ်ထားချင်၍ မရပါ။ ဖုံးကွယ်ထားစကောင်းသည့်အရာလည်း မဟုတ်ပါ။ ဖုံးကွယ်ထား၍လည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဖုံးကွယ်ထားလိုက်လျှင်ပြဿနာ၏အကြောင်းရင်း၊ ပြဿနာ၏ပမာဏစသည်များကို သိရတော့မည်မဟုတ်။ သို့ဆိုလျှင် ထိုလူမှုပြဿနာကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်နည်းဘယ်ပုံဖြေရှင်းကြရပါမည်နည်း.....။

ဤစာအုပ်တွင်ပါရှိသည့် လူငယ်ဇာတ်ကောင်များသည် အသက်ထင်ရှားရှိခဲ့သူများဖြစ်သည်။ သူတို့၏ဖြစ်ရပ်များမှာလည်း အမှန်တကယ်ဖြစ်ခဲ့ပျက်ခဲ့သည့် ဇာတ်လမ်းများပင်ဖြစ်သည်။ ယင်းဇာတ်လမ်းများထဲ တွင် စာရေးသူ၏ စိတ်ကူးဉာဏ်ဖြင့် ဖန်တီးပေါင်းစပ်ထားမှု ပါဝင်လျက် ရှိပါသည်ဟူ၍ကား ဝန်ခံရပါလိမ့်မည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် လူမှုပြဿနာများနှင့် ရင်ဆိုင်နေကြရရာသည့် 'လူမှုဒုက္ခသည်များ' ၏ဘဝသည် သနားစရာကောင်းသည်နှင့်အမျှ တရားကျစရာလည်း ကောင်းပါသည်။ သို့ဖြစ်ရာ- ဤဝတ္ထုတိုများကို ဖတ်မည်ဆိုပါက 'ဒါမျိုးတွေ မရှိဘူး' ဟူသော အမြင်ဖြင့် မဖတ်စေချင်ပါ။ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ မည်သည့်လူ့အဖွဲ့အစည်း၌မဆို ဒါမျိုးတွေရှိနေသည်။ ဖြစ်နေသည်။ နောင်ကိုလည်း ဒါမျိုးတွေရှိနေလိမ့်ဦးမည်။ ဖြစ်နေလိမ့်ဦးမည်ဟူသော 'ရင့်ကျက်သည့်အမြင်' ဖြင့်သာ ဖတ်

ကြစေချင်သည်။

သို့ပါမှလည်း မိမိတို့မွေးဖွားရာ၊ မိမိတို့နေထိုင်ရာ လူ့အဖွဲ့အစည်း အတွင်းမှ လူတို့၏လူမှုရေးအခြေအနေမှန်များကို သိရှိနားလည်ကာ ထို လူမှုရေးပြဿနာရပ်အားလုံးကို မှန်မှန်ကန်ကန် ဖြေရှင်းနိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။

မောင်ထွန်းသူ

တောင်ပံမဲ့လျက် လေထဲပျော်အတွက် စာရေးသူ၏အမှာ

(၁)

“တောင်ပံမဲ့လျက် လေထဲပျော်” ဟု အမည်ပေးထားသော ဤ စာအုပ်တွင် ကျွန်တော်၏ ပင်ကိုယ်ရေးဝတ္ထုတို (၆) ပုဒ် ပါရှိပါသည်။ ဤဝတ္ထုတိုအားလုံးသည် ဆရာနီလေးမောင်၏ ‘ဖြစ်ရပ်မှန်မဂ္ဂဇင်း’ ၌ လစဉ်နိးပါးမျှပါရှိခဲ့သော ဝတ္ထုတိုများဖြစ်သည်။ ဖြစ်ရပ်မှန်တွင်ပါခဲ့သည် ဟု ဆိုခြင်းကြောင့် ‘မှုခင်းဝတ္ထုတိုများ’ ဟု ယူဆခဲ့ပါမူ မှားပါလိမ့်မည်။ ဤဝတ္ထုတိုများသည် မှုခင်းဝတ္ထုတိုများမဟုတ်ပါ။ ကလေးသူငယ်နှင့် လူငယ် လူရွယ်များ၏ တကယ့်အဖြစ်အပျက်များကို အခြေခံ၍ စာရေးသူ၏ စိတ် ကူးဖြင့် ဖန်တီးတည်ဆောက်ထားသော ‘ဘဝသရုပ်ဖော်ဝတ္ထုတိုများ’ တစ် နည်းအားဖြင့် ‘မှတ်တမ်းဝတ္ထုတိုများ’ ဖြစ်ပါသည်။

အကြောင်းသင့်လာသဖြင့် ကျွန်တော်ကြုံခဲ့ရသည့်အကြောင်း ကလေး များကို ပြောပြချင်မိပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဖခင်နှင့် မိခင်တို့၏ ကျေးဇူး

ကြောင့် စာရေးခြင်းတွင် ဝါသနာကြီးခဲ့သူဖြစ်၏။ စာကို တကယ်တမ်း စတင်ရေးခဲ့သည့်နှစ်မှာ ၁၉၄၇ ခုနှစ်ဖြစ်သည်။ ထိုနှစ်တွင် ကျွန်တော် ပျဉ်းမနားမြို့ အစိုးရအထက်တန်းကျောင်း အမှတ် (၁) တွင် ပညာသင်ကြားနေသည်။ ထိုနှစ်တွင် ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူအများစု၏ တာဝန်ပေးချက်အရ 'ကျောင်းသားလက်ရေးစာစောင်မဂ္ဂဇင်း' နှင့် တစ်ပတ်တစ်ကြိမ်ထုတ် 'နံရံကပ်သတင်းစာစောင်' တို့တွင် တာဝန်ခံအယ်ဒီတာလုပ်ခဲ့ရသည်။

အယ်ဒီတာဟူသော အတတ်ပညာကို တတ်ကျွမ်း၍ လုပ်ရခြင်းမဟုတ်ပါ။ တာဝန်အရလုပ်ရခြင်းသာဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်သည် ကိုယ်ဖတ်ဖူးသမျှ ဗဟုသုတ အတွေ့အကြုံမဖြစ်စလောက်နှင့် အယ်ဒီတာလုပ်ခဲ့ရသည်။ ထိုခေတ်က 'ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း' သည် ခေတ်ဦးမဂ္ဂဇင်းဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းကို ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းပုံစံမျိုးဖြစ်လာအောင် ကျွန်တော်တို့ အားထုတ်ခဲ့ကြ၏။ မဂ္ဂဇင်းအပြင်အဆင်လုပ်ရာ၌ ကျွန်တော့်အား များစွာအကူအညီပေးခဲ့သော 'အောင်သင်းကလေး' ကို ကျွန်တော်မမေ့နိုင်သေးပါ။

ထိုစဉ်က မဂ္ဂဇင်း၌ပါခဲ့သော ကျွန်တော်၏ 'မေချစ်တဲ့မောင်' ဝတ္ထုရှည်နှင့် နံရံကပ်စာစောင်မှ 'ဆရာ' ဝတ္ထုတိုများကို ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူအများစုက နှစ်သက်လက်ခံခဲ့ကြသဖြင့် မိမိကိုယ်မိမိ အထင်ကြီးကာ ခြေထောက်များ ထောက်ခဲ့မိပါသေးသည်။ ယခုအချိန်တွင် ပြန်တွေးမိသည့်အခါ ပြုံးမိပါသည်။ ကျွန်တော့်အပြုံးသည် 'ရှက်ပြုံးလား၊ ကြည်နူးပြုံးလား၊ လွမ်းပြုံးလား' ဆိုသည်ကို ခွဲခြား၍မရပါ။

ကျွန်တော့်အဖေသည် စာဖတ်ဝါသနာကြီးသည်။ အင်္ဂလိပ်အစိုးရ၏ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း မျိုးချစ်စိတ်ကြီးမားသူဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သိနားလည်ခဲ့ရသည့်အတိုင်း ပြောရမည်ဆိုပါက အဖေသည် အပေါ်ယံရွှေမှုန်ကြဲ အထဲကနောက်ချေးခံထားသည့် မျိုးချစ်စိတ်သမားတစ်ဦး မဟုတ်ပါ။ ရင့်ကျက်ကျယ်ပြန့်သောအသိဖြင့် ချစ်သည့် 'မျိုးချစ်တစ်ဦး' ဖြစ်သည်။

အဖေသည် ကျွန်တော့်အား ဆရာဝန်ဖြစ်စေချင်သည်။ အကယ်၍ ဆရာဝန်မဖြစ်ပါက 'သတင်းစာဆရာ၊ စာရေးဆရာ' ဖြစ်စေချင်သည်။ ကျွန်တော့်ညီကျတော့ 'မင်းက သင်္ချာတော်တယ်၊ အင်ဂျင်နီယာလုပ်' ဟု ဆိုသည်။

အဖေစကားကို ကျွန်တော်မမေ့သေးပါ။ အဖေက တို့လူမျိုးက တန်ခိုးနဲ့ဩဇာ အာဏာကို သိပ်မက်တယ်။ မင်းစိတ်စိုးစိတ်၊ ဘုရင်စိတ်ကလည်း သိပ်ကြီး တယ်။ ဒါကြောင့် သူများကို အာဏာပြနိုင်တဲ့ အရေးပိုင်တို့၊ ရာဇဝတ်ဝန်တို့၊ ဝန်ထောက်တို့ပဲ လုပ်ချင်ကြတယ်။ ဆရာဝန်တို့၊ အင်ဂျင်နီယာတို့ဖြစ်ဖို့ လုံးဝမကြိုးစားချင်ကြဘူး။ သတင်းစာဆရာ၊ စာရေးဆရာ အလုပ်တွေကျ တော့ အာဏာလည်း မရှိ၊ ထမင်းလည်းမဝလို့ လုပ်ချင်ဖို့ဆေးရော၊ စိတ်ကူးထဲ ကတောင် မထည့်ကြဘူး' ဟု ပြောခဲ့ဖူးပါသည်။

အမှန်အတိုင်း ပြောရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဆရာ ရွှေလင်းယုန် (ဂျာနယ်ကျော်ဦးချစ်မောင်) ၏ 'သူ' ဝတ္ထုထဲမှ ဒေါက်တာ မြင့်မောင်လို ဆရာဝန်မျိုးဖြစ်လိုသဖြင့် အားထုတ်ခဲ့ပါသေးသည်။ သို့သော် လည်း အခြေအနေက မပေးသဖြင့် အရှုံးပေးခဲ့ရ၏။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော် သည် ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာ မလုပ်ရသဖြင့် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် မကျေမနပ် ဖြစ်ကာ မျက်ရည်ကျမိခဲ့ပါသေးသည်။

၁၉၅၅ ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော်သည် ကျောင်းမှထွက်ကာ အရာရှိပေါက်စ ဖြစ်လာသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မသိပါ။ ကျွန်တော်သည် အရာရှိဘဝ ကို မက်မောတွယ်တာခြင်းမရှိခဲ့ပါ။ သို့ပါလျက်နှင့်ပင် ပတ်ဝန်းကျင်ဖိအား များကို မလွန်ဆန်နိုင်သဖြင့် အနှစ်အစိတ်ကျော်မျှ ဝန်ထမ်းဘဝတွင် နေခဲ့ရ သည်။ ထိုကာလအတွင်း ဝန်ထမ်းဘဝမှထွက်ရန် သုံးကြိမ်ကြိုးစားခဲ့သည်။ မဖြစ်မြောက်ခဲ့ပါ။ ထိုစဉ်က 'ငါဝန်ထမ်းဘဝကထွက်ရင် ဘာလုပ်စားမလဲ' ဟု မိမိကိုယ်မိမိ မေးခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်တွင် စာရေးဆရာ အလုပ်မှ တစ်ပါး အခြားနှစ်သက်သော အလုပ်ကိုမမြင်ခဲ့ပါ။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ၁၉၆၀ ခုနှစ်မှစ၍ စာရေးသည့်အလုပ်ကို ကြိတ်လုပ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ကြိတ်၍ ရေးခဲ့သည်များမှာ ပင်ကိုရေးဝတ္ထုတို များသာဖြစ်သည်။ မူလစိတ်ကူးကလည်း ပင်ကိုရေးဝတ္ထုတိုများနှင့် ဝတ္ထု ရှည်ကြီးများမှ တစ်ပါး အခြားဘာကိုမှ မရေးလိုပါ။ သို့သော်လည်း ထိုအချိန်က အကြောင်းသင့်လာသဖြင့် နိုင်ငံခြားဝတ္ထုကြီးနှစ်ပုဒ်ကို ကြား ပေါက်ဘာသာပြန်ထားခဲ့၏။ ဝန်ထမ်းဘဝမှ ထွက်သည့်အခါ လိုရမယ်ရ သုံးနိုင်ဖို့ ရည်ရွယ်ပြီးလုပ်ကိုင်ထားခဲ့သည့် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများ ဖြစ်ပါ

သည်။

ကျွန်တော်ရေးထားသည့်စာမူများကို စာအုပ်များဖြစ်လာရန် ကြိုးစားသည့်အခါ ဆင်မပြေပါ။ စာပေကို အလွန်ချစ်၊ အလွန်မြတ်နိုးလှပါသည်။ ကြွေးကြော်နေသူများထံကိုလည်း ချဉ်းကပ်ခဲ့သည်။ တစ်ဦးက ကျွန်တော့်အား အထက်စီးနှင့် ဆက်ဆံကာ လှန်လွှတ်လိုက်သည်။ နောက်တစ်ဦးကတော့ ကျွန်တော့်စာမူများကို တခြားလူနာမည်ဖြင့် ထုတ်ချင်သည်။ နောက်တစ်ဦးကတော့ ရဲတိုက်ဘာသာပြန်ကို လက်ဖက်ရည်ဖိုးလောက် ငွေနှင့် ဝယ်ကာ မြန်မာမှုပြု၍ ထုတ်လိုသည်။

စာပေနယ်မှ လူတချို့၏ မနာလိုဝန်တိုမှုများ၊ သေးသိမ်မှုများနှင့် မဖွယ်မရာပြုမှုများကို မြင်တွေ့ကြားသိခဲ့ရသောကျွန်တော်သည် ထိုလောကအတွင်းသို့ ဝင်၍မှဖြစ်ပါ့မလားဟု သံသယဝင်ကာ များစွာစိတ်ပင်ပန်းခဲ့ရ၏။

အခက်အခဲတွေ အများကြီးကြားမှပင် ကျွန်တော်၏ ပထမဆုံးစာအုပ် 'တောင်ပံမဲ့သည့် ငှက်ငယ်များ' သည် ၁၉၈၀ ခုနှစ်တွင် ထွက်လာခဲ့သည်။ ပင်ကိုရေးဝတ္ထုတိုခုနစ်ပုဒ်ကို စုစည်းထားသည့် ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်ဖြစ်သည်။ ထိုစာအုပ်သည်ကျွန်တော့်အတွက် 'အားဆေးတစ်ခွက်' ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ ထိုစာအုပ်မှ ပထမဆုံး ကျွန်တော်ရရှိခဲ့သည့် အကျိုးကျေးဇူးမှာ စာမူခ ရရှိခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်က ကျွန်တော်သည် ပင်စင်ရဖို့ အားထုတ်နေဆဲဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ဇနီးခမျာလည်း ခုနစ်ယောက်မြောက်သမီးငယ်ကို မွေးဖွားခါနီးဖြစ်သည်။ လက်ထဲတွင် ငွေကြေးအလုံအလောက်မရှိ၍ သောကများနေရချိန်ဖြစ်၏။ ယင်းအခြေအနေတွင်မူ စာမူခငွေ ခုနစ်ထောင်နီးပါးမျှ ရရှိလိုက်ရာ (ထိုစဉ်က ငွေခုနစ်ထောင်သည် နည်းနည်းနောနောငွေ မဟုတ်ပါ)။ ကျွန်တော်တို့ မည်မျှလောက်အထိ ဝမ်းသာခဲ့ရသည်ကို ပြောမပြနိုင်ပါ။

ထိုစာအုပ်မှ ကျွန်တော်ရရှိခဲ့သည့် ဒုတိယအကျိုးကျေးဇူးမှာ ၂၀-၂-၈၁ ရက်နေ့စွဲဖြင့် စာရေးဆရာဒါရိုက်တာ ဦးသုခထံမှ စာတစ်စောင် ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ဆရာ ဦးသုခက သူ့စာတွင်-

'တောင်ပံမဲ့သည့်ငှက်ငယ်များကို မနေ့ကမှ အစအဆုံးဖတ်ပြီး

ပါသည်။ ရေးသားတင်ပြပုံရော အကြောင်းအရာရော အလွန်စိတ်
ဝင်စား၊ သနားကြင်နာ ဆင်ခြင်စရာတွေ ခံစားရပါသည်။

‘အထူးသဖြင့် အဖြစ်တစ်ခုစီအပေါ် ထင်မြင်ချက်အမှာ နိဒါန်း
ကလေးများက သူတို့တစ်တွေကို ကယ်တင်စောင့်ရှောက်နိုင်အောင်
(ဆွေးနွေး) ထားတာမျိုး တွေ့ရပါသည်။’

စသည်ဖြင့် ရေးသားထားသည်။

ထို့နောက်တစ်ဖန် ၂၂-၆-၈၁ ရက်နေ့ထုတ် ကြေးမုံသတင်းစာ စာကြေးမုံမှ
ဆရာဦးကြီးမောင် (ဌေးဒေါင်း) က -

‘သနားစဖွယ်ကလေးလူငယ်ခုနစ်ဦး၏ ကြောင်းရပ်ခုနစ်ရပ်ကို
တင်ပြထားသော မှတ်တမ်းဝတ္ထု ခုနစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။’

‘အားလုံးကောင်းသည်။ တွယ်ရာမဲ့လူငယ်တို့၏ဘဝကို ပေါ်
ပေါက်လာစေနိုင်သော ဖြစ်ရပ်များဖြစ်သည်’ စသည်ဖြင့် ဝေဖန်ထား
သည်။

ကျွန်တော့်အတွက် ‘အားတက်ဖွယ်ရာများ’ ဖြစ်သည်။ ဤကြားထဲ
မှာပင် နောက်ထပ်သတင်းတစ်ခုကို ရလာပြန်သည်။ ထိုစာအုပ်ထဲမှ ဝတ္ထု
တချို့ကို ရုရှားဘာသာပြန်ဆိုထားမိသည့် ရုရှားအမျိုးသားတစ်ဦးက
ကျွန်တော့်ထံမှ ခွင့်ပြုချက် တောင်းခံရန် သက်ဆိုင်ရာသို့ လာရောက်စုံ
စမ်းခဲ့သည်။ ယင်း သက်ဆိုင်ရာမှ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးက ကျွန်တော့်လိပ်စာကို
သူတို့မသိဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ထိုရုရှားနှင့် ကျွန်တော်တွေ့ဆုံခွင့်မရတော့
ပါ။ ယနေ့အထိ သူ့နာမည်ကိုပင် ကျွန်တော် မသိလိုက်ရပါ။

ကျွန်တော် အဓိကထား၍ ပြောလိုသည့်စကားမှာ ကျွန်တော်သည်
ပင်ကိုရေးဝတ္ထုများနှင့် စာပေနယ်၌ ခြေချခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။ ပင်ကိုရေးများဖြင့်
ခရီးဆက်မည်ဟုလည်း တာစူထားခဲ့သူဖြစ်သည်။ သို့ပါလျက်နှင့် ကျွန်တော်
ဘာသာပြန်ထားသည့် ‘ရဲတိုက်’ (A. J. Cronin၊ The Citadel) စာအုပ်က
ပေါက်ပေါက်မြောက်မြောက်ဖြစ်သွားသည့် ကျွန်တော်သည် ဘာသာပြန်
သူအဖြစ်သို့ ရောက်သွားခဲ့ရပါသည်။

ဤသည်မှစ၍ ကျွန်တော်၏ နယ်သည် ‘ကျဉ်း’ သလိုဖြစ်သွားခဲ့ရ၏။
ပင်ကိုယ်ရေးဝတ္ထုတိုကလေးများ သွားပို့သည့်အခါတိုင်းလိုလို မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီ

(၅)

တာတို့က 'ဆရာဆီက ဘာသာပြန်ပဲလိုချင်တယ်' ဟု ပြောကြားသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ရှက်သလိုလို ဘာလိုလို ခံစားခဲ့ရပါသည်။ သို့သော် လည်း တာဝန်ခံအယ်ဒီတာဟု အမည်ခံထားသူ၏ အဆုံးအဖြတ်ကို အသာ ငြိမ်၍ လက်ခံရုံမှတစ်ပါး တခြားကျွန်တော်ဘာများတတ်နိုင်ပါမည်နည်း။

*

(၂)

ရှားရှားပါးပါးရှိလွန်းလှသည်ဟုဆိုရမည်ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော့် ထံမှ ပင်ကိုရေးဝတ္ထုတိုများလိုချင်သည်ဟု ပြောသူတစ်ဦးပေါ်လာသည်။ ထို သူကား 'ဖြစ်ရပ်မှန်မဂ္ဂဇင်း၊ တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ ဆရာနီလေး မောင်' ဖြစ်သည်။ သူသည် ကျွန်တော်နှင့် ဆုံမိသည့်အခါတိုင်း ပင် ကိုရေးဝတ္ထုတိုများရေးဖို့ တိုက်တွန်းသည်။ သူ့ဘက်မှ အလွန်အလေး အနက်ထားပြီး တိုက်တွန်းနေမှန်းသိလာရသည့်အခါ ဝတ္ထုတိုများကို ရေး ဖြစ်လာသည်။ ဆရာနီလေးမောင်ကလည်း လစဉ်နီးပါးမျှ သုံးခဲ့သည်။

ဤနေရာတွင် ဆရာနီလေးမောင်အကြောင်းကို မပြောဘဲမနေနိုင်သဖြင့် ပြောရပါဦးမည်။ သူနှင့်ကျွန်တော်သည် အသက်အရွယ်ကြီးခါမှ သိသူ များဖြစ်သည်။ သူသည် စာရေးခြင်းအလုပ်တစ်ခုတည်းဖြင့် ရုန်းကန် လှုပ်ရှားနေရသည့် ကျွန်တော့်ဘဝကို နားလည်သူဖြစ်၏။ အားကိုးအား ထားပြုနိုင်လောက်သည့် သားကြီးနှစ်ယောက် ၇ လမျှသာခြားပြီး ဆုံး ပါးသွားသည့်အခါမူ ကျွန်တော်၏ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားမှုများသည် ပို၍ ကြီးမားလာသည်ကို သူ သတိထားမိဟန်တူသည်။

သူသည် ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို မြင်ရုံမျှမက နားလည်မှုရှိသည်။ ကိုယ် ချင်းစာပုံလည်းရ၏။ သူနှင့် ကျွန်တော် သိကျွမ်းခင်မင်လာခဲ့ရသည့် (၃) (၄) နှစ်အတွင်း သူသည် ကျွန်တော်၏ အားနည်းချက်ကို မြင်သည်။ ထိုအားနည်းချက်ကို တခြားလူတွေမြင်သလို 'အပြစ်' ဟု မမြင်ခဲ့ပါ။ ကျွန် တော့်အပေါ်၌ လူနှင့်စာကိုတန်ဖိုးထားသည့် အမြင်မျိုးနှင့်သာ ဆက်ဆံ ခဲ့ပါသည်။ ယင်းဆက်ဆံမှုများအတွက် ဆရာနီလေးမောင်အား ကျွန်တော် အလွန်ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ဖော်ပြလိုပါသည်။ ထို့ပြင်လည်း သူသည်

ကျွန်တော်၏ ဤဝတ္ထုတိုများကို တစ်စုတစ်စည်းတည်း ဖြစ်စေလိုသည်။ ဤအတွက်လည်း သူသည် ကြိုးပမ်းအားထုတ်ပေးခဲ့ပါသည်။ သူ၏အား ထုတ်မှုကြောင့်ပင် ကျွန်တော်သည် 'မိတ်ကောင်းစာအုပ်တိုက်'နှင့် ဆုံမိကာ ကျွန်တော့်ဝတ္ထုတိုများသည် စာအုပ်အဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့ရပါသည်။ ဤအတွက် ဆရာနီလေးမောင်ကိုရော စာအုပ်တိုက်ကိုပါ များစွာကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ဤစာအုပ်တွင် ဝတ္ထုတို()ပုဒ် ပါဝင်သည်ဟု ကျွန်တော်ပြောခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းဝတ္ထုတိုများသည် 'ဘဝသရုပ်ဖော်ဝတ္ထုတိုများ ဖြစ်ပါသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရလျှင် 'မှတ်တမ်းဝတ္ထုတိုများ' ဖြစ်ပါသည်။ လူမှုရေးသိပ္ပံဘာသာရပ်တွင် (Social Case Work) ဟုခေါ်သော လူမှုရေးမှတ်တမ်းလုပ်ငန်းရှိသည်။ ယင်းအလုပ်မှာ လူတစ်ယောက်၏ ဘဝဇာတ်ကြောင်းနှင့်ပြဿနာရပ်များကို စုံစမ်းလေ့လာပြီး အဖြေရှာခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်းလုပ်ငန်းရှုထောင့်မှ ကြည့်မည်ဆိုပါက 'မှတ်တမ်းဝတ္ထုတိုများ' ဟု ခေါ်လိုက်ခြင်းသည် မှားနိုင်အံ့မထင်ပါ။

ကမ္ဘာပေါ်တွင် မည်သည့်နိုင်ငံ၌မဆို လူမှုရေး အနိဋ္ဌာရုံများသည် ရှိစမြဲဖြစ်သည်။ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သည်ဖြစ်စေ၊ မတိုးတက်သည်ဖြစ်စေ၊ လူမှုအနိဋ္ဌာရုံကတော့ ရှိသည်။ အရှိများခြင်းနှင့် နည်းခြင်းသာ ကွာမည်ဖြစ်ပါသည်။ လူမှုရေးအနိဋ္ဌာရုံများနှင့်ကင်းသောနိုင်ငံဟူ၍ကား ဤကမ္ဘာပေါ်၌ လုံးဝမရှိပါ။

လူမှုရေး ပြဿနာဆိုသည်မှာ ဖုံးကွယ်ထားချင်၍မရပါ။ ဖုံးကွယ်ထားစကောင်းသည့်အရာလည်း မဟုတ်ပါ။ ဖုံးကွယ်ထား၍လည်း မဖြစ်ပါ။ ဖုံးကွယ်ထားလိုက်လျှင် ပြဿနာ၏ အကြောင်းရင်း၊ ပြဿနာပမာဏ စသည်များကို သိနိုင်တော့မည်မဟုတ်ပါ။ ယင်းတို့ကို မသိလျှင် ထိုလူမှုပြဿနာကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ပုံဘယ်နည်းဖြေရှင်း ကြပါမည်နည်း။

ယခု ဤဝတ္ထုတိုများတွင် ပါဝင်သည့်လူငယ်ဇာတ်ကောင်များသည် အသက်ထင်ရှားရှိခဲ့သူများ ဖြစ်သည်။ သူတို့၏ဇာတ်လမ်းများမှာလည်း အမှန်တကယ်ဖြစ်ခဲ့သည့် ဇာတ်လမ်းများပင် ဖြစ်သည်။ ယင်းဇာတ်လမ်းများထဲတွင် စာရေးသူ၏ စိတ်ကူးဉာဏ်ဖြင့် ဖန်တီးပေါင်းစပ်ထားမှုများ

ပါဝင်လျက်ရှိသည်ကိုတော့ ဝန်ခံရပါလိမ့်မည်။
 မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် လူမှုပြဿနာများနှင့်
 ရင်ဆိုင်နေကြရရှာသည့် လူမှုဒုက္ခသည်များ၏ ဘဝသည် သနားစရာ
 ကောင်းပါသည်။ တရားကျစရာလည်း ကောင်းပါသည်။

နိဂုံးချုပ်အနေဖြင့် ကျွန်တော့်အား တစ်ခုတော့ ပြောခွင့်ပြုစေချင်ပါ
 သည်။

ဤဝတ္ထုတိုများကိုဖတ်မည်ဆိုပါက 'ဒါမျိုးတွေ မဖြစ်ရဘူး၊ မရှိရဘူး'
 ဟူသောအမြင်ဖြင့် မဖတ်စေချင်ပါ။ မည်သည့်လူအဖွဲ့အစည်း၌မဆို
 ဒါမျိုးတွေ ရှိတတ်သည်။ ဖြစ်တတ်သည်။ အခုလည်း ဖြစ်နေသည်။
 နောင်ကိုလည်း ဖြစ်နေလိမ့်ဦးမည်ဟူသော ရင့်ကျက်သည့်အမြင်ဖြင့်သာ
 ဖတ်စေချင်ပါသည်။ သို့မှသာလျှင် မိမိတို့နေထိုင်ရာ လူ့အဖွဲ့အစည်း၏
 လူမှုရေးအခြေအနေမှန်များကို သိရှိနားလည်ကာ ထိုလူမှုရေးပြဿနာများ
 ကို မှန်မှန်ကန်ကန် ဖြေရှင်းနိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။

မောင်ထွန်းသူ

အမိမဲ့သား

ကျွန်တော်နှင့် တွေ့ချိန်တွင် ဤသူငယ်၏ အသက်မှာ ၁၉ နှစ်ရှိနေပြီဖြစ်သော်လည်း နှလုံးရောဂါ၏ဒဏ်၊ အာဟာရပြည့်ဝအောင် မစားမသောက်ခဲ့ရသည့်ဒဏ်တို့ကြောင့် ပိန်ကြုံချည့်နဲ့လှပါသည်။ အသားအရေကလည်း ဖြူဖပ်ဖြူရော်နိုင်လှ၏။ လေဖြတ်ခံခဲ့ရခြင်းကြောင့် ဘယ်ဘက်လက်မှာ ခပ်ကပ်ကပ်ဖြစ်နေပြီး ဘယ်ခြေထောက်မှာ ဆာတာတာဖြစ်နေပါသည်။ မျက်နှာမှအစ တစ်ကိုယ်လုံးကျောက်ပေါက်မာများဖြင့် ပြည့်နေရုံမျှမက ရင်ဘတ်တွင်ခွဲစိတ်ထားသည့် အမာရွတ်ကြီးကလည်း နည်းနည်းနော့နော့ မဟုတ်ပါ။

သူဖြတ်သန်းခဲ့ရသည့်ဘဝက ကြမ်းတမ်းလှသဖြင့် သူ့ရုပ်မပေါ်အောင် ဖြစ်နေသည်ဟုပင် ယူဆပါသည်။ အများနှင့်မတူဟူသော အယူအဆကြောင့် စိတ်အားကလည်း ငယ်နေသည်။ သူ၏ချီးကျူးစရာကောင်းသော ဝါသနာလေးတစ်ခုမှာ ငယ်စဉ်က မတောက်တခေါက် သင်ခဲ့ရသည့် ပညာလေးဖြင့် စာရေးစာဖတ်ဝါသနာပါခြင်း။

ကျွန်တော်၏ဖခင်မှာ ဦးလူတင်ဖြစ်၍ မိခင်မှာ ဒေါ်ခင်ညွန့်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ဖခင်ရော မိခင်ပါ မြန်မာစစ်စစ်များ ဟုတ်မည်မထင်ပါ။

ကရင်သွေးပါသည်ဟု ထင်ပါသည်။

ကျွန်တော့်အဖေသည် အမေနှင့်မရမိက အိမ်ထောင်တစ်ဆက်ရှိခဲ့၍ သားတစ်ယောက်ရခဲ့ဖူးပါသည်။ အဖေသည် ပထမအိမ်ထောင်နှင့်ကွဲပြီး သူ့သားကိုခေါ်ကာ အိမ်မှဆင်းလာသည်ဟု ဆိုပါသည်။ သူခေါ်လာသည့် သားကို သူမမွေးပါ။ သူနှင့်အတူထားပြီး ဝဲဒေါင့်ရွာမှ ကိုလူကလေးဆိုသူ အား ပေးပစ်သည်ဟု ပြောကြပါသည်။

အဖေသည် အရကမသောက်တတ်ပါ။ စကားအလွန်နည်းပြီး နေပုံ ထိုင်ပုံမှာ မြဲစိစိနိုင်လှပါသည်။ အလုပ်ကိုလည်း လက်ကြောတင်းအောင် မလုပ်ပါ။ ခပ်ပေါ့ပေါ့နေတတ်သည့် စိတ်ထားရှိပါသည်။ လူပုံကြည့်လျှင် ပျင်းမည့်ပုံမျိုးမဟုတ်ပါ။

အသားညိုညို၊ အရပ်အမောင်းခပ်ပြတ်ပြတ်၊ ဂင်တိုတိုပုံနှင့်အား ကောင်း မောင်းသန်တစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ မျက်နှာက မာကျောကျောနှင့် ပြုံးခဲ ရယ်ခဲလှပါသည်။ အများက ကျွန်တော့်အဖေသည် ရက်စက်လွန်း သည်။ အကြင်နာတရား ခေါင်းပါးလွန်းသည်ဟု ပြောကြပါသည်။ အများ၏ပြော စကားသည် မှန်ပုံရပါသည်။ ကျွန်တော့်အဖေသည် သားတစ်ယောက်ဖြစ် သော ကျွန်တော့်အပေါ်၌ ပြတ်ပြတ်တောက်တောက် နိုင်လွန်းလှပါသည်။

*

(၁)

“အမိမဲ့သား ရေနည်းငါး” ဟူသော စကားကို ကြားဖူးကြပါလိမ့်မည်။ ထိုစကားသည် ကျွန်တော့်အတွက် တမင်သက်သက် ရည်စူး၍များ ပြောခဲ့ လေသလားဟု ထင်မိပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အမိမဲ့သားတစ်ယောက် ဖြစ်ပါ၏။ အမိမဲ့သားဖြစ်သည်နှင့်အညီ လူ့လောကအလယ်တွင် မျက်နှာ ငယ်လှပါသည်။

အလွန်ရေနည်းသော အိုင်ထဲတွင် နေရရှာသောငါးသည် ရွံ့နွံ့ကြား ထဲဝယ် အမြဲတစေ လူးလွန်လှုပ်ရှားနေရသကဲ့သို့ ကျွန်တော်လည်း ခက်ခဲ ကျဉ်းမြောင်းလှသော လူ့လောကဝယ် ကျွန်တော့်ဘဝသည် တည်ငြိမ်မှု ဟူ၍ လုံးဝမရှိပါ။ ကျွန်တော်စိတ်ထင်ပြောရလျှင် ကျွန်တော်သေခါမှပင်

ကျွန်တော့်ဘဝသည် တည်ငြိမ်မည်ထင်ပါ၏။

*

(၂)

ကျွန်တော့်အမည်မှာ 'ကျော်ထွန်း' ဖြစ်ပါသည်။ အမေကပေးခဲ့သည့် နာမည်လား၊ အဒေါ်ကပေးခဲ့သည့် နာမည်လား ကျွန်တော်မသိတော့ပါ။ အဖေပေးခဲ့သည့် နာမည်မဟုတ်တာတော့ သေချာပါသည်။

သုံးဆယ်မြို့ မြစ်ကျိုးရွာသည် ကျွန်တော်၏ ဇာတိဖြစ်ပါသည်။ မြစ်ကျိုးရွာသည် အိမ်ခြေ ၁၅၀ ခန့်ရှိ၍ တစ်ရွာလုံးလိုလို တံငါလုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးကြပါသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထင်ပြောရလျှင် ကိုင်းလုပ်သူ သုံးလေးဦးသာ ရှိပါလိမ့်မည်။

မြစ်ကျိုးရွာအနီးတွင် လှိုင်မြစ်ရှိပါသည်။ လှိုင်မြစ်၏ တစ်ဖက်ရှိ လက်ပံကုန်း၊ ညောင်ကုန်း၊ မြင်းကုန်းစသောရွာများမှာ ကရင်၊ မြန်မာ ရောနှောနေသော ရွာများဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ရွာ၏ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ဘုရားကုန်း၊ လက်ပံကုန်း၊ ဝဲဒေါင့်၊ ညောင်ကုန်းစသော ရွာများမှာလည်း ကရင်မြန်မာရောနှောနေထိုင်ကြသော ရွာများဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် သိသမျှပြောရလျှင် ကျွန်တော်တို့နယ်ပယ်တစ်ဝိုက်တွင် ကရင်နှင့်မြန်မာ သည် ခွဲခြား၍မရပါ။ အားလုံးရောနှောနေထိုင်ကြသဖြင့် သွေးချင်းရော နှောကြပါသည်။

အမေကိုတော့ ကျွန်တော်ကောင်းကောင်း မမှတ်မိပါ။ ဝိုးတိုးဝါးတား ဖြစ်နေပါသည်။ အမေသည် အသားဖြူ၍ရုပ်ရည်မှာ ရွက်ကြမ်းရေကျို နေပေလိမ့်မည်ဟုပင် ခန့်မှန်းရပါသည်။ ကျွန်တော်မှတ်မိသလောက်ဆို လျှင် အမေသည် ကျွန်တော့်ကိုအလွန်ချစ်ပါသည်။ သူသွားလေရာ ခါး ထစ်ခွ၍ ခေါ်သွားလေ့ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း အမေကိုအလွန်ချစ်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့် ကို ချစ်လှသောအမေသည် ကျွန်တော်နှင့်ကြာကြာမနေရပါ။ ကျွန်တော် လူမှန်းသူမှန်းကောင်းကောင်း မသိတတ်ခင် ကျွန်တော့်ကိုစွန့်ခွာသွားခဲ့ ပါသည်။

ထိုအချိန်ထိုကာလကို ကျွန်တော်မမေ့သေးပါ။

ထိုအချိန်က ကျွန်တော် ငါးနှစ်သားခန့်ရှိနေပါပြီ။

ထိုနေ့ကို ကျွန်တော်မမေ့နိုင်ပါ။

အမေက ကျွန်တော်အား ရေချိုးပေးရန် ဖိုးခေါင်မြစ်ဆိပ်သို့ ခေါ်သွားပါသည်။ နောက်မှလိုက်လာသောအဖေသည် ချက်ချင်းရေမချိုးသေးဘဲ မြစ်ကမ်းပါးမှထိုင်ကာ ကျွန်တော်တို့သားအမိ ရေချိုးနေသည်ကို ကြည့်နေပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အမေနှင့်လှမ်း၍ စကားပြောပါသည်။

ဒက်-ဒက်-ဒက်။

ဒိုင်း-ဒိုင်း။

အုန်း.....။

သေနတ်သံများ အဆက်မပြတ်ပေါ်လာပါသည်။ ရွာထဲမှလား၊ ရွာပြင် မှလား၊ ဘယ်ဆီကမှန်း မသိပါ။

ဝီ-ဝီ-ဝီ။

ဒက်-ဒက်-ဒက်။

ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းပေါ်မှ လေယာဉ်ပျံသံ၊ လေယာဉ်ပျံအသံနှင့် တစ် ဆက်တည်း တရစပ်ပစ်လိုက်သည့် စက်သေနတ်သံ။

အမေသည် ထိတ်လန့်တကြားနှင့် သူ့လက်ထဲမှ ကျွန်တော့်ကိုအဖေ ဆီသို့ လှမ်းပေးသည်။ ကျွန်တော်အဖေလက်ထဲသို့ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် မရောက်မီကလေးမှာပင် အမေသည် ဆတ်ခနဲတွန့်ကာ နောက်သို့ လန်ကျ သွားပါသည်။ အမေမြစ်ကမ်းပါးမှနေ၍ ကျသွားသည်မှာ တလိမ့်ခေါက်ကွေး။ ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်တော့ အမေသည် မြစ်ဆိပ်ရေစပ်တွင် မှောက်လျက် ကလေး။ ထိုနေ့ကို ကျွန်တော်မမေ့နိုင်ပါ။ ထိုနေ့သည် ကျွန်တော် ချစ်သော အမေ ကျွန်တော့်ကိုအပြီးအပိုင် စွန့်ခွာသွားသည်နေ့ဖြစ်ပါ၏။

*

(၃)

အမေမရှိတော့သည့်အချိန်မှစ၍ ကျွန်တော်သည် 'အမိမဲ့သား' ဖြစ်လာ သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်တော့်ဘဝသည်လည်း တည်ငြိမ်မှု မရှိတော့ပါ။

အမေ မရှိသည့်အခါ အဖေက ကျွန်တော့်အား ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မည့် သူမရှိဟုဆိုကာ တစ်ရွာထဲနေသူနှစ်ယောက် ဒေါ်ငယ်ပုထံ ပို့သည်။ အဒေါ်ယောက်ျား ဦးညွှာကြီးမှာ ကောင်းကောင်းမာသူမဟုတ်သဖြင့် အဒေါ်က သမီးအကြီးနှင့် တွဲ၍ အလုပ်လုပ်ရသည်။

ကျွန်တော်သည် ဦးညွှာကြီး၊ ဒေါ်ငယ်ပုနှင့် ငါးနှစ်သားလောက်မှစပြီး အတူနေခဲ့ရသည်။ ဦးညွှာကြီးက သဘောကောင်း၍ အဒေါ်လုပ်သူကလည်း ကျွန်တော့်ကို ချစ်ခင်ပုံရပါသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့၏ သမီးအကြီး မဒေါင်းရွှေကတော့ ကျွန်တော့်ကိုမျက်နှာကြောတည့်ပုံ မရပါ။ သိပ်ပြီးခင်ခင် မင်မင် မရှိလှပါ။ အဖေကလည်း ပေါ်မလာပါ။

ကျွန်တော့်အသက် ငါးနှစ်မပြည့်မီမှာပင် အဖေနောက်ထပ်မိန်းမတစ်ယောက် ယူသည်ဟု ကြားရပါသည်။ အဖေနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်ဆင့်စကား၊ တစ်ဆင့်သတင်းသာ ကြားရပါသည်။ အဖေမျက်နှာကိုတော့ မမြင်ရ၊ မတွေ့ရပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ လာလိုလာငြား အဖေကိုမျှော်မိပါသည်။ မပေါ်လာပါ။ အဖေမလာတော့လည်း အဒေါ်ကိုသာ အားကိုးပြုရပါသည်။ အဒေါ်ယောက်ျားဦးညွှာကြီးကို အဖေလိုတွယ်တာရပါသည်။ ဦးညွှာကြီးကလည်း မျက်နှာသာပေးသဖြင့် နေရသည်မှာ ပျော်စရာလိုလိုပင် ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် မကြာလိုက်ပါ။ ကျွန်တော်ခုနှစ်နှစ်အရွယ်တွင် ဦးညွှာကြီး ကွယ်လွန်ပါသည်။ ဦးညွှာကြီး မရှိတော့သည့်နောက်တွင် ကျွန်တော့် အဒေါ်မှာ အားကိုးစရာမရှိတော့ပါ။ သူ့သမီးအကြီး မဒေါင်းရွှေကတော့ ကရင်အမျိုးသားစောမောင်အေးဆိုသူနှင့် အိမ်ထောင်ကျကာ ရိုးကြီးရွာ ရောက်နေပါသည်။ တံငါလုပ်ငန်းဖြင့် ချောင်ချောင်လည်လည် ရှိနေသည် ဟုလည်း သတင်းကြားရပါသည်။

အဒေါ်မှာ မဒေါင်းရွှေမှတစ်ပါး အားကိုးစရာမရှိတော့သဖြင့် သမီးနှင့်သားမက်များရှိရာ ရိုးကြီးရွာသို့ ရွှေ့ခဲ့ပါသည်။ အဒေါ်မှတစ်ပါး အားထားစရာမရှိသော ကျွန်တော့်မှာလည်း မဒေါင်းရွှေတို့ထံ လိုက်လာခဲ့ရသည်။

*

(၄)

“သူ့အဖေဆီပြန်ပို့လိုက်ပေါ့ အမေရယ်၊ ကိုယ့်ဝမ်းမှ အနိုင်နိုင်ဖြစ်နေ

ရတဲ့အထဲ အလကားဒုက္ခရှာနေတယ်။ ကျုပ်တို့တော့ လက်မခံနိုင်ဘူးတော်ရေ၊ အမေကောင်လေးကို အမေရွာပြန်ရင် ခေါ်သာသွားပေတော့”

မဒေါင်းရွှေက သူ့ဝသီတိုင်း ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်နှင့် ပြောနေသည်။ အဒေါ်ကတော့ အဝေးသို့ငေးမောနေပေသည်။ သူ၏မျက်နှာမှာ တစ်စုံတစ်ခုသောကိစ္စအတွက် ဝေခွဲ၍မရသည့်ပုံမျိုးဖြစ်နေ၏။ ကျွန်တော်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း မီးဖိုချောင်ထဲတွင် ကုပ်နေသည်။

“ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ ထားခဲ့ချင်သေးတယ် ဒေါင်းရွှေရယ်၊ ကြာကြာလည်း မထားပါဘူးအေ။ သူ့အဖေနဲ့လည်း ငါစကားပြောကြည့်ပါဦးမယ်။ ညည်းပြောသလို သူ့အဖေဆီ ပြန်ထားဖို့တော့ ပြောရမှာပေါ့။ သူ့အဖေက ခေါ်ထားမယ်ဆိုရင် အမေချက်ချင်းပြန်ခေါ်ပါ့မယ်။ တကယ်လို့ သူ့အဖေဆီအဆင်မပြေရင်လည်း ငါလည်းပြန်ခေါ်ပါ့မယ်”

အဒေါ်အသံမှာ ခပ်တိုးတိုးဖြစ်သည်။ ကြည်ကြည်လင်လင် မရှိလှ။ တုန်ယင်ခြောက်ကပ်နေလေသည်။ ကျွန်တော်ထရံပေါက်မှ ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ အစ်မ မဒေါင်းရွှေသည် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်နေသည်။ သူ့ပေါင်ကြားတွင် ကလေးငယ်က အိပ်ပျော်လျက်ရှိ၏။

“ညည်းတို့က လောလောဆယ်လက်တိုလက်တောင်း ရတာပေါ့အေ၊ အမေ ကြာကြာမထားဘူးဆိုတာ ယုံပါ။ ဆက်ဆက်ပြန်ခေါ်ပါ့မယ်”

“ကျုပ်တို့မှာလည်း သိပ်ပြီးချောင်လည်တာ မဟုတ်တော့ ကျုပ်တော့ မထားချင်ဘူး”

ထိုအခိုက်တွင် စောမောင်အေးပြန်ရောက်လာသည်။ စောမောင်အေးမှာ ရိုးသား၍သဘောကောင်းသူဖြစ်ပြီး စကားလည်းနည်းလှသည်။ သူ့ရောက်လာခိုက်တွင် မဒေါင်းရွှေ၏စကားကို နားစွန်နားဖျားကြားလိုက်ပြီး ဘာပြောနေကြသည်ကိုလည်း ရိပ်မိဟန်တူ၏။ သူသည်ကွပ်ပျစ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်းက “ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ” ဟု မေးသည်။

“ကျော်ထွန်းကိစ္စပါ”

ဟု အဒေါ်က ဖြေသည်။

စောမောင်အေးသည် ဆေးပေါ့လိပ်တို့ကို သုံးလေးချက်မျှ ဆက်တိုက်ဖွာလိုက်ပြီး ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးနေသည်။ သူလည်း မဒေါင်းရွှေအား

မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးကြည့်သည်။

“ဒေါင်းရွှေက မကတ်သင့်တဲ့ဟာကျရင် ကတ်ချင်တယ်။ ဟိုကောင်လေးကို ထားချင်ရင်သာ ထားခဲ့၊ ခင်ဗျားတို့ ပြန်ခေါ်နိုင်တဲ့အချိန်ကျမှ ပြန်ခေါ်ပေါ့ဟ။ အဆင်မပြေလို့ ပြန်မခေါ်နိုင်လည်း အရေးမကြီးပါဘူး၊ သူ့ကို တံငါဖြစ်အောင် သင်ပေးထားရင် တစ်ဝမ်းတစ်ခါတော့ ရှာစားနိုင်မှာပါ”

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော့်ပြဿနာသည် ပြေလည်သွားပါသည်။ အဒေါ်သည် နောက်တစ်ရက်နှစ်ရက်အကြာတွင် ကျွန်တော့်အား လိမ်လိမ်မာမာ နေရန်ဆုံးမပြီး မြစ်ကျိုးရွာသို့ပြန်သွားပါသည်။ ကျွန်တော့်မှာတော့ ရင်ကျိုးကျန်ခဲ့ရပါသည်။ အဒေါ်မရှိကတည်းက ကျွန်တော့်မှာ နားနားနေနေ နေရသည်မရှိ။ မနက်ဆိုလျှင် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ တုံးခေါက်သံနှင့်အတူ နိုးရသည်။ မနိုးလျှင် မဒေါင်းရွှေ၏အဆဲအဆို၊ အဆူအပူ၊ အကြိမ်း အမောင်း၊ အရိုက်အနှက်ခံရမည်။

အိပ်ရာမှနိုးလျှင် ရေခွေးအိုးတည်ရမည်။ ရေခွေးစပ်ရမည်။ ပြီးတော့ မဒေါင်းရွှေ၏သားငယ်ကို သူ့အမေမနိုးမီထိန်းထားရမည်။ မဒေါင်းရွှေ မှာ အလွန်အအိပ်ကြီးသည်။ မနက်ဆို နေကြီးမြင့်မှ ထတတ်သည်။ အပျင်းကလည်းထူသည်။ သူ့အပျင်းထူသော်လည်း ကျွန်တော့်ကိုတော့ အနားမနေရအောင် ခိုင်းတတ်သည်။

သူ့အိပ်ရာမှနိုးလျှင် ယမန်နေ့ညနေပိုင်းက အသင့်ခူးထားသည့်ကန်စွန်းရွက်တောင်းကိုထမ်း၍ မြစ်ကျိုးရွာသို့ သွားရောင်းရသည်။ ရိုးကြီးရွာနှင့်မြစ်ကျိုးရွာမှာ သုံးမိုင်ခန့်ဝေးသဖြင့် ကန်စွန်းရွက်တောင်းနှင့် သွားရသည်မှာ ပင်ပန်းလှသည်။ လမ်းကလည်း ချောမွေ့လှသည်မဟုတ်။ ချောင်းတွေ မြောင်းတွေကို ဖြတ်ရပါသေးသည်။

ဤမျှလောက် ပင်ပန်းသည့်ကြားမှပင် မြစ်ကျိုးရွာသွားသည့် အချိန်ကလေးတွင် ကျွန်တော့်မှာ ပျော်ရွှင်မြူးတူးရသည်။ အမြဲတစေ ကြောက်လန့်နေရသည့် မဒေါင်းရွှေ၏မျက်ကွယ်တွင် ရောက်နေသဖြင့် စိတ်လက်ပေါ့ပါး၍ လွတ်လပ်လှသည်။ တစ်လမ်းလုံးခုန်ပေါက်၍ ဆော့ကစားသွားပါသည်။ လမ်းပေါ်မှ ရွံ့တွေ၊ ခဲတွေကောက်လိုက်၊ လမ်းဘေးဝဲယာရှိ ကျွန်တော်ပစ်ချင်သည့်အရာများကို ပစ်လိုက်လုပ်သွားပါသည်။ တစ်ခါ

တစ်ရံ ကန်စွန်းရွက်တောင်းကိုချ၍ ဖား၊ ငါးနှိုက်သည့်အခါ နှိုက်ပါသည်။

မြစ်ကျိုးရောက်သည့်အခါ အဒေါ်အိမ်ဝင်၍ ခဏတစ်ဖြုတ်နားပါသည်။ အဒေါ်ကတော့ သူ့သမီးမဒေါင်းရွှေလို မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်ရောက်လျှင် ထန်းလျက်ကလေး၊ မုန့်ပဲသရေစာကလေးများ ကျွေးတတ်သည်။ တစ်ခါတလေတော့လည်း ဟင်းကောင်းကလေးနှင့် ထမင်းကျွေးတတ်သည်။

တစ်ရက်တွင် မြစ်ကျိုးမှအပြန် မိုးကလည်း သဲသဲမဲမဲ ရွာလျက်ရှိသည်။ ချောင်းတွေမြောင်းတွေ၊ ရိုးတွေထဲ ရေတိုးချိန်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ဖြတ်နေကျမို့ “ကိုထူးရိုး” ကို ခပ်ရဲရဲပင် ဖြတ်ကူးပါသည်။ သည်လိုကဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်းမသိပါ။ ခြေထောက်အောက်ကို မထောက်မိသဖြင့် ထောက်မိလိုထောက်မိငြား စမ်း၍ထောက်ကြည့်ရာမှ ရေနစ်ပါလေတော့သည်။ ကန်စွန်းရွက်တောင်းမှာလည်း လက်ထဲမှ လွတ်ထွက်သွားကာ ရေစီးထဲမျောပါသွားသည်။

ကျွန်တော်သည် ရေထဲတွင် ယက်ကန်ယက်ကန်နှင့် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားရင်းက ရေထဲမျောပါသွားပြီးနောက် ကမ်းစပ်မှချုံ့ပုတ်တစ်ခုကို လှမ်းဆွဲလိုက်သဖြင့် ရေနစ်၍သေရမည့်ဘေးမှ လွတ်သွားပါသည်။ တောင်းကတော့ ဘယ်ဆီရောက်သွားမှန်း မသိပါ။ ကြောက်လန့်ထူပူကာ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေသဖြင့် ကန်စွန်းရွက်တောင်းကိုပင် သတိမရပါ။ အိမ်ရောက်လျှင် တောင်းမပါလာကောင်းလားဟုဆိုကာ မဒေါင်းရွှေက ရိုက်ပါသည်။ သူက ရိုက်လေ ကျွန်တော်ကအော်ငို၊ သူကလည်း ကျွန်တော်အော်လေ ရိုက်လေ၊ ရိုက်လေ အော်လေ။

မည်မျှကြာအောင် ရိုက်နေသည်မသိပါ။ စောမောင်အေးရောက်လာ၍ ဆွဲမှပင် အရိုက်ရပ်ပါတော့သည်။ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး အရိုးတွေက အပြိုင်းပြိုင်းထနေသည်။ အမိမဲ့သားဘဝသည် အလွန်ရင်နာစရာကောင်းလှပါ၏။ ထိုညက ကျွန်တော့်အမေကို အလွန်သတိရမိသည်။ အမေသာ ရှိလျှင် ယခုလိုဖြစ်မည်မဟုတ်ဟုတွေးပြီး ငိုမိပါသေးသည်။ အဖေကိုတော့ စိတ်နာလှပါသည်။

*

(၅)

စောမောင်အေးကိုယ်တိုင်လိုက်ပို့၍ ကျွန်တော်မြစ်ကျိုးရွာသို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ပါသည်။ အဒေါ်မှာ ဦးဘိုးမြဆိုသူ မုဆိုးဖိုတစ်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ကျနေပါပြီ။ ဦးဘိုးမြနှင့် ကျွန်တော့်အဒေါ်မှာ သက်တူရွယ်တူလောက်ရှိပါသည်။ ဦးဘိုးမြသည် ကျွန်တော့်ကို အရောမဝင်ပါ။ နည်းနည်းကလေးမှ စိတ်ဝင်စားသည့် လက္ခဏာမပြပါ။ တကယ်တော့ သူက ကျွန်တော့်ကိုမကြည်ဖြူပါ။ သူမကြည်ဖြူမှန်းသိလေ ကျွန်တော်မပျော် လေဖြစ်ရပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်၏အသက်မှာ ၁၃ နှစ်ရှိနေပါပြီ။ ကလေးဘဝကတည်းက သူတစ်ပါး၏ မျက်ရိပ်မျက်ခြည်ကိုကြည့်၍ နေခဲ့ရသော ဘဝမို့ ဦးဘိုးမြ၏အရိပ်အကဲကို ကျွန်တော်သိပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဦးဘိုးမြတာရှည်နေ၍ ဖြစ်မည်မဟုတ်ပါ။

ကံအားလျော်စွာပင် ဦးဘိုးမြ၏ပထမအိမ်ထောင်နှင့် ရသည့်သားမှ မွေးသော မြေးမောင်ငယ်နှင့် ရင်းနှီးလာပါသည်။ မောင်ငယ်က သူ့အဘိုးထံလာလည်ရင်းမှ ခင်မင်လာခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မောင်ငယ်က ကျွန်တော့်ကို အလွန်ခင်ပါသည်။ သူ့အဖေမှာ သူငယ်ငယ်ကတည်းက မြွေကိုက်၍ သေသွားသဖြင့် သူ့အမေမုဆိုးမနှင့်နေပါသည်။ သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက် စလုံးက ကျွန်တော့်ကိုချစ်ကြပါသည်။ မောင်ငယ်တို့မှာလည်း အလွန်ဆင်းရဲကြပါသည်။ မအေကလည်း ကောင်းကောင်းမမာသဖြင့် သိပ်ပြီး မလုပ်နိုင်မကိုင်နိုင်ရှာပါ။ မောင်ငယ်ခမျာ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင်ကပ်၍ နေရှာပါသည်။

ကျွန်တော့်အဖေသည် မြစ်ကျိုးရွာ၌ ရှိနေသော်လည်း ကျွန်တော့်ကို လုံးဝလာမတွေ့ပါ။ လမ်း၌ဆုံမိကြသောအခါတွင်လည်း မခေါ်ပါ။ မသိသလိုလုပ်ကာ ရှောင်သွားတတ်ပါသည်။ ဘယ်လို အဖေပါလိမ့်။

“အဖေ ငါ့ကိုဘာကြောင့် ဒီလောက်မုန်းတာပါလိမ့်” ဟု တစ်ခါတစ်ရံ တွေးမိပါသည်။ အဒေါ်ကတော့ “နှင့်အဖေဟာ လူမဟုတ်ဘူးဟဲ့ တိရစ္ဆာန်” ဟု ပြောပါသည်။ အဖေဘက်က ဆွေမျိုးတွေကတော့ ရံဖန်ရံခါကြံကြိုက်လျှင် ခေါ်ကြသော်လည်း သိပ်ပြီးဟက်ဟက်ပက်ပက် မရှိလှပါ။ မြစ်ကျိုးရွာ

တွင် နေရသည်မှာ အားငယ်လှပါသည်။ မျက်နှာလည်း ငယ်လှပါသည်။
 တစ်ရက်တွင် မောင်ငယ်ကခေါ်ရာ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ လိုက်သွားပါ
 သည်။ ဘုန်းကြီးဦးဝိမလက “ဘယ်ကလဲ၊ ဘယ်သူသားလဲ” ဟု မေးရာမှ
 ကျွန်တော့်အကြောင်းကို သိသွားပါသည်။ ဦးဝိမလက “အသက် ၁၃ နှစ်
 ကျော်ပြီ၊ စာမတတ်ဘူး။ မင်းဘဝက ဆိုးလှချည်လား၊ ငါမွေးစားမယ်၊
 ကျောင်းမှာပဲနေရမယ်၊ နေမလား” ဟု မေးပါသည်။ ကျွန်တော်က နေပါမည်
 ဟု ဖြေလိုက်သည်။ အမှန်တကယ်လည်း နေချင်လှသည်။ မောင်ငယ်
 စာဖတ်တတ်ပါလျက် ကျွန်တော်စာမဖတ်တတ်သေးပါ။ ကျွန်တော်စာတတ်
 ချင်လှပါပြီ။

ဘုန်းကြီးဦးဝိမလက ကျွန်တော့်အဖေကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်ရာ လိုက်လာ
 ပါသည်။ ကျွန်တော့်ကိုမြင်သောအခါ မျက်နှာထားတစ်မျိုး ဖြစ်သွားပါ
 သည်။ ဘုန်းကြီးက ကျွန်တော့်အားစွန့်ပစ်ရကောင်းလားဟု ကြိမ်းမောင်းခံရ
 လိမ့်မည်ဟု ထင်ဟန်တူပါသည်။ ဘုန်းကြီးက မဆူမပူ၊ မကြိမ်း မမောင်းပါ။
 “မင်းသားကို ငါမွေးစားမလို့ သဘောတူသလား” ဟု မေးရာ အဖေက
 သဘောတူကြောင်း ပြောပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဘုန်းတော်
 ကြီးဦးဝိမလ၏ မွေးစားသား ဖြစ်လာခဲ့ရပါသည်။

*

(၆)

ဘုန်းကြီး၏ မွေးစားသားအဖြစ် ကျွန်တော့်ဘဝမှာ သာတောင့်သာ
 ယာရှိသလိုလို ဖြစ်လာသည်။ ကောင်းကောင်းစားရပြီး အထိုက်အလျောက်
 လည်း ဝတ်ရသည်။ စာလည်း သင်လာရသည်။ သို့ပါသော်လည်း ကျွန်
 တော်၏မွေးစားဖခင်ဦးဝိမလမှာ စိတ်တိုလွန်းလှ၊ ဒေါသကြီးလွန်းလှပါ
 သည်။ သူ့စိတ်နှင့် အခန့်မသင့်လျှင် တွေ့ကရာနှင့်ကောက်၍ ပေါက်တတ်၊
 ရိုက်တတ်သည်။ ရိုက်ပြန်တော့လည်း သက်သက်ညှာညှာ မဟုတ်ပါ။ အဆ
 မတန်အောင်ရိုက်တတ်ပါသည်။

ကျွန်တော့်ကို သုံးလေးကြိမ် ရိုက်ဖူးသဖြင့် သူ့လက်ရာကို ကောင်း
 ကောင်းကြီးသိပါသည်။ တစ်ကြိမ်အရိုက်ခံရလျှင် လေးရက်ကြာမျှ လမ်း

မလျှောက်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် အရိုက်ခံရမည်ကို ကြောက်သဖြင့် လုပ်မှားကိုင်မှား မဖြစ်အောင် အမြဲသတိထားနေရသည်ဖြစ်ရာ အကြောက် နှင့်ယှဉ်နေရသော ဘဝဖြစ်ပါသည်။ သိပ်ပြီးမလွတ်လပ်ပါ။ အမြဲတစေ ကျိုးလန့်စာစား ဘဝမျိုးဖြစ်ပါသည်။

တစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင် ဘုန်းကြီး၏မယ်တော်ဒေါ်လှကြီးဆိုသူ ကျောင်းသို့ရောက်လာသည်။ ဘယ်မြို့ဘယ်ရွာကလာသည်ကို မမှတ်မိ တော့ပါ။ မယ်တော်ကြီး နာတာရှည်ရောဂါစွဲကပ်နေသဖြင့် ဆေးကုရန် သားဘုန်းကြီးထံသို့ ရောက်လာခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မယ်တော်ကြီးရောက် လာသည့်ရက်မှစ၍ ကျွန်တော့်တွင် အားချိန်၊ ကစားချိန်ဟူ၍ မရှိတော့ပါ။ စာသင်ချိန်၊ စာအံ့ချိန်ပင် မရတော့ပါ။ အချိန်ရှိသမျှ လူမမာအနီးတွင် ထိုင်၍ စောင့်ပြီး လိုသမျှ ခိုင်းသမျှ လုပ်ပေးရပါသည်။ နေ့ခင်းနေ့လယ်တွင်လည်း ကောင်းကောင်းမနားရ၊ ညကျတော့လည်း ကောင်းကောင်းမအိပ်ရ။

မယ်တော်ကြီးရောက်လာပြီးမှ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ အမျိုးသမီး တစ် ယောက်အဝင်အထွက်များလာသည်။ အမျိုးသမီးမှာ မခင်မြဆိုသူဖြစ်၍ အသက်သုံးဆယ်ခန့်ရှိပြီး အသားညိုညို၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ခပ်တောင့် တောင့်၊ မျက်လုံးပြူးပြူး၊ နှာခေါင်းပြားပြား၊ နေထိုင်ပုံက ကလက်တက် တက်၊ ပျံတံတံ။

မခင်မြသည် မယ်တော်ကြီးအတွက် မနက်တိုင်း ယာဂုလာပို့သည်။ သူယာဂုလာပို့လျှင် လူမမာအနီး၌ ထိုင်နေသည်ကနည်း၍ ဘုန်းတော်ကြီး အခန်းထဲ၌သာ အချိန်ကုန်သည်က များသည်။ ဘုန်းကြီးက မခင်မြကို မျက်နှာ သာအလွန်ပေး၍ မခင်မြကလည်း ဘုန်းကြီးနှင့်စကားပြောလျှင် မျက်စောင်း ကလေးချိတ်လိုက်၊ နှုတ်ခမ်းကလေးစုလိုက်၊ လက်သီးဆုပ်ကလေးနှင့် ထုလိုက် လုပ်လာပါသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အနေအထိုင်ပျက်ခြင်းကို မယ်တော်ကြီးက ရိပ်မိသဖြင့် တစ်ရက်တွင် သားဘုန်းကြီးအားခေါ်၍ သတိ ပေးသည်ကို ကြားရပါသည်။

“သတိထား မောင်ပဋ္ဌင်း။ အိုးချင်းထားတော့ အိုးချင်းထိသတဲ့၊ ကြိုး ချင်းထားတော့ ကြိုးချင်းငြိသတဲ့၊ မိန်းမဖျက်ရင် ပြည်ပျက်သတဲ့။ မောင် ပဋ္ဌင်းနေပုံထိုင်ပုံ မဟုတ်ဘူး”

“ဟာ ဒကာမကြီးကလည်း မဟုတ်တာ၊ ကျုပ်တို့က ရိုးရိုးပါ”

ဘုန်းကြီးက ဘယ်လိုပင်ရိုးရိုးပါဟု ဆိုခဲ့သော်လည်း မယ်တော်ကြီး ကွယ်လွန်ပြီး တစ်လ၊နှစ်လအကြာတွင် ဦးဝိမလသည် လူဝတ်လဲလိုက်ကာ မခင်မြနှင့် ညားကြလေသည်။ မခင်မြနှင့်ညားသည့်အချိန်မှစ၍ ဘုန်းကြီး ဦးဝိမလသည် ဦးကျော်ထူးဖြစ်လာသည်။ ဦးကျော်ထူးနှင့် မခင်မြမှာ အသက်ဆယ်နှစ်ခန့်ကွာသဖြင့် ဘာမဆို မခင်မြအလိုသို့သာ လိုက်ရသည်။ မခင်မြမကြိုက်တာဆိုလျှင် ဦးကျော်ထူးမလုပ်ရဲ။ မခင်မြက သေဆိုသေ၊ ရှင်ဆိုရှင်။

ဤလိုအခြေအနေမျိုးတွင် ကျွန်တော်၏ မွေးစားဖခင် ဘုန်းကြီးလူ ထွက်ဦးကျော်ထူးသည် ကျွန်တော့်အတွက် အားကိုးနိုင်သည့် လူမဟုတ်တော့ ပေ။ ဦးကျော်ထူးက အိမ်မှာအဖော်အလှော်ရအောင် ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ထား ပါရစေဟုပြောရာ မခင်မြက မလိုဟုဆိုသည်။ ရွာထဲတွင် သူ့အဖေရင်းရှိပါ လျက် အိမ်ပေါ်တင်၍ အပိုသက်သက်ကျွေးထားရလျှင် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး တက် သည်ဟု ပြောသည်။

ကျွန်တော်လည်း အားကိုးအားထားမရှိ။ အဒေါ့ထံသို့လည်း မပြန် ချင်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဆက်နေဖို့ကလည်း မလွယ်။ အဖေကလည်း ပြန်ကြည့်သည်မဟုတ်။ နောက်ဆုံးတွင် သူငယ်ချင်းမောင်ငယ်က ခေါ် သဖြင့် သူတို့အိမ်သို့လိုက်နေရလေသည်။

*

(၇)

မောင်ငယ်တို့အိမ်တွင် သူ့အမေဒေါ်ငြိမ်း၊ သူ့နှမ မပန်းနှင့်မောင်ငယ် တို့သုံးဦးရှိရာ ကျွန်တော်ရောက်သွားတော့ လေးဦးဖြစ်လာသည်။ ကျွန်တော့် အနေဖြင့် အားမနာလျှာမကျိုးထိုင်စားနေ၍ မဖြစ်သဖြင့် မောင်ငယ်နှင့်အတူ ‘ကွန်လှေပဲ့ကိုင်’ လုပ်သည်။ ကွန်လှေဆိုသည်မှာ ကွန်ပစ်သည့်လှေကို ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကွန်လှေတစ်စီးတွင် လူနှစ်ဦးပါသည်။ ဦးကနေသူကို ‘ဦးစီး’ ဟုခေါ်၍ ဦးစီးလုပ်သူက လှေဦးမှရပ်၍ ကွန်ပစ်ရ၏။ ပဲ့ကိုင်နေသူမှာ “ပဲ့ကိုင်” ဖြစ်၍ သူ့အလုပ်မှာ ဦးစီးကွန်ပစ်ရာ၌ ချောမောအောင် ပဲ့ကိုင်ပေးရ

သည်။

ညနေလေးနာရီခန့်တွင် အင်းထဲဆင်း၍ တစ်ညလုံးလုပ်ရသည်။ နောက်တစ်နေ့ မနက်လေးနာရီခန့်ကျမှ အင်းထဲမှပြန်တက်ရသည်။ အင်းထဲမှရသမျှ ငါးများကို ချိန်ပြီးသော် အမောပြေတစ်မှေးအိပ်စက်ရသည်။ အိပ်သည်ဆိုရသော်လည်း ကြက်အိပ်ကြက်နိုးသဘောမျိုးဖြစ်၏။ ကြာကြာအိပ်၍မဖြစ်။ မနက်ငါးနာရီသာသာလောက်တွင် ကွန်ပစ်ပြန်ဆင်းရသည်။ နေ့ခင်းဆယ့်နှစ်နာရီထိုးခါမှပင် အင်းထဲမှပြန်တက်ပြီး ကွန်ဆေးနေလှန်းလုပ်ကာ ထမင်းစားရသည်။ ပြီးတော့ တစ်ရေးတစ်မောအိပ်။ ညနေသုံးနာရီခွဲလောက်ကျတော့ ထပြီးရေမိုးချိုးပြီး ကွန်ဖာရသည်။ ကွန်ဖာပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တစ်ကျော့တစ်ဖန်ကွန်ပစ်ပြန်ဆင်းရပြန်လေသည်။

တကယ်တော့ ကွန်လှေပဲ့ကိုင်အလုပ်မှာ ပင်ပန်းလွန်းလှပါသည်။ အိပ်ကောင်းခြင်း မအိပ်ရ။ စားကောင်းခြင်း မစားရဆိုသည့် အလုပ်မျိုးဖြစ်ပါသည်။ အဆိုးဆုံးမှာ တစ်နေ့လုံး၊ တစ်ညလုံးရေထဲတွင် သွားလာလှုပ်ရှားရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကောင်းကောင်းမစားရ၊ ကောင်းကောင်းမနေရသည့် ဘဝတွင် ကျင်လည်ခဲ့ရသောကျွန်တော့်မှာ ကျန်းမာရေးကမကောင်းလှပါ။ အသက်အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် သေးကွေးကြုံလိုလှပါသည်။

ကျွန်တော့်ကျန်းမာရေးနှင့် ကွန်ပစ်အလုပ်မှာ မအပ်စပ်သော်လည်း ကျွန်တော်မတတ်နိုင်ပါ။ ဤအလုပ်မှတစ်ပါး အခြားဘာအလုပ်မျှမရှိသည့် ဒေသတွင် ဤလုပ်ငန်းသာလျှင် ထမင်းတစ်လုပ်မှန်မှန်စားရမည်ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ကွန်လှေပဲ့ကိုင်အလုပ်ဖြင့် တစ်လခြောက်ဆယ်ကျပ်ရသဖြင့် တောနေတောစားဘဝတွင် လုံလောက်ပါသည်။ အနေကြာလာတော့လည်း ပဲ့ကိုင်အလုပ်သာမဟုတ်။ ရံဖန်ရံခါ ဦးစီးအလုပ်ကိုပါဝင်၍ လုပ်ပါသည်။ လုပ်စတွင် အလွန်ပျော်ခဲ့မိပါသည်။ လက်မစီးကွန်ခေါ် ကွန်ကြံပစ်လိုက်၍ ငါးကြင်းလုံး၊ ငါးအုံတုံ၊ ငါးမျက်ဆန်နီ၊ ငါးပတ်စသော ငါးကြီးများရလျှင် အလွန်အားရသကဲ့သို့ ကွန်စိပ်ပစ်၍ ငါးဘဲ၊ ငါးသန်ချိတ်စသော ငါးသေး၊ ငါးနပ်များ တစ်မြုံကြီးရလာလျှင်လည်းအလွန်ပျော်ခဲ့မိပါသည်။

ကွန်အလုပ်ဖြင့် သုံးနှစ်ခန့်နေခဲ့ရာ မြစ်ကျိုးရွာတစ်ဝိုက်ရှိ အင်းများတွင် ကျွန်တော်မရောက်ခဲ့ဖူးသည့် အင်းမရှိ။ တစ်ကြိမ်တွင် ဟင်္သာတမြို့ထဲမှ ဒူးယားအင်းကိုပင် ရောက်ခဲ့ပါသည်။ အလုပ်က ပင်ပန်းလွန်း၍ စိတ်ညစ်လှပါသည်။ ဘယ်လောက်ပင်စားစား ကျွန်တော့်တွင်ဝလာသည်မရှိ။ ပိန်ကြုံချည့်နဲ့လျက်သာရှိသဖြင့် ကျွန်တော့်ဘဝ ကျွန်တော်စိတ်ပျက်လာသည်နှင့်အမျှ နေထိုင်ရသည်မှာ အလွန်အားငယ်လှပါသည်။

အမှန်တော့ ကျွန်တော့်ဘဝသည် စိတ်ပျက်အားငယ်နေ၍ဖြစ်သည့် ဘဝမဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော့်ဘဝကို ကျွန်တော်သာ ဖန်တီးရမည်ဖြစ်ရာ အသက်နှင့် ကိုယ်မြဲနေသမျှတော့ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားရမည်ဖြစ်ပါသည်။

တစ်နှစ်သော မိုးဦးကျကွန်ပစ်လုပ်ငန်းနားချိန်တွင် ကျွန်တော်နှင့် မောင်ငယ်တို့မြစ်ကျိုးရွာသို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ မြစ်ကျိုးရောက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း မောင်ငယ်တို့အိမ်မှာပင်နေသည်။ ဘယ်သူထံကိုမျှ မသွား။ သွားစရာလည်းမရှိ။ သွားချင်စိတ်လည်းမရှိ။ ကျွန်တော့်ဘဝသည် နိမ့်ကျသောဘဝမို့ နင်းခင်း၍ လျှောက်လိုသူသာများသည်ဟု ထင်သည်။ ထိုအထင်ကြောင့်လည်း ဘာသာလဝါနေခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်ညတွင် မွေးစားဖခင်ဦးကျော်ထူးသည် ကျွန်တော်နေသည့် မောင်ငယ်တို့အိမ်သို့ ရောက်လာသည်။ သူ့ကိစ္စတစ်ခုနှင့် ရန်ကုန်သွားမည်။ ရောင်းစရာပစ္စည်းများ သယ်စရာရှိ၍ ကျွန်တော့်အားအဖော်အဖြစ် လိုက်စေချင်သည်ဟု ပြောပါသည်။ ကောင်းကောင်းနေမကောင်း၍ မလိုက်ချင်သော်လည်း ရန်ကုန်သို့ရောက်ဖူးချင်၍ လိုက်လာခဲ့ပါသည်။

ဦးကျော်ထူးယူလာသည့်ပစ္စည်းများမှာ သူ့ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးဘဝတုန်းက စုဆောင်းထားသည့် ပန်းကန်၊ သင်္ကန်း၊ ဖျာစသောပစ္စည်းများဖြစ်ပါသည်။ ဒလမြို့ရှိ သူ့အသိ ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် တည်းပါသည်။ ရောက်သည့်ညမှာပင် ကျွန်တော်ဖျားပါသည်။ အကြီးအကျယ်ဖျားခြင်းဖြစ်၍ လူမှန်းသူမှန်းပင် မသိပါ။ ဦးကျော်ထူးက ဆေးတိုက်သော်လည်း ကူဖော်လောင်ဖက်ရလိုရငြား ခေါ်လာသူက ဖျားနေသဖြင့် ဒေါပွလျက်ရှိပါသည်။ ကျွန်တော့်အပေါ် မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ တဖျစ်တောက်တောက်နှင့် ပြော၍မဆုံး၊ အပြစ်တင်၍မဆုံး ဖြစ်နေပါသည်။

သုံးရက်ကြာတော့လည်း အဖျားက မသက်သာပေ။ ကျွန်တော်ဖျား
ပြီဆိုကတည်းက ဒေါပွနေပြီဖြစ်သော ဦးကျော်ထူးသည် နောက်တစ်ခေါက်မှ
ကျွန်တော့်အား ခေါ်မည်ဆိုကာ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် ထားခဲ့ပြီး ရွာသို့ပြန်
သွားလေတော့သည်။

ဦးကျော်ထူး ပြန်လာမည့်ရက်ကို တမျှော်မျှော်နှင့်စောင့်ပါသော်လည်း
ပေါ်မလာပါ။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရပါမည်နည်း။ မြစ်ကျိုးလည်း မပြန်ချင်
ပါ။ မြစ်ကျိုးမပြန်လျှင် ကျွန်တော်ဘယ်မှာနေမည်နည်း။ ဒလဘုန်းကြီး
ကျောင်းမှာတော့ ကပ်မနေချင်။ သည်သို့ဆိုလျှင် ကျွန်တော် ဘယ်မှာနေ
မည်နည်း။ သို့သော်-

တစ်နေ့သောမနက်တွင် ဦးကျော်ထူးပေးထားခဲ့သော ငွေတစ်ဆယ်
နှင့် ဒလမှ ရန်ကုန်သို့ကူးခဲ့ပါသည်။

*

(၈)

ရန်ကုန်တွင် ကျွန်တော်မသွားတတ် မလာတတ်ပါ။ ဘတ်စ်ကားပင်
မစီးတတ်သဖြင့် ခြေဦးတည့်ရာလျှောက်သွားပါသည်။ ဘယ်နေရာတွေ
ရောက်နေမှန်းလည်း မသိပါ။ နောက်ဆုံးလျှောက်ရတာမော၍ ဘုရားတစ်
ဆူ၏ ရင်ပြင်တော်ပေါ်၌ ခဏတစ်ဖြုတ်နားပါသည်။ မုန့်ဝယ်စားရင်း
မုန့်သည်အား 'ဘာဘုရားခေါ်လဲ' ဟုမေးကြည့်ရာ ဗိုလ်တထောင်ဘုရား
ဟု ပြောပါသည်။

ဗိုလ်တထောင်ဘုရားပေါ်တွင် နားနေရင်းမှပင် ကျွန်တော်၏ရှေ့ရေး
ကို စဉ်းစားတွေးတောမိပါသည်။ ရွာပြန်မည်လား၊ ရန်ကုန်မှာနေမည်လား။
ကျွန်တော်စဉ်းစား၍ မရပါ။ ထိုစဉ်မှာပင် ကျွန်တော့်အနီးသို့ ကျွန်တော်နှင့်
သက်တူရွယ်တူ လူရွယ်တစ်ယောက်ကပ်လာပြီး ကျွန်တော့်အား အကဲခတ်
သလို ကြည့်နေပါသည်။ နောက်တော့ ကျွန်တော်နှင့် မနီးမဝေးတွင် ဝင်ထိုင်
သည်။ အသားက ညိုညစ်ညစ်၊ မျက်စိမှေးမှေး၊ နှာခေါင်းကြီးကြီး၊ သွားခေါ
ခေါ၊ အရပ်က ဆိုးရသည့်အထဲ ဆံပင်က ရှည်လိုက်သေးသည်။ ဝတ်ထား
သည့်အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီများမှာလည်း ကြေးအထပ်ထပ်နှင့်။

“မင်း လိပ်ကန်ဘက် မသွားဘူးလား”

သူကစ၍ စကားပြောပါသည်။

“မသွားဘူး၊ လိပ်ကန်က ဘယ်နားမှာလဲ”

“ဟိုဘက်မှာလေကွာ။ မင်းရန်ကုန်က မဟုတ်ဘူးထင်တယ်၊ ဒီဘုရားကို တစ်ခေါက်မှမရောက်ဖူးဘူးလား”

“အေး၊ ရန်ကုန်ကို အခုမှရောက်ဖူးတာ။ ငါကသုံးဆယ်က မင်းက ရန်ကုန်ကပဲလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါနေတော့ သာကေတမှာ နေတယ်။ မင်း ရန်ကုန်မှာ ဘယ်နားနေတာလဲ”

ကျွန်တော်အမှန်အတိုင်းဖြေရမည်လား၊ သူ့ကို တစ်ချက်အကဲခတ် ရပါသေးသည်။

“ငါ ဒလဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ခဏနေတယ်၊ အခုအဲဒီက လာတာ”

“လာကွာ၊ လိပ်ကန်ဘက်သွားရအောင်”

လိပ်ကန်ဘေးတွင်ထိုင်၍ စကားပြောကြပြန်သည်။ သူက ကျွန်တော့် အကြောင်းမေး၍ ကျွန်တော်ကသူ့အကြောင်းမေးသည်။ သူ့နာမည် စိန်ထွေး၊ အသက် ၁၃ နှစ်၊ သူ့အဖေက ဦးဘတင်၊ အမေက ဒေါ်မြိုင်။ အဖေက ရုံးကားမောင်း၍ လစာက တစ်ရာရသည်။ သူ့ကျောင်းနေခဲ့ဖူးသော်လည်း မကြာခဏ ကျောင်းပြေးသဖြင့် စတုတ္ထတန်းပင် မအောင်ခဲ့။ ခုဆို အိမ်ကထွက်ပြေးနေသည်မှာ ခြောက်လခန့်ရှိပြီ၊ ပထမအကြိမ် ပြေးစဉ် က သူ့အမေလိုက်ခေါ်သဖြင့် အိမ်ပြန်လိုက်သွားသည်။ သုံးလေးရက်နေပြီး သူ့အဖေကရိုက်၍ခေါ်ရသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်ပြန်သည်။ ၁၀ ရက်လောက် နေတော့ ပြေးခဲ့ပြန်သည်။ ယခုတစ်ကြိမ်ကျတော့ အိမ်မှလိုက်မလာတော့။

သူ့အဖြစ်မှာ ကျွန်တော့်အဖို့ အံ့ဩစရာကြီး ဖြစ်နေသည်။ အဖေရော အမေပါရှိလျက် ဘာကြောင့်အိမ်မှာမနေချင်ရသနည်း။ အဖေနှင့်အမေတို့က မချစ်လို့လား၊ သူ့အပြောတော့ အဖေကရော အမေကပါ သူ့ကိုချစ်ကြသည်။ သူ့ကို ပညာတတ်စေချင်ကြသည်။ လိမ်မာစေချင်ကြသည်။ အနို့ဘာကြောင့် သူ အိမ်ကထွက်ပြေးနေရသနည်း။ သူ့အဖြေကတော့ ရှင်းရှင်းလေးပင်။

“ငါ အိမ်မှာကို မနေချင်တော့ဘူး။ စိတ်ညစ်တယ်။ ဒါ့ကြောင့် ပြေးတာ”

ကျွန်တော့်အဖို့တော့ စိန်ထွေးနှင့်တွေ့ရသဖြင့် အစစအရာရာအဆင်ပြေသွားသည်။ လောလောဆယ် ကြုံနေရသည့် ပြဿနာများပြေလည်သွားသည်။ စိန်ထွေးပြောသည့်အတိုင်း သူနှင့်အတူနေ၍ သူလုပ်သလို လုပ်သွားလျှင် နေစရာထိုင်စရာလည်း ရမည်။ စားစရာ သောက်စရာလည်းရမည်။ အစစအရာရာ အဆင်ပြေမည်။ သို့ဆိုလျှင်။

ကျွန်တော်သည် သူနှင့်အတူနေ၍ သူလုပ်သလို လုပ်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

*

(၉)

ရွာမှာမောင်ငယ်နှင့်နေစဉ်တုန်းကတော့ ကွန်ပစ်၍ ငါးတွေဖမ်းရသည်။ ရလိုက်သည့်ငါးတွေ တပုံတပင်။ အခုစိန်ထွေးနှင့်ကျတော့ ကီလီဈေးတစ်ဝိုက်တွင် ငါးလိုက်ခိုးရသည်။ ရတော့ တစ်ကောင်နှစ်ကောင်၊ ဘေးကမြင်သွားလျှင် အဖမ်းအဆီးခံရမည်။ အရိုက်အနှက်အကန်အကြောက် ခံရမည်။ အဆင်မသင့်လျှင် အချုပ်ခန်းထဲ ရောက်သွားနိုင်သဖြင့် သတိကြီးစွာထား၍ ခိုးရသည်။ လူလစ်မှသာ နှိုက်လို့ရသည်။ တစ်ခါနှိုက်ပါမှ ရသည့်ငါးက တစ်ကောင်နှစ်ကောင်။ အများဆုံးရပါမှ လေးငါးကောင်ထက်မပို။

ခိုးလို့ရလာသည့် ငါးများကို နီးရာကြုံရာဖောက်သည်များထံ သွားရောင်းသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဗောတံတားအထက်တွင်ထိုင်၍ ရောင်းသည်။ ရလာသည့်ငွေဖြင့် စားကြသောက်ကြ၊ ပွဲကြည့်ကြ၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်ကြ။ အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်နေသော စိန်ထွေးသည် ကျွန်တော့်အား “ငါးတိုနည်း” သင်ပေးသည်။ သူကတော့ ဈေးဝယ်များထံမှ ရရာပစ္စည်းများ အလစ်သုတ်ခြင်း၊ ကြယ်သီး၊ ဆွဲကြိုးဖြတ်ခြင်းစသည်များကိုလုပ်သည်။ အိပ်တော့ ဗောတံတားအောက်၌ အိပ်ကြသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကျွန်တော်တို့သည် ဘုရားပွဲများရှိရာသို့သွား၍

လစ်သလိုကြုံသလို အကြံအဖန်လုပ်ကြသည်။ စိန်ထွေးသည် လက်ရဲဇက် ရဲရှိလှ၏။ အိမ်မောကျနေသူများထံမှ ငွေနှိုက်ယူခြင်း၊ ပစ္စည်းဖြုတ်ယူခြင်း စသည်များကို လုပ်သည်။ ပွဲဈေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ စားသောက်ဆိုင်နှင့် အခြားဆိုင်များမှ ရရာပစ္စည်းများကို 'တို' သည်။

ကျွန်တော်ကတော့ စိန်ထွေးလုပ်သလို မလုပ်ရဲပါ။ သူလုပ်သမျှကြည့် ရုံမြင်ရုံ၊ အတုခိုးရုံမျှသာ ရှိပါသည်။ အကြံအဖန်လုပ်၍ အဆင်ပြေပြေ မပြေပြေပွဲနှင့်ရုပ်ရှင်ကိုတော့ကြည့်သည်။ ပိုက်ဆံမရှိလျှင် ထရံကိုဖြုတ်၍ ဝင်လိုသည်။ ရုံထဲရောက်တော့ ဇာတ်ပွဲကိုကြည့်၊ လစ်လျှင်တို၊ အိပ်ချင် လျှင်အိပ်။

တစ်ညတွင် ကျွန်တော်တို့သည် ဆူးလေဘုရားပွဲသို့သွား၍ ရွှေမန်း ပွဲကြည့်ကြသည်။ ညနာရီပြန်တစ်ချက်ခန့်တွင် စိန်ထွေးသည် ပက်လက် ကုလားထိုင်နှင့် ပွဲကြည့်နေသူများ၏ နောက်နား၌ရပ်နေရာမှ အိပ်နေသူ တစ်ဦးထံမှ ဆွဲကြိုးကိုဖြုတ်သည်။ အမှန်တော့ ပက်လက်ကုလားထိုင် ပေါ်မှမိန်းမသည် အိပ်မောကျနေခြင်းမဟုတ်၊ မှိန်းနေခြင်းမျှဖြစ်သဖြင့် စိန်ထွေး၏လက်ကို ဖမ်းဆွဲထားပြီး အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းသည်။

ဘေးမှလူများက စိန်ထွေးအား ဝိုင်းဖမ်းကြသည်။ စောစောက စိန် ထွေးနှင့်အတူတူရပ်နေသည်ကို သတိထားမိခဲ့သူများက ကျွန်တော်အား လက်ညှိုးထိုးပြပြီး 'ဒီကောင်လည်း ပါတယ်' ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော့် ကိုပါ ဝိုင်းဆွဲထားကြသည်။ တချို့ကဝင်၍ လက်သီးနှင့်ထိုးကြသည်။ နရင်းအုပ်ကြသည်။ လက်သီးတစ်ချက်သည် ကျွန်တော့်နှာခေါင်းကိုထိ သဖြင့် သွေးတွေထွက်ကျလာသည်။ ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး သွေးတွေနှင့်စိုရွဲ ကာ မြင်မကောင်းဖြစ်နေပါသည်။

ထိုညက ကျွန်တော်တို့သည် ကျောက်တံတားရဲစခန်းရှိ အချုပ်ထံ၌ အိပ်ကြရသည်။ ကျွန်တော်ကရဲများအား ငိုယိုပြီး တောင်းပန်သည်။ စိန် ထွေးကလည်း 'နောက်ကိုဘယ်တော့မှ မလုပ်တော့ပါဘူး' ဟု အမျိုးမျိုး ကျိန်တွယ်ပြီးပြောသည်။ ရဲများက ကျွန်တော့်အား သနားကြဟန်တူသော် လည်း စိန်ထွေးအပေါ်မှာတော့ ယုံကြည်ကြဟန်မတူပါ။

“အေး ကောင်းပြီ၊ ဒီတစ်ခါ မင်းတို့ကိုလွှတ်လိုက်မယ်။ ဟို အကောင်

လေးနော်။ မင်း သတိထား၊ မင်းက 'ငတို' ရုပ်။ နောက်တစ်ခါဆိုရင် ထောင်ထဲရောက်သွားမယ်" ဟု လူဆိုးထိန်းတစ်ဦးက သတိပေးပြီးပြန် လွှတ်ပေးလိုက်ပါသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ ကျွန်တော်သည် စိန်ထွေးနှင့်တွဲနေရမည်ကို ကြောက်လာ သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်ဘဝသည် အမှီအခိုကင်းမဲ့၍မရ။ သူနှင့် ပင်ဆက်၍တွဲနေရပါသည်။ သူကလည်း ကောင်းရှာသည်။ ကျွန်တော့်အား နေရာတိုင်းကို ခေါ်မသွား၊ သူရလာလျှင် ကျွန်တော့်အား လာခေါ်သည်။ စားချင်တာကျွေးသည်။ တစ်ခါတလေ သုံးစွဲဖို့ပင် ငွေပေးတတ်ပါသည်။

တစ်ညတွင် စိန်ထွေးနှင့်ကျွန်တော် ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ကြသည်။ မင်း သားရွှေဘဝါဝင်သည့် 'ဝရမ်းပြေးဘိုးသိန်း' ဇာတ်ကားဖြစ်သည်။ ရုပ်ရှင် ကြည့်လိုကောင်းနေတုန်းမှာပင် ကျွန်တော်နေမကောင်းသလိုဖြစ်လာ သည်။ ပြန်ချင်သော်လည်း စိန်ထွေးကိုခေါ်မရ၍ ပေပြီးထိုင်နေရသည်။ ကျွန်တော် တို့ အိပ်နေကျဗောတံတားအောက်ရောက်တော့ ညဆယ့်တစ်နာ ရီထိုးနေပြီ။

ညနာရီပြန်တစ်ချက်အချိန်ခန့်တွင် ကျွန်တော်နိုးလာသည်။ ကျွန်တော် ၏ ညာဘက်လက်မှာ လှုပ်၍မရတော့ပါ။ စိန်ထွေးကိုနှိုး၍ ပြောသည့် အခါ စိန်ထွေးကကျွန်တော့်အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး ကိလိဇျေးမှအလုပ်သမားများနှင့် ဈေးသည်များကို ခေါ်လာပါသည်။ လူကြီးများက ခေါင်းဆောင်၍ ကျွန် တော့်အား သုံးဘီးကားနှင့် ဆေးရုံကြီးအရေးပေါ်ဌာနသို့ ပို့ကြသည်။ အရေးပေါ်ဌာနတာဝန်ကျဆရာဝန်က ကျွန်တော်အားစမ်းသပ်စစ် ဆေးပြီး ဆေးရုံတက်ရမည်ဟု ဆိုပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဆေးရုံကြီး ပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့ရပါတော့သည်။

*

(၁၀)

မိမရှိ ဖမရှိ ဆွေမျိုးမရှိ တစ်ကောင်ကြွက်ဖြစ်နေသော ကျွန်တော်အား ဆရာဝန်၊ ဆရာမများက သနားကရုဏာထားကြသည်။ စေတနာမေတ္တာ အပြည့်အဝထား၍ ဆက်ဆံကြသည်။ သူတို့နှင့်တွေ့ခါမှပင် လောကကြီး မှာ ဆိုးသူတွေရှိသလို ကောင်းသူတွေလည်း ရှိပါသေးကလားဟု တွေးမိ

ပါသည်။

ဆေးရုံပို့သည့်ညက စိန်ထွေးသည် ဆေးရုံအထိ လိုက်လာပါသည်။ ကျွန်တော့်လက်ထဲသို့ ငွေနှစ်ရာကျော်ထည့်ပေးသွားသည်။ လေးငါးဆယ် ရက်ခန့်ကြာတော့ သူတစ်ခေါက်ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်နှင့်မတွေ့ပါ။ ဆေးရုံရှိ ဆရာမတစ်ယောက်မှတစ်ဆင့် ငွေသုံးရာကျော် ပေးသွားသည်။ ထို့နောက်တော့ လုံးဝပေါ်မလာတော့ပါ။ သူမလာ၍လည်း အပြစ်တင်လို မဖြစ်ပါ။ သူ့ခမျာမှာလည်း သူ့အကြောင်းနှင့်သူ အိမ်ပြေးလုပ် နေခြင်းဖြစ်ရာ သူ့တစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက် အမြဲလှုပ်ရှားရုန်းကန်နေရသူ ဖြစ်ပါသည်။

အမှန်ပြောရလျှင် စိန်ထွေးသည် ကျွန်တော့်အပေါ် အထိုက်အလျောက် သံယောဇဉ်ရှိရာသည်။ သူနှင့်တွဲနေခဲ့ရသည့် ငါးလခန့်အတွင်းသူ့ကြောင့် သာ ကျွန်တော်ဝဝလင်လင်စားခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။ သူ့အကြံအဖန်ကောင်း၍ အဆင်ပြေလျှင် ကျွန်တော့်ထံရောက်အောင်ပြန်လာပြီး အတူတူသွား၊ အတူ တူစားရမှ ကျေနပ်သူဖြစ်လေသည်။

စိန်ထွေးတစ်ယောက် မလာတော့၍ ကျွန်တော့်မှာအားငယ်စရာမရှိ တော့ပါ။ ကျွန်တော့်ပတ်ပတ်လည်တွင် လူနာတွေ၊ ဆရာမတွေ အများ ကြီးရှိပါသည်။ လူနာတွေကဆိုလျှင် ကျွန်တော့်ကိုဝိုင်း၍ကျွေးကြမွေးကြ၊ အကျီလုံချည်ကအစ ပေးကြပါသည်။ ဆေးရုံပေါ်ရောက်မှ ကျွန်တော့်မှာ အခြေအနေတိုးတက်ကာ စိတ်ချမ်းသာရတော့မလိုဖြစ်နေပါသည်။ ဆရာဝန် ကြီးက ကျွန်တော့်ရောဂါမှာ နှလုံးရောဂါဟု ပြောပါသည်။ ကျွန်တော့်ရောဂါ ကို ခွဲစိတ်ကုသမှသာ ပျောက်နိုင်မည်ဟုလည်း ဆိုပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်ကျန်းမာရေးက ချို့တဲ့လွန်းသဖြင့် အားရှိအောင် ကျွေးရမွေးရ ပြုစုကုရဦးမည်ဟု သိရသည်။

ကျွန်တော်ဆေးရုံပေါ်၌ နားနေခဲ့ရသည်မှာ သုံးလတိတိကြာသည်။ ထိုသုံးလအတွင်း ဝဝစား၍ ကောင်းကောင်းနားခဲ့ရပါသည်။ ဘုန်းကြီး ကျောင်းတုန်းက စာသင်ခဲ့ရသဖြင့် စာမတောက်တခေါက်ဖတ်တတ်ခဲ့ရာ ဆေးရုံပေါ်မှ ဟိုစာအုပ်ဆွဲဖတ်၊ သည်စာအုပ်ဆွဲဖတ်နှင့် စာတော်တော်ဖတ် တတ်လာသည်။ ဝတ္ထုတွေကိုပင် ခွဲလာသည်။ ဆရာဝန်၊ ဆရာမတွေနှင့် လူနာတွေကလည်း ကျွန်တော်စာဖတ်ချင်အောင် အားပေးသမှုပြုကြပါသည်။

သုံးလလွန်သော် ကျွန်တော့်အားခွဲပါသည်။ ခွဲစိတ်ပေးသည့်ရက်ကို ကျွန်တော်မမေ့သေးပါ။ ကျကျနန မှတ်ထားပါသည်။ ထိုနေ့မှာ ၁၉၆၇ ခုနှစ်၊ မေလ ၁၅ ရက်ဖြစ်၍ ခွဲပေးသူမှာ ဆရာဝန်ကြီးဒေါက်တာဦးခင်မောင်သော်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော့်နှလုံးရောဂါကို ခွဲစိတ်ကုသပေးပြီးသည့်နောက်တွင် ဆေးရုံပေါ်၌ သုံးလခန့်နေခဲ့ရပါသည်။ မိဘဆွေမျိုး မရှိခြင်းကြောင့် ဆေးရုံကြီးမှတစ်ဆင့် ကြည့်မြင်တိုင် နာတာရှည်ရောဂါကုဆေးရုံသို့ ပို့ပေးပါသည်။ ဆေးရုံအုပ်ကြီးမှာ ဆရာဝန်ကြီးဒေါက်တာဦးဖေခင်ဖြစ်ရာ အလွန်သဘောကောင်းပါသည်။ ကျွန်တော်သည် နာတာရှည်ဆေးရုံတွင် သုံးနှစ်ကြာနေခဲ့ရာ စားမှုသောက်မှု၊ နေမှုထိုင်မှုများ အဆင်ပြေပါသော်လည်း ပျင်းလှပါသည်။ တစ်ခုတော့ ကောင်းပါသည်။ ထိုသုံးနှစ်အတွင်း ကျွန်တော် ဝတ္ထု၊ မဂ္ဂဇင်းတွေ အများကြီးဖတ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် စာတိုကဗျာတိုကလေးများရေးသည့် စာရူးကဗျာရူးတစ်ဦးပင် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော့်အား ဆေးလူမှုဆက်ဆံရေးဌာနစိတ်မှ လာရောက်ဆက်သွယ်ပြီး အသေးစိတ်မေးမြန်းစုံစမ်းကာ ကျွန်တော့်ဖခင်နှင့်အဆက်အသွယ်ရရန် ဆောင်ရွက်ကြပါသေးသည်။ ကျွန်တော့်အဖေအကြောင်း ကျွန်တော်ကောင်းစွာ သိပါ၏။ ကျွန်တော့်အဖေလောက်အသည်းမာသူသည် ဤလောက၌ ရှိနိုင်အံ့မထင်ပါ။ ရွာတွင်နေစဉ်က လမ်းမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ပါလျက် မခေါ်မပြောဘဲ ရှောင်ကွင်းသွားတတ်သော ကျွန်တော့်အဖေသည် ရန်ကုန်မြို့နာတာရှည်ဆေးရုံပေါ်တွင် နှလုံးရောဂါဖြင့် ပက်လက်ဖြစ်နေသော ကျွန်တော်အား တကူးတကအပင်ပန်းခံပြီး လာ၍ ကြည့်ပါမည်လော။

ကျွန်တော် မထင်ပါ။ အဖေလာလိမ့်မည်ဟု မတွက်ပါ။ ကျွန်တော့်အဖေလည်းမလာပါ။

*

(၁၁)

ဆေးလူမှုဆက်ဆံရေးဌာန၏ အကူအညီဖြင့် ကျွန်တော်သည် သမိုင်း

ကျိုက်ဝိုင်းဘုရားလမ်းရှိ မသန်မစွမ်းဆေးရုံသို့ ပြောင်းခဲ့ရပါသည်။ လေ
 ဖြတ်ထားသဖြင့် ကောင်းစွာမလှုပ်နိုင်မရှားနိုင်ဖြစ်နေသော ကျွန်တော်၏
 ညာဘက်လက်နှင့် ညာခြေထောက်များကို သန်စွမ်းအောင်ကုသခံရပါ
 သည်။ ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာလှဖေသည် နှုတ်မချိုသော်လည်း လူနာ
 အပေါ်တွင် စေတနာကရုဏာအပြည့်ထားသူဖြစ်ပါသည်။

မသန်မစွမ်းဆေးရုံတွင် ကြာကြာမနေခဲ့ရပါ။ ခြောက်လခန့်သာ ကြာ
 မည်ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ ခြေနှင့်လက်များမှာ ယခင်ကနှင့်စာလျှင်
 များစွာလှုပ်ရှားလို့ရလာပြီဖြစ်ပါသည်။ ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာလှဖေ
 မှတစ်ဆင့် ပညာသင်စခန်းတစ်ခုသို့ ရောက်ခဲ့ရပြီး စာအုပ်ချုပ်သင်တန်း
 တက်ခဲ့ရပါသည်။ ပြင်းထန်သော နှလုံးရောဂါဒဏ်ခံနေရသဖြင့် ခပ်ယဲ့ယဲ့
 ဖြစ်နေသော ကျွန်တော့်အဖို့ သိပ်ပြီးပင်ပင်ပန်းပန်း မလုပ်ရသောစာအုပ်
 ချုပ်သင်တန်းသာလျှင် အသင့်လျော်ဆုံးဖြစ်ပါသည်။

ယခုဆိုလျှင် ကျွန်တော်စာအုပ်ချုပ်ပညာကို တတ်နေပါပြီ။ အသက်
 မွေးမှုအတွက် ပညာတစ်ခုရခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း ထိုပညာဖြင့် ကျွန်တော့်
 ဘဝကို ကျွန်တော်ကျောင်းနိုင်ပါမည်လော။ ကျွန်တော်အမြဲတစေတွေးပါ
 သည်။ တွေးလိုက်တိုင်းလည်း ရင်လေးလှပါသည်။ ကျွန်တော်အား ဖိစီး
 နှိပ်စက်လျက်ရှိသော နှလုံးရောဂါသည် ကျွန်တော့်၏ဘဝလမ်းကြောင်း
 ပေါ်တွင် အလွန်ကြီးမားသောအဟန့်အတားကြီးတစ်ခုသဖွယ် မားမားမတ်
 မတ်ရပ်လျက်ရှိနေပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အမိမဲ့သားဖြစ်လာရသောဘဝကို နာကြည်းလှပါ၏။

မိမိတို့သည် ဤကမ္ဘာပေါ်တွင် နေထိုင်သူများအား အကျိုးပြုစေရန် အတွက် အားထုတ်ဆောင်ရွက်ပါမည်။

အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤကမ္ဘာပေါ်တွင် နေထိုင်သူများအား အကျိုးပြုစေရန် အတွက် အားထုတ်ဆောင်ရွက်ပါမည်။

အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤကမ္ဘာပေါ်တွင် နေထိုင်သူများအား အကျိုးပြုစေရန် အတွက် အားထုတ်ဆောင်ရွက်ပါမည်။

အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤကမ္ဘာပေါ်တွင် နေထိုင်သူများအား အကျိုးပြုစေရန် အတွက် အားထုတ်ဆောင်ရွက်ပါမည်။

ဝက်ကုတ်

လူတိုင်းကသူ့ကို ဝက်ကုတ်ဟုခေါ်ကြသဖြင့် ကျွန်တော်ကလည်း ဝက်ကုတ်ဟုပင် ခေါ်ပါသည်။ ဝက်ကုတ်သည် အရုပ်ဆိုးလှသည်။ သူ့ကို မြင်လျှင် “အသားမည်းမည်း သရဲနှင့်တူသည်” ဟူသောစကားကို သတိရချင်စရာ ကောင်းပါသည်။ ရုပ်မလှသော်လည်း သဘောကတော့ မဆိုးရှာပါ။ သည်းခံစိတ်လည်း ရှိသည်။

ဝက်ကုတ်သည် ငြိမ်ငြိမ်ဆိမ်ဆိမ်နေတတ်ပါ။ သူ့လက်များနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ အရာဝတ္ထုတစ်ခုခုနှင့်သော်လည်းကောင်း နီးရာစားပွဲ၊ ကုလားထိုင်ခုံတန်းစသည်များကိုခေါက်၍ ဆိုင်းတီးနေတတ်သည်။ သူ့အပေါင်းအသင်းများက သူ့ကို “လက်ဆိုင်း၊ ပါးစပ်ဆိုင်း တီးတဲ့နေရာမှာ ဝက်ကုတ်မိုလ်ပဲ။ သူ့သေရင် ဆိုင်းငှားစရာမလိုဘူး။ သူ့ဆိုင်းနဲ့သူ စရိတ်ငြိမ်းသွားမှာ” ဟု ဆိုကြသည်။

အမှန်တော့ ဝက်ကုတ်သည် ဆိုးချင်သူမဟုတ်ပါ။ သူက မဆိုးချင်သော်လည်း သူ့မိသားစုပတ်ဝန်းကျင်က ဆိုးနေသဖြင့် သူ့ဘဝအဆင်မပြေ

၂

ဖြစ်နေသည်ဟုပင် ယူဆပါသည်။ သူသည် သူ့မိခင်ကိုသနားကြောင်း မကြာခဏထုတ်ဖော်ပြောပြတတ်သည်။ သူ့မိခင်ကို ကျွန်တော်တွေ့ဖူးပါ သည်။ သူ့မိခင်မှာ အလွန်ရိုး၊ အလွန်အ၍ စကားမှလည်လည်ပတ်ပတ် မပြောတတ်ပါ။

ယခင်ကတော့ ဝက်ကုတ်တစ်ယောက် အိမ်သို့မကြာခဏ ပေါက်လာ တတ်သော်လည်း ယခုမလာသည်မှာ ကြာပါပြီ။ သူ့ရထားသည်အလုပ် ကလေးနှင့် အတည်တကျမှ ရှိပါလေစဟုစိတ်ပူမိပါသည်။ ဝက်ကုတ်တစ် ယောက် ဘာမှမဖြစ်ပါစေနှင့် အဆင်ပြေပါစေဟု ကျွန်တော်ဆုတောင်း နေပါသည်။

*

(၁)

ကျွန်တော့်အဖေက မှည့်ထားသည့်နာမည်မှာ 'လှပို' ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း မည်သူကမျှ 'လှပို' ဟု မခေါ်ကြပါ။ သူငယ်ချင်းတွေက ရော ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေကပါ "ဝက်ကုတ်" ဟု ခေါ်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်ဆိုဗီယက်ပြန် ဦးမောင်မောင်ဆပ်ကပ်ထဲလိုက်စဉ်က ဝက်ဝံ အကုတ်ခံရသည်ကိုအကြောင်းပြု၍ ဝက်ကုတ်ဟုခေါ်ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဝက်ကုတ်ဟူသောအမည်ကို မည်သူကစ၍ပေးလိုက်မှန်းမသိပါ။ အတူနေကျောင်းသားထဲမှ တစ်ဦးဦးကစ၍ ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ခေါ်စကတော့ ကျွန်တော်ရှက်လည်းရှက်၊ စိတ်လည်းဆိုးသဖြင့် ခေါ်သူ များကို ဆဲမိပါသည်။ မခံချင်၍ဆဲပြန်တော့လည်း လက်သီးနှင့်ဝိုင်းထိုး ကြသဖြင့် မဆဲဝံ့တော့ပါ။ နောက်တော့ နားယဉ်လာပါသည်။ နားယဉ်လာ သည်နှင့်အမျှ ဝက်ကုတ်ဟူသောအမည်သည်လည်း တွင်လာပါလေတော့ သည်။

*

(၂)

ကျွန်တော့်အဖေ ကိုခင်မောင်နှင့် အမေမအေးခတို့နေခဲ့သည့် တလိုင်း

စုရွာသည် ဟင်္သာတမြို့နှင့် မဝေးကွာလှပါ။ လူကြီးများ ပြောစကားအရ ဆိုလျှင် နှစ်မိုင်ခန့်သာ ဝေးပါသည်။

ကျွန်တော့်အဖေသည် လက်သမားလိုလို၊ လယ်သမားလိုလို၊ လယ်ကူ လီအလုပ်လိုလိုနှင့် ယောင်ခြောက်ဆယ်သမားဖြစ်ပါသည်။ မည်သည့်အ လုပ်ကိုမျှ လက်ကြောတင်းအောင် မလုပ်ပါ။ အပေါင်းအသင်းများနှင့် ရွာတကာလှည့်၍ ကြက်တိုက်၊ အရက်သောက်နေသည်က များပါသည်။ လူပေလူတေတစ်ယောက်မို့ သူလိုလူစား လူဆိုးများကမူ သူ့အားခင်မင် ကြပါသည်။

အဖေသည် အကျင့်မကောင်းရသည့်အထဲ အရုပ်ကလည်း ဆိုးလှပါ သည်။ သူ့အသားရောင်မှာ ကပ္ပလီက အဖေခေါ်ရလောက်အောင် နက် မှောင်နေပါသည်။ သူ့ကိုမြင်လိုက်လျှင် မီးသွေးခဲကို သတိရကြပါလိမ့် မည်။

အရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်ရသည့်အထဲ သူ့မျက်နှာက မာကျောလွန်း သဖြင့် လူအများက ချဉ်ကြသည်မှာ အဆန်းမဟုတ်ပါ။ သူ့မျက်နှာထား မှာ လူအများက သူ့လုပ်စာထိုင်စားနေသည့်ပုံမျိုးဖြစ်ပါသည်။

အမေမအေးခမှာ အဖေလိုအရုပ်မဆိုးပါ။ အသားဖြူ၍ မျက်လုံးပြူး ပြူး၊ နှာတံမပေါ့တပေါ့၊ မျက်ခုံးကောင်းကောင်းနှင့် မျက်နှာသွယ်၍ နှုတ် ခမ်းပါးပါးဖြစ်ပါသည်။ အမေသည် အဖေ့ကိုချစ်၍ယူခဲ့ခြင်းမဟုတ်ပါ။ အမေတို့မှာရွာထဲတွင် အဆင်းရဲဆုံးဖြစ်ရာ လူဆိုးလူမိုက်တစ်ဦးဖြစ်သော အဖေက နိုင်ထက်စီးနင်းပြု၍ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု သိရပါသည်။

အမေသည် အလွန်အေး၍ အလွန်ရိုး၊ အလွန်အပါသည်။ တစ်နေ့လုံး နေ၍မှ စကားတစ်ခွန်းပြည့်အောင်ပြောရန် ဝန်လေးသူဖြစ်ပါသည်။ အဖေ ကိုကြောက်လိုက်ရုံမှာလည်း စိတ်ပျက်စရာကောင်းလောက်အောင်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ အမေဘဝမှာ အဖေက သေဆိုသေ၊ ရှင်ဆိုရှင် နေရသည့် ဘဝဖြစ်ပါသည်။ သို့ပါလျက်နှင့်လည်း အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာကာ ရိုက်တတ်နှက်တတ်ပါသေးသည်။

အမေအဖြစ်ကိုကြည့်၍ ကျွန်တော့်ညီလှချိုကပြောလေ့ရှိသော စကား တစ်ခုရှိပါသည်။

၂၆

“တို့ အမေဟာ ဝဋ်ဆိုက်နေတာကွ” တဲ့။

ကျွန်တော်ဉာဏ်မိသလောက်စဉ်းစားကြည့်တော့ လှချို၏ စကားသည် မှန်သလိုလိုပင်။ ဤမျှလောက်ကြောက်ပြီး ဤမျှလောက် အနှိပ်အစက်ခံနေခြင်းမှာ ဝဋ်ဆိုက်နေခြင်းမှမဟုတ်လျှင် တခြားဘာအကြောင်းကြောင့်များ ဖြစ်နိုင်ပါမည်နည်း။

*

(၃)

တလိုင်းစုမှာနေကြစဉ်က ကျွန်တော်တို့မှာ ညီအစ်ကိုမောင်နှမသုံးဦးသာရှိသည်။ ကျွန်တော်က အကြီးဆုံးသား၊ ကျွန်တော့်အောက်တွင် ညီလှချိုနှင့် နှမ မကြည်ခင်...။ သုံးယောက်စလုံး အမေ၏ ကြင်နာယုယမှုကို ရခဲ့ကြသော်လည်း အဖေထံမှမူ ရက်စက်မှုကိုသာ ရခဲ့ကြသည်။

ရွာတွင်နေစဉ်က ကျွန်တော့်အသက်မှာ ၁၀ နှစ်ခန့်ရှိပြီဖြစ်ရာ အဖေလုပ်သမျှကို မှတ်မိနေသည်။ အဖေအရက်မသောက်သည့်ညဟူ၍မရှိ။ အဖေက အမေကို မဆဲသည့်ည၊ မရိုက်သည့်ညဟူ၍မရှိ။ ညတိုင်းသောက်၍ ညတိုင်းဆဲ၊ ညတိုင်းရိုက်သည်။ အဖေက ရိုက်ပြီဆိုလျှင် အမေက ဘာတစ်ခွန်းမျှပြန်မပြောရဲ။ အော်၍ပင် မငိုရဲ၊ ကျွန်တော့်အဖေ၏ အမေ ကျွန်တော့်အဘွားသာမရှိလျှင် ကျွန်တော့်အမေသည် အဖေရိုက်တာနှင့် သေမည်ထင်ပါသည်။

ကျွန်တော့်အဘွားသည် ကျွန်တော့်မျက်စိထဲတွင် တကယ့်သူရဲကောင်းကြီးဖြစ်ပါသည်။ အိမ်ချင်းကနီးသဖြင့် အဖေက အမေကိုရိုက်ပြီဆိုလျှင် ရောက်လာပြီး ကျွန်တော့်အဖေကို တားသည်။ အေးအေးဆေးဆေးတား၍ မရလျှင် အဖေ၏ပါးနားကိုရိုက်၍တားသည်။ အဖေသည် အဘွားကျတော့ ပြန်မလုပ်။

အဘိုးကတော့ ကျွန်တော့်အဖေကို အော့ကြောလန်ပုံပေါ်သည်။ ခေါ်လည်းမခေါ်၊ အဖက်လုပ်၍လည်း စကားမပြော။ အဖေကိုမြင်လျှင် ဝေးရာမှကွင်း၍ တော်ရာသို့ ရှောင်ထွက်သွားတတ်လေသည်။

တစ်နေ့တွင် အဖေအစောကြီး ပြန်ရောက်လာသည်။ အရက်သောက်

လာပြီဖြစ်သော်လည်း များများသောက်ခဲ့ပုံ မပေါ်သေး။ အိမ်ရှေ့ဝါးကွပ်ပျစ် ပေါ်၌ထိုင်ကာ တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားနေဟန်ရှိသည်။ အိမ်ရှေ့လမ်းမ ဘက်သို့လည်း မျှော်မျှော်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာတွင် တစ်စုံတစ်ခုသော ကိစ္စအတွက် စိတ်မအေးသည့် အရိပ်အရောင်များ ယှက်သန်းနေပေသည်။
ခဏအကြာတွင် အိမ်ရှေ့မှခေါ်သံကြားရ၏။

“ဟေ့....ခင်မောင်....ခင်မောင်...။ ပုန်းမနေပါနဲ့ကွာ။ ထွက်ခဲ့ပါ။ မင်း မလာရင် တို့လာရလိမ့်မယ်” အဖေက တုံ့ပြန်ခြင်းမပြုဘဲ ငြိမ်နေသည်။

“ဟေ့ကောင်...ခင်မောင်။ ငါ့ကို ဒီလိုလုပ်လို့မရဘူးကွ။ သိရောပေါ့ ကွာ....”

ကြိမ်းမောင်းရင်း လူနှစ်ယောက်ဝင်လာသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး အတော် မူးနေကြသဖြင့် သူတို့ကိုယ်သူတို့ပင် မဟန်နိုင်။ ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် လေးကွက် သိုင်းနင်း၍ ဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်က ကိုမြ၊ နောက်တစ် ယောက်က ကိုသာဖိုး။ နှစ်ဦးစလုံး လူဆိုးလူမိုက်တွေချည်း ဖြစ်သဖြင့် အမေနှင့်ကျွန်တော်တို့မှာ ကြောက်ကြောက်နှင့်ကုပ်နေရသည်။

“ဟေ့...ခင်မောင်၊ မင်းယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား။ ပြောပြီးသားကိစ္စ ကို ဘာလို့ရှောင်ရတာလဲ။ ခွေး...မသား”

ကိုမြက စပြောသည်။ ကိုသာဖိုးကလည်း အဖေရှေ့တွင် ခါးထောက် ၍ရပ်ကာ “မင်းတော်တော် လူလည်လုပ်တဲ့အကောင်ပါလား...ကွ။ တို့ကို ဒီလိုလုပ်လို့မရဘူးဆိုတာ မင်း သိသားနဲ့ကွာ။ ဟား...ဟား...ဟား” ဟု အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ပြောသည်။

“ငါ မလိုက်နိုင်ပါဘူးကွာ၊ ကနေ့ည သွားစရာရှိလို့ပါ။ ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ကြပါနဲ့။”

“ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲကွာ။ ဟေ့ကောင်ထ၊ သွားမယ်” ကိုဖိုးသာ ကအဖေကိုခေါ်သည်။

“တိုင်ပင်တုန်းကတော့ပါပြီး လုပ်တော့မယ်ဆိုမှ မင်းကရှောင်ဖယ် ရှောင်ဖယ်နဲ့။ ငါ...မသား အခုထ၊ မလိုက်ရင်အသိပဲ”

ကိုမြကလည်း ကြိမ်းသည်။ ပြောပြောဆိုဆို ခါးနောက်တွင် ထိုးထား သည့်ဓားကိုဆွဲထုတ်၍ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ထားပြီး ကျန်တစ်ဖက်ဖြင့်

အဖေ့လက်မောင်းကိုဆွဲ၍ဆွဲ၍ ဆောင့်သည်။ ကိုသာဖိုးကပါ တစ်ဖက် သောလက်မောင်းကို ဝင်၍ဆွဲပြန်သည်။

သူတို့သုံးယောက် ထွေးလုံးရစ်ပတ်ဖြစ်နေသည်ကို ကျွန်တော်မြင်နေ ရသည်။ သူတို့ကဆွဲ အဖေကရုန်း၊ နောက်ဆုံးတွင် အဖေလွတ်သွားသဖြင့် ထပြေးသည်။ သူတို့က နောက်မှလိုက်သည်။ အိမ်နောက်ဖက် ရောက်သော် အဖေမှောက်ရက်လဲကျသွားသည်။ ကံအားလျော်စွာပင် ရေထည့်သည့် စဉ့်အိုးကြီးနှစ်လုံးကြားတွင် အဖေညပ်နေလေသည်။

ကိုမြက လက်ထဲမှစားဖြင့်ခုတ်သော်လည်း အဖေကိုမထိ၊ ကိုသာဖိုး က ဘယ်ကရလာမှန်းမသိသည့် ပေါက်ပြားဖြင့်ခုတ်ရာ စဉ့်အိုးကိုသာထိ ပြီး အဖေလွတ်သွားပြန်လေသည်။

အဖေသည် အိမ်ပေါ်သို့ပြေးတက်လာပြီး ထရံမှာချိတ်ထားသည့်ဓား ကိုဆွဲကာ ကိုသာဖိုးနှင့်ကိုမြတို့ တက်အလာတွင်ဆီး၍ခုတ်သည်။ အပေါ် မှကြိုစောင့်ပြီးမှ ခုတ်ခြင်းဖြစ်၍တစ်ကြောင်း၊ အမူးလွန်နေသူများဖြစ်၍ တစ်ကြောင်း ကိုမြနှင့်ကိုသာဖိုးတို့မှာ အဖေကိုမယှဉ်နိုင်ကြပါ။

ထိုအချိန်တွင် အိမ်နားနီးချင်းတွေ ရောက်လာကြပြီ။ အဘွားနှင့်သူ သားတွေ၊ ချွေးမတွေလည်း ရောက်လာကြပြီး ကိုမြနှင့်ကိုသာဖိုးမှာ အိမ် ရှေ့ကြမ်းပြင်တွင် ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံလဲပြုလျက် ရှိကြလေသည်။

စာရင်းချုပ်လိုက်တော့ ကိုမြမှာ နားရွက်တစ်ဖက်နှင့် လက်တစ်ဖက် ပြတ်သွားသည်။ ကိုသာဖိုးမှာ မျက်နှာတွင်တစ်ချက်၊ ခေါင်းတွင်တစ်ချက်၊ ပခုံးတွင်တစ်ချက် ဒဏ်ရာရသည်။ အဖေမှာ လက်မောင်း၌ဒဏ်ရာတစ် ချက်ရသည်။

အဖေသည် လူတွေရောက်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အိမ်နောက်ဖေး ပေါက်မှဆင်း၍ လစ်လေတော့သည်။ သူ့လက်ချက်ကြောင့် ကိုသာဖိုးနှင့် ကိုမြတို့ အသက်မသေသော်လည်း ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ သူတို့နှစ်ဦးမှာ တကယ်ဆိုသည့် လူမိုက်များဖြစ်ပါသည်။ သူတို့အစ်ကို တွေ၊ ညီတွေကလည်း အလွန်ဆိုးသည့် လူမိုက်များပင်ဖြစ်ရာ ဤရန်စ သည် ဘယ်တော့မှ အေးမည့်ရန်စ မဟုတ်ပါ။ တစ်နေ့နေ့တွင် အဖေကို အသေလုပ်ကြမည်မှာ သေချာပါသည်။

သူတို့ဘက်က ရဲမတိုင်ပါ။ ရဲမတိုင်ခြင်းမှာ အကြောင်းရှိမည်ထင်ပါသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်နှင့်အဖေတို့ တိုင်ပင်ကြသည်ဟူသောကိစ္စသည် တရားဥပဒေနှင့် မလွတ်မကင်းသည့် ကိစ္စတစ်ခုဖြစ်လိမ့်မည်ဟုပင် အများကထင်ကြေးပေးကြပါသည်။ နောက်ပြီး ထိုအချိန်က ကျွန်တော်တို့နယ်တွင် ကရင်သူပုန်များ လှုပ်ရှားစပြုချိန်ဖြစ်၍ တော်ရုံတန်ရုံကိစ္စဆိုလျှင် မြို့ပေါ်သို့မရောက်တော့ပါ။

ထိုညက ပျောက်သွားသောအဖေသည် လေးလငါးလခန့်ကြာမှ ပြန်ရောက်လာတော့သည်။ ရောက်လာတော့လည်း နေ့ခင်းမဟုတ်။ ညကြီးမင်းကြီးအချိန်မတော် တိတ်တဆိတ်ပြန်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“အေးခတို့ကို လာခေါ်တာအမေ၊ ကျုပ်ရွာမှာနေလို့ကတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဖြစ်မှာမဟုတ်တော့ဘူး။ ဟိုကောင်တွေရန်က အေးမှာမဟုတ်တဲ့အတူတူ တခြားပြောင်းတော့မလို့”

အဖေက ဒါပဲပြောသည်။

အဘွားကတော့ ငိုပါလေသည်။

ရှိစုမဲ့စု အဝတ်အစားကလေးများကို ထုပ်ပိုးပြီး ညတွင်းချင်းပင် ရွာမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

တလိုင်းစုရွာသည် ကျွန်တော်တို့မိသားစု၏ နောက်ဘက်အမှောင်ထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

(၄)

ဘုမသိဘမသိနှင့် ကျွန်တော်တို့မိသားစု ရန်ကုန်သို့ရောက်လာခဲ့ကြရသည်။

ကန်တိုမင်ပန်းခြံအနီးမှ ကွက်သစ်တစ်ခုထဲရှိ အဖေငှားထားသည့် အိမ်တစ်အိမ်တွင် နေကြရသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့နေခဲ့သည့်ကွက်သစ်မှာ ယခုနဝရတ်ရိပ်သာနေရာတွင်ဖြစ်ပါသည်။ ရောက်စတွင် အဖေက ပန်းရံလုပ်သည်။ နောက်တော့ လက်သမားပါလုပ်သည်။

ရန်ကုန်ရောက်တော့လည်း အဖေ၏အချိုးမှာမပြောင်းပါ။ ညနေအလုပ်

ကပြန်လာလျှင် အပေါင်းအသင်းများနှင့် အရက်သောက်လာပြီး ညပိုင်းကျတော့ ထုံးစံအတိုင်း အမေ့ကိုရန်လုပ်ကာ ရိုက်ပါသည်။ အဖေက အမေ့ကို မတရားသဖြင့် နှိပ်စက်သည်ဟု အိမ်နီးနားချင်းကယူဆကြသဖြင့် တစ်ညတွင် လူတစ်စုနှင့်အကြီးအကျယ် ရန်ဖြစ်ကြပါသည်။

ပထမတော့ “ငါ့မိန်းမ ငါရိုက်တာ ဘာဆိုလဲ၊ ရိုက်ရုံတင်မကဘူး သတ်ပစ်မယ်...ဟေ့” ဟု အဖေက အိမ်ပေါ်မှနေ၍ ဓားကြိမ်းကြိမ်းသည်။ အိမ်အောက်မှ လူစုကလည်း “ဟေ့အကောင်....မင်းမတရား လုပ်နေတာ တို့ကြည့်မနေနိုင်ဘူးကွ။ မင်းသတ္တိရှိရင် အောက်ဆင်းခဲ့စမ်း၊ အမှုန့်ဖြစ်အောင်လုပ်ပစ်မယ်။ မင်းဒီလိုသာ လုပ်နေရင် တို့ရပ်ကွက်ထဲမှာ မနေနဲ့၊ ပြောင်း” ဟု အော်ကြပါသည်။

ရပ်ကွက်လူကြီးများက ဖြန်ဖြေသဖြင့် ရန်ပွဲပြီးသွားသော်လည်း တချို့က မကျေနပ်ပါ။ “ဒီလိုပဲ ဆက်လုပ်နေမယ်ဆိုရင်တော့ ဒီအကောင်ကို အရပ်ထဲမှာ မထားပါနဲ့” ဟု အရပ်လူကြီးများကို ဝိုင်းပြောကြပါသည်။ အရပ်လူကြီးများကလည်း ညတွင်းချင်းပင် အဖေနှင့်ဆွေးနွေးကြရာ အဖေက “ကျွန်တော်နောင်ကို ဘယ်တော့မှ မရိုက်တော့ပါဘူး” ဟု ကတိပြုပါသည်။

အဖေသည် သူကတိပြုထားသည့်အတိုင်း အမေ့ကို မရိုက်တော့ပါ။ သို့သော်လည်း အဖေမှာ သူမူးလာလျှင် တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုတော့ ရိုက်ရမှကျေနပ်ဟန်တူပါသည်။ ညဘက်အိမ်ပြန်ရောက်လာလျှင် ကျွန်တော့်ကိုဖြစ်စေ၊ ကျွန်တော့်ညီကိုဖြစ်စေ အကြောင်းတစ်ခုခုရှာ၍ လက်သီးနှင့် မျက်ခွက်ကိုပိတ်ထိုးခြင်း၊ ဆံပင်ဆွဲပြီး ပါးရိုက်ခြင်း စသည်များ လုပ်လာပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ငိုလျှင် သူ့အရိုက်ကပို၍ကြမ်းလာတတ်သဖြင့် မငိုရဲပါ။ အံ့ကြိတ်၍ တင်းခံကြရပါသည်။

အရပ်ကတိုက်တွန်းသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်လှချိုကို ကွက်သစ်မူလတန်းကျောင်းတွင် ကျောင်းအပ်ပါသည်။ ကျွန်တော်က ၁၃ နှစ်၊ လှချိုက ၁၁ နှစ်။ သူငယ်တန်းမှာ နေရပါသည်။ ကလေးတွေကြားထဲ ကျွန်တော့်အရပ်က မိုးထိုးနေသဖြင့် ရှက်လှပါသည်။ ထို့ကြောင့် အပ်ပြီးစတွင် ကျောင်းမပျက်သော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော်ကျောင်းမှန်မှန်မတက်ပါ။

ကျောင်းပြေးနေသည်က များပါသည်။

ကျွန်တော်ကျောင်းပြေးတော့ လှချိုကလည်း ပြေးပါသည်။ ကျွန်တော် တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ ကျောင်းတက်ရက်ကနည်းပြီး ကျောင်းပြေး ရက်ကများလွန်းသဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် ကျောင်းမှလက်မခံတော့ပါ။ ကျောင်း မှလက်မခံနိုင်တော့ဟု သိရသည့်နေ့က အဖေရိုက်ပုံမှာ ကြောက်မမန်းလိလိ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အား ကျကျနနကြိုးနှင့်တုပ်ပြီးမှ စိမ်ပြေ နပြေ ရိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ မျက်ခွက်ကိုလက်သီးနှင့် ပိတ်ထိုးလိုက်၊ တုတ်နှင့် ရိုက်လိုက် ထင်သလိုစည်းလွတ်ဝါးလွတ်ရိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အမေမေများ ဝင်မပြောရဲသော်လည်း ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အဖြစ်ကိုကြည့်ကာ ငိုရှာ ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အိမ်နားမှ ဦးပါကြီးဆိုသူလာ၍မပြောလျှင် တစ် ညလုံးရိုက်လိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

အဖေရိုက်ပုံနှင့်ပတ်သက်၍ လူတိုင်းက မကျေနပ်ကြပါ။ ရိုက်ပုံရိုက် နည်း စည်းကမ်းမဲ့လွန်းသည်ဟု အပြစ်တင်ကြပါသည်။ သူတို့ပြောတာ လွန်သည်ဟုမထင်ပါ။ အဖေရိုက်ပုံမှာ ကြောက်စရာကောင်းလှပါသည်။ သူမကြိုက်တာ တွေ့ရမြင်ရသိရလျှင် တွေ့ကရာနှင့်ကောက်ရိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံကိုင်ပေါက်တတ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ညီ လှချို သည် အဖေ့ကိုကြောက်လည်းကြောက်၊ မုန်းလည်းမုန်းပါသည်။

ကျွန်တော်တို့နေသည့် ကွက်သစ်မှာ ကျူးကျော်ရပ်ကွက်ဖြစ်သဖြင့် ဖျက်ပေးရသည့်အခါ အားလုံးသာကေတမြို့သစ်သို့ ရွှေ့ခဲ့ရပါသည်။ သာ ကေတရောက်တော့ ကျွန်တော်ရော လှချိုပါ ကျောင်းမနေတော့ပါ။ အိမ် မှာလည်း ကလေးငယ်နှစ်ယောက်တိုးလာသဖြင့် စားအိုးကြီးလာပြီဖြစ်ရာ ကျွန်တော်တို့ပါ ထွက်၍ရှာရပါတော့သည်။

ကျွန်တော်က ကမ်းနားသို့သွား၍ သင်္ဘောပစ္စည်းအတင်အချလုပ်ပါ သည်။ အလုပ်သမားခေါင်းသိလျှင် အရိုက်ခံရမည်စိုး၍ သိသိသာသာမ လုပ်ရဲပါ။ အလစ်တွင်ဝင်၍လုပ်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ တစ်နေ့တစ်ဆယ်၊ ဆယ့်ငါးကျပ်တော့ ရပါသည်။ ကျွန်တော့်မနက်စာ တစ်နပ်တွက်နှင့် လက်ဖက်ရည်ဖိုး၊ ဆေးလိပ်ဖိုးနုတ်လိုက်လျှင် လေးငါးရစ်ကျပ်လောက်

ကျန်ပါသည်။ ကျန်တာကို အမေပေးလိုက်သည်။

အဖေကတော့ အလုပ်ကောင်းကောင်းမလုပ်ပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ အလုပ်ပေးသူက ပေးပါလျက်နှင့် သူတောင်းသည့် အခနှုန်းမရဟုဆိုကာ မလုပ်ပါ။ အလုပ်မှန်မှန်မလုပ်သော်လည်း အရက်တော့ မှန်မှန်သောက်ပါသည်။ ညနေဆိုလျှင် အမေကအလိုက်သိစွာနှင့် အရက်ဖိုးပေးရပါသည်။ မပေးလျှင်ဆဲ၍ရိုက်တတ်ပါသည်။

ဝင်ငွေကမမှန်တော့ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုမှာ ဆင်းရဲကြပ်တည်းလှပါသည်။ အိမ်တွင်ကြွေးကများ၊ ကလေးငယ်များက မမာနှင့် လုံးချာလည်နေသော်လည်း အဖေကတော့ သူ့မူအတိုင်းပင် သောက်လိုက်အိပ်လိုက်၊ အပေါင်းအသင်းများထံသွားလည်လိုက်၊ စိတ်အခန့်မသင့်လျှင် အမေနှင့် ကျွန်တော်တို့ကို ရိုက်လိုက်နှင့်သာ အချိန်ကုန်လေသည်။

လှချိုတစ်ယောက်ကလည်း သူ့သွားချင်တာသွား၍ လုပ်ချင်တာ လုပ်နေပါပြီ။ မနက်ဆို အစောကြီးထ၍ထွက်သွားပြီး ညမိုးချုပ်မှ ပြန်လာတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ပြန်မလာပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ အမေ့ကိုငွေနှစ်ဆယ်အစိတ်ပေးရုံမျှမက ကလေးတွေကိုပါ မုန့်ဖိုးတစ်ကျပ်နှစ်ကျပ် ပေးတတ်ပါသည်။ အင်္ကျီ၊ လုံချည်အသစ်များ ဝယ်ဝတ်သည်ကိုလည်း တွေ့ရပါသည်။ သူ့ဘာတွေ လုပ်နေလေသနည်း။

တစ်ညတွင် လှချိုတစ်ယောက် ရှစ်နာရီထိုးလောက်မှ ပြန်ရောက်လာရာ အဖေနှင့်ဆုံမိကြသည်။ အဖေက မူးမူးနှင့်ခေါ်ရာ လှချိုက မလာပါ။ အဖေက နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်ခေါ်၍မရလျှင် ရေခွေးအိုးနှင့် ကောက်ပေါက်သည်။ လှချိုကိုမထိ။ အဖေက “မင်းက ငါ့ကိုအာခံတယ်ပေါ့လေ...၊အေးခင်မောင့်အကြောင်း သိရစေမပေါ့” ဟုဆိုကာ ထင်းချောင်းတစ်ချောင်းကိုပြီး လှချိုဆီသွားပါသည်။ လှချိုက အကပ်မခံဘဲ ထွက်ပြေးပါသည်။ အဖေကခိုင်း၍ ကျွန်တော်ထွက်လိုက်သော်လည်း သူ့ကိုမတွေ့၍ မိုးကောင်းဘုရားထဲညအိပ်ပြီး မနက်မှကျွန်တော်ပြန်လာပါသည်။ နောက်တစ်နေ့အဖေအပြင်သွားခိုက်တွင် လှချိုရောက်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် သနားသော်လည်း အဖေ့ကိုစိတ်ပျက်လှပါပြီ။ အဖေနှင့်နေ၍တော့ ကျွန်တော်တို့ဘဝမှာ ကောင်းလာစရာမမြင်ပါ။

ဆိုးသည်ထက်သာ ဆိုးလာလိမ့်မည်ဟု ထင်မိပါသည်။
ထို့ကြောင့်လည်း လှချိုခေါ်ရာသို့ ကျွန်တော်လိုက်ခဲ့ပါတော့သည်။

*

(၅)

လှချိုကျက်စားသည့်နေရာများမှာ ဘူတာကြီး၊ ရုပ်ရှင်ရုံတစ်ဝိုက်နှင့် ကီလီဈေးဖြစ်ပါသည်။ တစ်နေ့လုံးခြေဦးတည့်ရာသွားပြီး ရောက်သည့် နေရာတွင် လစ်သလိုအကြံအဖန်လုပ်သည်။ အလစ်သုတ်သည့်အခါ အလစ်သုတ်သည်။ ရလာသည့်ပစ္စည်းကို သူ့အသိများထံသွား၍ရောင်းချပြီး ရလာသည့်ငွေဖြင့် ကြံ့ရာထမင်းဆိုင်တွင် ဝင်စားကာ နီးရာရုပ်ရှင်ရုံတွင် ရုပ်ရှင်ဝင်ကြည့်သည်။ ညအိပ်ချိန်ကျတော့ ဘူတာကြီးဘက်ပြန်ပြီး ရထား တွဲများပေါ်တက်၍အိပ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မီးရထားရဲက ရထားတွဲများ ပေါ်၌ အိပ်သည့်လူများကို ဖမ်းသည့်အခါမျိုးတွင် အောင်ဆန်းကွင်းဘေး မှောင်ရိပ်ကျနေရာများတွင် ဝင်၍အိပ်လေသည်။

ဘူတာကြီးတွင် အိပ်ရာ၌ ညတိုင်းလိုလိုပင် စောစောစီးစီးမအိပ်ရပါ။ အနည်းဆုံး ညနာရီပြန်တစ်ချက်နှစ်ချက်မှ အိပ်ရသည်။ ထိုစဉ်က ခရီး သည်များသည် ဘူတာကြီးတစ်ဝိုက်၌ ညအိပ်ညဉ့်နေ နေတတ်ကြသဖြင့် သူတို့ အိပ်မောကျနေခိုက်တွင် လစ်၍ရနိုင်သမျှ လစ်ကြပါသည်။

လှချိုမှာ အတွေ့အကြုံများပြီဖြစ်၍ ဇက်ရဲလက်ရဲရှိနေပြီဖြစ်သော် လည်း ကျွန်တော့်အနေဖြင့် မရဲပါ။ ဘာလုပ်လုပ် လက်တွန့်လှပါသည်။ အထူးသဖြင့် လူအလစ်ဝင်၍ ယူရသည့်အလုပ်ကို ကျွန်တော်ကြောက်လှ ပါသည်။ လှချိုကတော့ “မလုပ်ရဲရင် မလုပ်နဲ့။ မင်းတစ်ယောက်တည်းနေရ မှာ ပျင်းရင်တော့ ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ မလိုက်ချင်ရင်လည်း အိပ်စရာနေရာတွေ ရှိတယ်၊ ငါပြပေးမယ်၊ မင်းအိပ်နေခဲ့ပေါ့” ဟု ပြောပါသည်။ သူပြောသလို နေဖို့ကျတော့လည်း မဖြစ်ပါ။ သူကတော့ ရှာဖွေနေရပြီး ကျွန်တော်က သက်သောင့်သက်သာနှင့် ထိုင်နေရမည်ဆိုလျှင် တရားမည်မဟုတ်သဖြင့် ကျွန်တော်လုပ်တတ်သလောက်တော့ လုပ်ပါသည်။ ငွေများများရလာသည့် အခါမျိုးတွင် အမေ့ထံသွား၍ နှစ်ဆယ်မျိုး၊ အစိတ်မျိုး ပေးပါသည်။

တစ်ညတွင် လှချိုနှင့်အတူ ကိုရင်တစ်ပါး လိုက်လာပါသည်။ လှချိုက မိတ်ဆက်ပေးသဖြင့် ကိုရင် ဇာဂရဟု သိရပါသည်။ ဘယ်အရပ်၊ ဘယ်ဒေသ ဘယ်ကျောင်းကမှန်းတော့ မသိပါ။ ရထားတွဲပေါ်တွင် တုံးလုံးပက်လက်လှဲကာ သူတို့နှစ်ယောက်ဘာတွေတိုင်ပင်ကြသည် မသိပါ။ တတွတ်တွတ်နှင့် အကြာကြီးစကားပြောနေကြပါသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ အိပ်ချင်လွန်း၍ အိပ်လိုက်ပါသည်။

မနက်ကျတော့ လှချိုကလမ်းဘေးကုလားဆတ္တာသည် တစ်ယောက်ထံတွင် ခေါင်းတုံးရိတ်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကမေးတော့ ရယ်ကျဲကျဲနှင့် “အကြံအဖန် လုပ်မလိုပါကွာ” ဟု ဆိုပါသည်။ ခေါင်းတုံးရိတ်ပြီးသည့်အခါ လမ်းထိပ်မှစောင့်နေသော ကိုရင်ဇာဂရထံပြန်ပြီး ကိုရင်ထံမှာ ပါလာသည့် သင်္ကန်းအပိုနှင့် ကိုရင်ဝတ်ပါသည်။ လှချိုဘာကြောင့် ကိုရင်ဝတ်သည်ကို နားမလည်သော်လည်း တစ်ခုခုအကြံအဖန်ရှိ၍ ဝတ်ခြင်းဖြစ်သည်ကိုတော့ သိပါသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ ကျွန်တော့်ညီလှချိုသည် နေ့ဘက်တွင် ကိုရင်ဝတ်ဖြင့် ကိုရင်ဇာဂရပေးထားသည့် သပိတ်လုံးတစ်လုံးနှင့် ဈေးတကာအနံ့သွားကာ အလှူခံပါသည်။ ဆွမ်းကွမ်းရောငွေပါ အလှူခံခြင်းဖြစ်၍ အတော်တွက်ခြေကိုက်ပါသည်။ နေ့ဖိုးညစာ စားစရာလည်းရ၊ သုံးဖို့စွဲဖို့ ငွေလည်းရသဖြင့် အတော်ဟန်ကျပါသည်။ လှချိုက ထုံးစံအတိုင်း ညဘက်ကျတော့ လူဝတ်ပြန်လဲကာ ဈေးတကာသွားပြီး ရရာပစ္စည်းများကို အလစ်သုတ်ပါသည်။

ကိုရင် ဇာဂရမှာ ကိုရင်အမည်ခံသော်လည်း အလစ်သုတ်သည့်နေရာတွင် စံပြုလောက်ပါသည်။ အနေအထိုင် ညစ်ပတ်ပုံမှာလည်း စံပြုလောက်သည်ဟုပင် ထင်ပါသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ကြေးအထပ်ထပ်နှင့် အနားမကပ်ချင်လောက်အောင်ပင် နံ့စော်နေပါသည်။

ကိုရင်ဇာဂရသည် အဆဲပုပ်ရာ၌လည်း နှစ်ယောက်မရှိပါ။ ယုတ်ယုတ်မာမာ၊ ညစ်ညစ်စုတ်စုတ် ရှာရှာဖွေဖွေ ဆဲတတ်သူဖြစ်ပါသည်။

တစ်နေ့တွင် ကိုရင်ဇာဂရပျောက်သွားပြီး သုံးလေးရက်ကြာမှ ပြန်ရောက်လာပါသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် အထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်ပါလာ၍ ဖွင့်

ကြည့်လိုက်ရာ သင်္ကန်းတွေဖြစ်ပါသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းက အလစ်သုတ်လာတာဟု ပြောပါသည်။

လှချိုက သင်္ကန်းတွေမို့ ဘယ်မှာသွားရောင်းရမည်ကို မသိကြောင်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ပြောသော်လည်း ကိုရင်ဇာဂရက “ဝယ်တဲ့နေရာ ငါသိတယ်ကွ၊ မင်း...အဖော်လိုက်ခဲ့ပေါ့” ဟု ခေါ်ပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် သုံးယောက်သား ဘူတာကြီးထဲမှ ထွက်လာကြရာ အောင်ဆန်းကွင်းရှေ့ အရောက်တွင် ဘုန်းကြီးတစ်စုက ဝိုင်းဖမ်းသဖြင့် မိသွားပါတော့သည်။

ဘုန်းကြီးများက ကိုရင်ဇာဂရကို အရအမိဖမ်းပြီး ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို သုံးလေးချက်စီရိုက်ကာ ရဲလက်အပ်မည်ဟု ပြောပါသည်။ နောက်တော့ သူတို့အချင်းချင်းတိုင်ပင်ပြီး ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို “နောက်မခိုးနဲ့၊ ခိုးတာမကောင်းဘူး” ဟုပြော၍ ပြန်လွှတ်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်လှချိုနှင့်နေရသည်ကို စိတ်ပျက်သွားပါသည်။ ရထားတွဲပေါ်တွင် အိပ်နေရင်းက အိမ်ကိုသတိရလာသဖြင့် လှချိုကိုပင် အသိမပေးတော့ဘဲ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ အောင်ဆန်းကွင်းရှေ့ရောက်တော့ ယောင်လည်လည် ဖြစ်ရပြန်ပါသည်။

လှချိုနှင့်ဆက်နေရလျှင် ကောင်းမလား.....၊ အိမ်ပြန်နေလျှင် ကောင်းမလား.....

ကျွန်တော် အတော်ကြာကြာ မဝေခွဲတတ်အောင် ဖြစ်နေပါသေးသည်။ နောက်ဆုံးကျမှ “အိမ်ပြန်နေဦးမယ်၊ အိမ်မှာအမေရှိနေသေးတာပဲ” ဟူသော အဖြေကိုရလေသည်။

*

(၆)

ကျွန်တော်အိမ်ပြန်ရောက်သည့်ညက အဖေအိပ်ပျော်နေပြီဖြစ်၍ အရိုက်မခံရသော်လည်း မနက်ကျတော့ အရိုက်ခံရပါသည်။ အားရအောင် ရိုက်ပြီးမှ ကြိုးတစ်ချောင်းနှင့်တုပ်ကာ တိုင်တွင်ချည်ထားပြီး တစ်နေ့လုံး ထမင်းမကျွေးဘဲ အငတ်ထားပါသည်။

ညနေကျတော့ အဖေမိတ်ဆွေ ပန်းရန်သမားတစ်ယောက် ရောက်လာ

ပြီး အရက်သောက်ရင်းက ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို မြင်သဖြင့် မေးပါသည်။

“ခင်ဗျားသား မဟုတ်လား၊ ဘာပြုလို့ ကြိုးနဲ့ချည်ထားရတာလဲ”

“အိမ်က ထွက်ပြေးလို့ဗျ။ ခြေထောက်တွေ ရိုက်ချိုးထားရင် ကောင်းမလား ဒါမှမဟုတ် ခြေဖဝါးတွေ ဓားနဲ့ခွဲပြီး ဆားပက်ထားရင်ကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားနေတယ်”

အဖေ့စကားကြားတော့ ကျွန်တော်ကျောစိမ့်သွားပါသည်။ အဖေ့မိတ်ဆွေကတော့ ပျက်လုံးကောင်းတစ်ခု ကြားရသည်အလား တဟားဟားရယ်နေသော်လည်း အဖေကမရယ်ဘဲ ခပ်တည်တည်ကြီး လုပ်နေပါသည်။

အဖေမှာ ရက်စက်သူဖြစ်ရာ သူပြောသည့်အတိုင်း မလုပ်ဘူးဟု မပြောနိုင်ပါ။ လုပ်ချင်လျှင် ထလုပ်မည့်လူစားဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ ကြောက်လှပါသည်။

သို့သော် တော်ပါသေးသည်။ အဖေ့မိတ်ဆွေက...ကျွန်တော့်အား အိမ်မှ နောက်ထပ်မပြေးရန် ဆုံးမစကားပြောပြီး အဖေ့ကိုလည်း အလွန်အကျွံ မရိုက်ရန်နှင့် ကြိုးဖြေပေးရန် ဖျောင်းဖျပေးပါသည်။ ပြောပါများတော့ လည်း အဖေကထလာပြီး ကြိုးဖြေပေးပါသည်။ သို့သော်လည်း ကြိုးဖြေ နေရင်းက ကျွန်တော့်မျက်ခွက်ကို သုံးလေးချက် ပိတ်ထိုးလိုက်ပါသေးသည်။ သူ့မိတ်ဆွေက “မလုပ်နဲ့....မလုပ်ပါနဲ့” ဟု အော်နေသည့်ကြားက လုပ်ဖြစအောင် လုပ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်အိမ်ပြန်ရောက်ပြီးနောက် သုံးလေးရက်လောက်နေတော့ “ဟေ့ကောင်...လှပို....မင်း ဆပ်ကပ်ထဲလိုက်မလား။ ထမင်းလည်း ကောင်းကောင်းစားရမယ်၊ လခလည်း ရမယ်” ဟု ပြောပါသည်။ အမှန်အတိုင်း ပြောရလျှင် ကျွန်တော် မလိုက်ချင်ပါ။ အဖေ့ကိုကြောက်သဖြင့် လိုက်ချင်ပါသည်ဟု ဖြေလိုက်ပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဆိုဗီယက်ပြန်ဦးမောင်မောင်ဆပ်ကပ်ထဲ ရောက်သွားပါသည်။

ဆပ်ကပ်ထဲရောက်တော့ ပထမ ခါးပျော့နိုင်အောင် သင်ပေးပါသည်။ နောက်တော့ တစ်ပတ်ကျွမ်း၊ စကြာကျွမ်းစသည့်ကျွမ်းထိုးပညာသင်ရပြီး စက်ဘီးစီးသင်ရပါသည်။ ကင်းမြီးကောက်ထောင်တတ်အောင်လည်းသင်ရပါသည်။ ဆပ်ကပ်ထဲတွင် ကျွန်တော့်ကို လူပြက်နေရာမှာ ထားပါသည်။

ဆပ်ကပ်ပိုင်ရှင်က ထမင်းကျွေး၍ အဝတ်အစားဆင်ပြီး ရက်သတ္တတစ်ပတ် မုန့်ဖိုးပေးပါသည်။ မုန့်ဖိုးမှာ တစ်ကြိမ်ပေးလျှင် ငါးကျပ်၊ တစ်ဆယ်ဖြစ်ပါ သည်။

ဦးမောင်မောင်ဆပ်ကပ်ထဲတွင် လေးနှစ်ခန့်ကြာခဲ့ရာ မုံရွာ၊ မြင်းခြံ၊ ပခုက္ကူ၊ မိတ္ထီလာ၊ သာစည်၊ မန္တလေး၊ ကျောက်ဆည်စသော အညာဘက် မှ မြို့ကြီးများနှင့် ပဲခူး၊ မော်လမြိုင်၊ မုတ္တမ၊ မြောင်းမြ၊ ဖျာပုံ၊ ဒေးဒရဲ၊ ကျိုက်လတ်စသည့် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဘက်မှ မြို့ကြီးများကိုသာမက ရှမ်း ပြည်တောင်ပိုင်းမှ မြို့ကြီးတချို့ကိုပင် ရောက်ခဲ့ပါသည်။

တစ်နှစ်တွင် ကျွန်တော်တို့ ဆပ်ကပ်အဖွဲ့သည် ပြည်မြို့တွင်ကပြ ပြီး ပခုက္ကူမြို့သို့ ကူးပါသည်။ ပခုက္ကူမှနေ၍ ဆက်စရာမရှိတော့သဖြင့် ရန်ကုန်သို့ပြန်လာခဲ့ပြီး ကမ်းနားလမ်း တရုတ်ဘုံကျောင်းပွဲတွင်ပွဲဝင်ရန် ခေတ္တနားကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ဆပ်ကပ်တစ်ဖွဲ့လုံး တရုတ်ဘုံကျောင်း တွင် အိပ်ကြရပါသည်။ ထိုညက မီးပျက်၍ ဘုံကျောင်းတစ်ဝန်းလုံး မှောင် နှင့်မည်းမည်းဖြစ်နေရာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ဇာတ်ခုံအောက်တွင် ဝင်အိပ်ပါသည်။

ညသန်းခေါင်ကျော်လောက်တွင် ဆီးသွားချင်လွန်း၍ အိပ်ရာမှကမူး ရှူးထိုးထသွားရာ အိပ်နေသည့်ဝက်ဝံကို ခလုတ်လိုက်မိပြီး ဝက်ဝံပေါ် မှောက်လျက် လဲပါတော့သည်။

ဇာတ်ခုံ၏အလယ်တိုင်တွင် ဘယ်အချိန်က ဘယ်သူလာပြီး ဝက်ဝံ ချည်ထားမှန်းမသိပါ။

ဝက်ဝံကလန့်ဖျပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုကိုက်ရာ မလွတ်ပါ။ လူတွေနိုး လာကြပြန်တော့လည်း ဘယ်သူကမှ ဝင်မဆွဲရဲကြပါ။ ကြာလျှင်ကျွန်တော် သေမည်စိုး၍ ဘေးမှကြည့်နေသူများက ဝက်ဝံကိုသတ်မည်တကဲကဲလုပ် ကြပါသည်။ အဖွဲ့ထဲမှ လူတချို့က တောင်းပန်တားဆီးပြီး ဝက်ဝံထိန်း ကို ရှာကြပါသည်။

ကံအားလျော်စွာပင် ဝက်ဝံထိန်းကိုအောင်မောင်းမှာ ကမ်းနားဗောတံ တားပေါ်ထိုင်၍ သူငယ်ချင်းတစ်ဦးနှင့် စကားပြောနေခိုက် သတင်းကြား သဖြင့် ပြန်ပြေးလာပါသည်။ ကိုအောင်မောင်းက ဝက်ဝံပါးစပ်ထဲ လက်

ထိုးထည့်ကာ ကျွန်တော့်ကိုခူးနှင့် ဖယ်ထုတ်ပါသည်။

ဝက်ဝံပါးစပ်တွင်းမှ လွတ်လာပြီဖြစ်သော ကျွန်တော့်တွင် ခေါင်း၊ မျက်နှာ၊ ပခုံး၊ ရင်ဘတ်၊ ဆီးစပ်စသောနေရာများ၌ ဒဏ်ရာအတော်များ များရထားပါသည်။ မျက်နှာကဒဏ်ရာမှာ အနာဆုံးမို့ အများဆုံးဟုပင် ထင်မိပါသည်။ ဝက်ဝံကိုက်သည့်ဒဏ်ရာများကြောင့် ကျွန်တော်ရန်ကုန် ဆေးရုံကြီးတွင် တက်နေရပြီး ဆေးရုံပေါ်တွင် တစ်လခွဲခန့်ကြာခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အမေတူသားမဟုတ်ပါ။ အသားအရေမှစ၍ အဖေတူ သားမို့ အလွန်အရပ်ဆိုးသူဖြစ်ရာ ယခုဝက်ဝံကိုက်လိုက်သည့်ဒဏ်ရာ ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော မျက်နှာပေါ်မှ အမာရွတ်ကြီးသည် တစ်သက် လုံး လူတောထဲမတိုးဝံ့အောင် ဖြစ်လာရပါတော့သည်။

ဒဏ်ရာပျောက်ကင်း၍ ဆေးရုံမှဆင်းလျှင် ဆပ်ကပ်ထဲက ခေါ်သော် လည်း ပြန်မလိုက်တော့ပါ။ အိမ်ပြန်ပြီး အေးအေးပင်နေပါသည်။

မည်မျှပင် အေးအေးနေချင်သော်လည်း နေ၍မရပါ။ အဖေကအလုပ် မရှိ၊ ရှိပြန်တော့ မှန်မှန်မလုပ်၊ အမေကလည်း ဘာမျှမလုပ်တတ်။ ကျွန်တော် ထွက်၍ အလုပ်ရှာပြန်တော့လည်းမရ၊ ဆင်းရဲကြပ်တည်းမှုဒဏ်ကို ခါးစီး၍ ခံနေရသဖြင့် ကြာတော့ စိတ်ညစ်လာသည်။

လှချိုတစ်ယောက် ဘယ်များရောက်နေသည် မသိ။

အမေကပြောတော့ အိမ်သို့မလာသည်မှာ သုံးလလောက်ရှိပြီတဲ့။

ဒီအကောင်ဝေးဝေးလံလံတော့ သွားလိမ့်မည်မဟုတ်။ ရန်ကုန်ထဲမှာ ပင် ကျက်စားနေပေလိမ့်မည်။

သူနှင့်တွေ့လျှင် သူ့ထံမှ အကြံကောင်းဉာဏ်ကောင်းများ ရနိုင်မ လား။

အပြင်ဘက်တွင် မိုးသည်းသည်းတစ်ည၊ လေကြီးမိုးကြီးကျနေ၍ ကြောက်စရာကောင်းသည့်အမှောင်ထုကသာ မင်းမူလျက်ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်သည်ပုဆိုးကိုခေါင်းမြီးခြံ၍ အိမ်ပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။ ပြင်းထန်လှသောမိုးပေါက်များသည် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို မညှာမတာ ပြေးလာရိုက်ခတ်လျက်ရှိသည်။

*

(၇)

လှချိုကိုရှာရန်မခက်ပါ။ ဘူတာကြီးဘက်ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူနှင့်တိုက်ရိုက်မတွေ့ရသော်လည်း သူဘယ်မှာနေသည်ကို ခြေရာခံမိလေသည်။

သူ့အပေါင်းအသင်း စိန်လှအောင်က ကျွန်တော့်အား သူ့ထံသို့လိုက်ပို့သည်။ လှချို ယခုကျက်စားသည့်နေရာမှာ ကီလီဈေးဖြစ်သည်။

တစ်နေ့လုံး ဈေးမှာနေခြင်းမဟုတ်ဘဲ သူသွားလိုရာသွားနေပြီး ညကျမှပြန်လာသည်။ သူ့အိပ်ရာက ဗောတံတားတစ်ခုခုအောက်တွင် ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်တော်နှင့်တွေ့တော့ သူ့မှာအတော်ကလေး ငွေပေါနေသည်။ မော်လမြိုင်သွားဖို့ စီစဉ်ထားသည်ဟုသိရ၏။ “ဘာလုပ်ဖို့သွားမှာလဲ” ဟု ကျွန်တော်ကမမေး။ မေးစရာလည်း မလိုဟုထင်သည်။ သူသွားလျှင် အလစ်သုတ်ဖို့သွားခြင်းသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

လှချိုက စရိတ်ခံသဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ စိန်လှအောင်လိုက်လာသည်။ မော်လမြိုင်ရောက်တော့ လှချိုနှင့်စိန်လှအောင်တို့ကသာ အလုပ်ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်ပြီး ကျွန်တော်ကလူပိုတစ်ယောက်ဖြစ်ပေသည်။ ရက်ကြာလာတော့ လက်ထဲတွင်ငွေပြတ်လာသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ခပ်အအမို့ သူတို့အတွက် ကူဖော်လောင်ဖက်မရသဖြင့် ကျွန်တော့်ကို မုတ္တမဘက်မှာ တော်သလိုကြည့်နေရန် လှချိုကစီစဉ်ပေးပြီး သူတို့က မော်လမြိုင်မြို့ပေါ်မှာ ကပ်နေကြသည်။ ကျွန်တော့်မှာလည်း ပိုက်ဆံပြတ်၊ တစ်ခါတစ်ရံ အလုပ်သမားလုပ်ပြီး ထမင်းဖိုးဟင်းဖိုးရှာရသည်။ အခွင့်သာလျှင် ရရာ ပစ္စည်းလေးများ လစ်၍ရောင်းချစားသောက်ရလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ခိုးသည့်ဝှက်သည့်အလုပ်တွင် သိပ်ပြီးဝါသနာမရှိလှပါ။ အကျိုးလည်း မပေးလှဟုထင်ပါသည်။ ဘယ်လောက်ပဲ လှချိုနှင့် တွဲ၍လုပ်လုပ် အမြဲကြောက်နေပါသည်။ “မိသွားမှဖြင့်...မိသွားမှဖြင့်” ဟူသောကြောက်စိတ်ဖြင့် လုပ်ရခြင်းဖြစ်၍ အဆင်မပြေသည်ကများပါသည်။

ကျွန်တော်မုတ္တမတွင် ဆက်မနေလိုတော့ပါ။ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ချင်လှပါပြီ။ လှချိုတို့ကလည်း ပေါ်မလာကြပါ။ မော်လမြိုင်ဘက်လိုက်သွားပြီး

ဆီရကောင်းနိုးနိုး ချီတုံချီတုံဖြစ်နေခိုက်မှာပင် လှချိုတို့ရောက်လာကြ သည်။ သူတို့မျက်နှာတွေ မြင်ရုံမျှဖြင့် သူတို့အကြံအဖန် တည့်လာမှန်း သိနိုင်ပါသည်။

ဘယ်လိုအကွက်ကောင်းတွေ့၍ ရလာသည်မသိ၊ သူတို့လက်ထဲတွင် ငွေတစ်ထောင်ကျပ်လောက် ပါလာသည်။ လှချိုပြု၍ ရွှေဆွဲကြိုးတစ်ကုံး လည်း မြင်လိုက်ရသည်။

မော်လမြိုင်မှ ရလာသည့် ငွေတစ်ထောင်ကျော်ကို ရထားပေါ်ရောက် တော့ သုံးယောက်ခွဲယူကြသည်။ လှချိုက တိုက်တွန်းသဖြင့် ရန်ကုန် ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း အမေ့ထံသွား၍ ငွေလေးရာပေးခဲ့ပါသည်။

သည်တစ်ခေါက် ရန်ကုန်ပြန်အရောက်တွင် ကျွန်တော်တို့စားကျက် ပြောင်းကြသည်။ အိပ်သည့်နေရာကိုလည်း ယခင်ကလို တစ်သမတ်တည်း မထားတော့ပေ။ ဘူတာကြီးမှာ အိပ်သည့်အခါအိပ်၍ ကီလီဈေးတစ်ဝိုက် တွင်အိပ်သည့်အခါအိပ်ပြီး ရုပ်ရှင်ရုံများအောက် အိပ်သည့်အခါအိပ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လမ်းကြိုလမ်းကြား ဆိုင်ကြိုဆိုင်ကြားဝင်၍ အိပ်ကြသည်။

တစ်ည...။

မိုးကလည်း တစ်မိမိနှင့်မို့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း စောစောစီး စီးအိပ်နေသည်။ လှချိုနှင့်စိန်လှအောင်တို့လာနှိုးတော့ မိုးတိတ်နေပေပြီ။ လေကလည်း ထန်လွန်းသဖြင့် အပြင်ဘက်တွင် အအေးဓာတ်ကတော့ မလျော့သေးပါ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ နာရီသံချောင်းခေါက်သံနှစ်ချက်ကြားရ ပါသည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲကွ”

ကျွန်တော်က ခပ်တိုးတိုးမေးရာ လှချိုက “ဆိုင်ဖောက်မလို့” ဟု ဖြေပါ သည်။

“ငါမလိုက်ချင်ဘူးကွာ၊ အိပ်နေခဲ့တော့မယ်”

“မင်းကလည်းကွာ လိုက်ခဲ့စမ်းပါ၊ တို့လုပ်မှာပါ။ မင်းကလူသွားလူလာ ကြည့်ပေးရုံပါ” ဟု စိန်လှအောင်က စိတ်မရှည်သဖြင့် ဝင်ပြောပါသည်။

စိန်လှအောင်သည် လှချိုထက်အသက်ကြီးပြီး ဤအလုပ်မျိုးတွင် ဝါ ရင့်သူဖြစ်ရာ သူကပင်ခေါင်းဆောင်၍ လုပ်မည်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ စိတ်မပါလှပေ။ အေးလွန်း၍ အိပ်ချင်သည့်စိတ်သာရှိသည်။ သို့သော်လည်း ဇွတ်ခေါ်နေသဖြင့် မလိုက်၍မဖြစ်ပါ။ အအေးသက်သာစေရန် ပုဆိုးကိုခြုံပြီး လိုက်လာခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ လမ်းထဲဝင်လာတော့ မိုးက တစ်မိမိရွာလာပြန်သည်။ သူတို့ဖောက်မည့်ဆိုင်သည် ရေဒီယို၊ ကက်ဆက်နှင့် လျှပ်စစ်ပစ္စည်းများ ရောင်းဝယ်ပြုပြင်သည့်ဆိုင်မှန်း ဆိုင်ရှေ့ရောက်မှပင် သိပါသည်။ စိန်လှအောင်သည် ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာမဟုတ်သေးသော်လည်း ကျွမ်းကျင်သင့်သလောက်တော့ ကျွမ်းကျင်မှုရှိဟန်တူ၏။ မကြာမီပင် ဆိုင်ဖောက်ပြီး ဖြစ်သွားသည်။ အထဲတွင် ပစ္စည်းတွေအများကြီးရှိသော်လည်း များများမယူပါ။ ရေဒီယိုသုံးလုံး၊ ဓာတ်မီးပူနှစ်လုံးနှင့် ကက်ဆက်လေးလုံးသာ ယူခဲ့ကြပါသည်။

လမ်းထဲမှပြန်ထွက်တော့ ဝင်လမ်းအတိုင်းမထွက်ဘဲ အခြားတစ်ဖက်မှ ထွက်ကြသည်။ လမ်းထိပ်ရောက်တော့ လမ်းမကြီးဘက်မှ ချိုးကွေ့ဝင်လာသည့်လူတစ်စုနှင့် တိုးနေပါသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ရပ်...။ မင်းတို့လက်ထဲက ဘာထုပ်ကြီးလဲ၊ ပြစမ်း” လူစုထဲမှ ရှေ့ဆုံးလူက အော်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်စလုံး တိုင်ပင်ထားသည့်အလား နောက်ဘက်သို့ပြန်ပြေးခဲ့ကြပါသည်။ “သူခိုး.....သူခိုး....” ဟူသောအသံမှာ တစ်လမ်းလုံး ညံ့သွားပါသည်။

ဤတစ်ချိတွင် ကျွန်တော်တို့အတွက် ကံမလိုက်ပါ။ ကြံကြံဖန်ဖန် တစ်ဖက်မှလာသူတစ်စုက အော်သံကြောင့်ပြေးဝင်လာပြီး ရိုက်ကြနှက်ကြပါတော့သည်။

အထုပ်ပွေ့ထားသော စိန်လှအောင်နှင့် လှချိုတို့ကိုဖိ၍ရိုက်သဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံးအလဲလဲအကွဲကွဲ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ကျွန်တော်က လက်နှင့်ဆီး၍ခံသဖြင့် လက်မောင်းတွင်တစ်ချက်၊ ခေါင်းတွင်နှစ်ချက်ထိသည်။

ကျွန်တော်တို့နောက်မှ လိုက်လာသူများထဲမှ တစ်ဦးက “ဟေ့....ဟေ့ လက်လွန်ကုန်မယ်။ တော်ကြတော့၊ တော်ကြတော့” ဟုအော်၍သာ သက်သာခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သူသာမအော်လျှင် အသေရိုက်ချင် ရိုက်ကြပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော့်ခေါင်းမှ သွေးများမှာ မျက်နှာပေါ်သို့စီးကျပြီးမှ အင်္ကျီပေါ် အထိ စီးဆင်းလျက်ရှိသည်။

ကျွန်တော့်မှာ ကြောက်လွန်း၍ တစ်ကိုယ်လုံးတုန်လျက်ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်တို့အား ပန်းဘဲတန်း ရဲစခန်းသို့ပို့ရာ ရဲမှတစ်ဆင့် ဆေးရုံကြီးသို့ ပို့ပါသည်။ လှချိုနှင့်စိန်လှအောင်တို့မှာ ဒဏ်ရာအများဆုံးဖြစ်ပါသည်။

“မင်းတို့ကောင်တွေ သေမကုန်တာ အများကြီးကံကောင်းတယ်” ဟု ကျွန်တော်တို့အား ဆေးရုံပို့သည့်ရဲတပ်ကြပ်တစ်ဦးက မှတ်ချက်ချပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့်လှချိုကို ကလေးသူငယ်တရားရုံးသို့ ပို့ပါသည်။ တရားရုံးမှ ကျွန်တော်တို့အား သင်တန်းကျောင်းတစ်ခုသို့ ပို့လိုက်ပါသည်။ စိန်လှအောင် တစ်ယောက်တော့ ထောင်ကျသွားသည်ဟု ကြားရပါသည်။

သင်တန်းကျောင်းရောက်ပြီး သုံးလေးရက်ခန့်အကြာတွင် လှချိုထွက်ပြေးပါသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ပြေးဖို့ စိတ်မကူးတော့ပါ။ သင်တန်းကျောင်းတွင် နှစ်စေ့အောင်နေတော့မည်။ ကျောင်းမှထွက်လျှင် အလုပ်တစ်ခုခုရှာ၍ လုပ်ကိုင်စားတော့မည်ဟု အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

*

(၈)

သင်တန်းကျောင်းတွင် သုံးနှစ်စေ့သောအခါ လွတ်ပါသည်။ လွတ်လျှင်လွတ်ချင်း အဖေ၊ အမေတို့ထံ ပြန်သွားရာ အဖေတို့မှာ သာကေတမှ အိမ်နှင့်မြေကိုရောင်းပြီး ဘောက်ထော်ဘက်ရွှေ့နေကြပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ယခုတစ်ခေါက် အိမ်အပြန်တွင် အဖေကမရိုက်ပါ။ သူကမေး၍ ကျွန်တော်ကအကြောင်းစုံပြောပြသည့်အခါ ငြိမ်၍နားထောင်နေပါသည်။ ကျွန်တော့်စကားဆုံးမှ “နောက်ကောင်းကောင်းနေရင်နေ၊ မနေရင်ထောင်ကျမှာ ကျိန်းသေပဲ” ဟု ပြောပါသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး နောက်ရက်မှစ၍ ကျွန်တော်အလုပ်ရှာပါသည်။ အတန်းပညာလည်း မတတ်။ လက်မှုပညာလည်း မယ်မယ်ရရ ဘာမျှ

မတတ်သဖြင့် ဘာအလုပ်မျှမရပါ။

သုံးလခန့်ကြာတော့မှ နေ့စားလရင်း မြူသန့်ရှင်းရေးအလုပ်ရပါသည်။ ထိုအလုပ်တွင် လေးလခန့်တော့ လုပ်လိုက်ရသည်။ အမြဲစွဲ၍ လုပ်ရသော အလုပ်မျိုးမဟုတ်သဖြင့် လုပ်ချင်စိတ်မရှိပါ။ ခြောက်လလောက် အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်နေပြန်သည်။ ထိုခြောက်လအတွင်း ကျွန်တော်ပလတ်စတစ်လိုက် ကောက်ရာ အဆင်ပြေလိုက်၊ မပြေလိုက်နှင့် လုံးချာလည်နေပါသည်။

ပလတ်စတစ်ကောက်သည့်အလုပ်ကို စိတ်ပျက်နေခိုက်မှာပင် ကံအား လျော်စွာ စိုက်ပျိုးရေးနှင့် မွေးမြူရေးခြံတစ်ခြံတွင် အလုပ်ရခဲ့ပါသည်။ အဖေ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ပြောပေး၍ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ခြံရှင်က ကျွန်တော့် အား တစ်လတစ်ရာငါးဆယ် ပေးပါသည်။

ဤအလုပ်တွင် မြဲပါစေဟု ကျွန်တော်ဆုတောင်းမိသည်။ အလုပ် အကိုင်အတည်တကျနှင့်ဆိုလျှင် ကျွန်တော့်ဘဝသည် မတိုးတက်သည့်တိုင် ကောင်းလာနိုင်ပါမည်။ အကယ်၍ မမြဲဘဲ အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်ခဲ့သော်...

ကျွန်တော် မပြောတတ်သေးပါ။

[Faint, illegible text in Burmese script, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

venile Delu quent) ခေါ် အကျင့်ပျက်သက်ငယ်များအတွက် ပြန်လည် ထူထောင်ရေးဆိုင်ရာလုပ်ငန်းများ ပီပီပြင်ပြင် မထွန်းကားသေးသဖြင့် ဤ ကလေးမသည် အကျင့်စာရိတ္တမှ ပြန်ကောင်းပါမည်လားဟု သံသယဖြစ် ခဲ့မိသည်။

ကံအားလျော်စွာပင် ဤကလေးမတွင် သူ့ကိုယ်သူပြန်လည်ကောင်း မွန်လာအောင် ပြုပြင်ချင်သော ဉာဉ်ကလေးရှိသဖြင့် အကျင့်ကောင်း သော မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်လာခဲ့သည်။ သူ့ကံကလေးက ထောက်ပံ့ ပြန်သဖြင့် သူ့ထက်အသက်ကြီးသော်လည်း သူ့အပေါ်ဂရုဏာထားသည့် ယောက်ျားမျိုးနှင့်ဆုံမိကြသောအခါ သူ့ဘဝသည် သာယာချမ်းမြေ့လာရ သည်။

*

(၁)

တချို့လူတွေက ကျွန်မ မကောင်းလွန်းလို့သာ ယခုလိုဖြစ်ရသည်ဟု ပြောကြပါသည်။ တချို့ကတော့ အမေ မလိမ်မာလို့သာ ယခုလို ဖြစ်ရ သည်ဟုဆိုကြ၍ တချို့ကတော့ အဖေမိုက်လွန်းလို့သာ ယခုလိုဖြစ်ရ သည်ဟုဆိုကာ အဖေအပေါ် အပြစ်ပုံချကြသည်။

အမှန်တော့ ဘေးလူများသည် ကျွန်မတို့၏အဖြစ်ကို မှန်မှန်ကန်ကန် သိကြသူများမဟုတ်ပါ။ တစ်စွန်းတစ်စကြားထားရသည်များကို အခြေခံ ၍ သူတို့ထင်ရာမြင်ရာ သူတို့လိုရာကို ဆွဲပြောနေကြခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

ဘယ်သူတွေက ဘာပြောပြော၊ ဘာထင်ထင် ကျွန်မကတော့ ဂရုမ စိုက်ပါ။ လောကတွင် ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်သာ အသိဆုံးဖြစ်ပါသည်။ ကိုယ့်မှာပြဿနာရှိလာလျှင် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဝေဖန်ဆုံးဖြတ်မှသာ အဖြေမှန်ရလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မထင်ပါသည်။

ကျွန်မအနေဖြင့် အမေကိုလည်း အပြစ်မတင်ရက်ပါ။ အဖေကိုလည်း အပြစ်မဆိုချင်ပါ။ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မလည်း အပြစ်ရှိသည်ဟု မပြောချင် ပါ။

“ကမ္ဘာမီးလောင် သားကောင်ချနင်း” ဟူသောစကားကို ကြားဖူးကြ

လိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ တကယ်တော့ ကျွန်မသည် ကမ္ဘာမီးလောင်၍ ချအနင်းခံရသည့် “သားကောင်တစ်ကောင်” သာဖြစ်သည်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။

*

(၂)

ကျောင်းမှာတော့ကျွန်မကို ‘မရင်မေ’ ဟုခေါ်ကြ၍ အိမ်မှာတော့ အဖေ ချစ်စနိုးပေးထားသည့် “ပူစူးမ” ဟူသောနာမည်ကိုသာ အခေါ်များသည်။

ကျွန်မတို့အိမ်ထောင်သည် ဆင်းရဲသည့်အိမ်ထောင်မဟုတ်ပါ။ မိသားစုများသည့် အိမ်ထောင်တစ်ခုလည်း မဟုတ်ပါ။ အဖေ၊ အမေ၊ အစ်ကိုနှင့် ကျွန်မအားလုံးပေါင်းမှ မိသားစုလေးဦးတည်းသာရှိသဖြင့် ချောင်ချောင်လည်လည်စားနိုင်သောက်နိုင်သည့် အိမ်ထောင်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မအဖေကိုထွန်းမြိုင်သည် ရဲတပ်ကြပ်တစ်ဦးဖြစ်၍ ခေတ်ပညာအထိုက်အလျောက် တတ်သူတစ်ဦးလည်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မအဖေသည် လူချောလူလှတစ်ယောက် မဟုတ်သော်လည်း ရုပ်ရည်သန့်ပြန့်ယောက်ျားပီသသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ အသားညိုသော်လည်း ကျက်သရေရှိသော ရုပ်မျိုးကို ပိုင်ဆိုင်သူဖြစ်သည်။

ကျွန်မအမေ မလှသွယ်မှာ မိန်းမချောတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ မျက်လုံးမျက်ခုံးကောင်းသည်။ မျက်လုံးမျက်ခုံးကောင်းကောင်း၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်သွယ်သွယ်လျလျတွင် ဖြူဝင်းသောအသားအရေက ဖြည့်စွက်ပေးထားသဖြင့် ထင်းကနဲနေအောင် ပေါ်လွင်သောရုပ်ရည်မျိုးဖြစ်သည်။

အမေသည် အဆင်းရှိသော်လည်း အရည်အချင်းကတော့ နည်းလှသည်။ အမေသည် စာမတတ်ပါ။ အကြားအမြင် ဗဟုသုတလည်း မရှိပါ။

အမေသည် ဖျာပုံနယ်မှဖြစ်၍ အဖေရဲသားဘဝ သင်္ဘောလုံခြုံရေး တာဝန်နှင့် သင်္ဘောလိုက်နေစဉ်က ဆုံမိခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ အမေ၏ ဘဝသည် မိဘမရှိ။ ညီအစ်ကိုမောင်နှမအရင်းအချာမရှိ။ တစ်ကောင်ကြွက်လို နေရသည့်ဘဝဖြစ်သည်။

အားကိုးအားထားနည်းလွန်းသဖြင့် နှစ်ဝမ်းကွဲအဒေါ်တစ်ယောက်ထံ

မှီခိုနေရသည်။ အဒေါ်မုဆိုးမခမျာလည်း သားသမီး ကျောထောက်နောက် ခံမရှိ၍ နေ့စဉ်သင်္ဘောဆိပ်ဆင်းကာ ဆီထမင်းနှင့် ငါးကြော်ရောင်းရသည့် လက်လုပ်လက်စားဖြစ်သည်။ အမေ့အဒေါ်သည် ဆင်းရဲရသည့်အထဲ ကျန်းမာရေးက မကောင်းသဖြင့် မကြာခဏ မမာမချာဖြစ်နေသည်။ အဒေါ်နေမကောင်းဖြစ်လျှင် အမေက ဆီထမင်းအိုးခေါင်းပေါ်ရွက်၊ သင်္ဘော ဆိပ်သို့ ဆင်းရ၏။ ဤတွင် အဖေနှင့်တွေ့ကာ ညားခွဲကြခြင်းဖြစ်လေ သည်။

ကျွန်မအဖေသည် အမေ့ထက် အသက်ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော် ကြီး သည်။ ကျွန်မသိရသလောက်ဆိုလျှင် အဖေသည်အမေ့ကို အလွန်ချစ် သည်။ အလိုလည်း လိုက်သည်။ အမေကောင်းသည်ဟုထင်လျှင် ဘာ လုပ်နေနေ မပြောပါ။ အမေကလည်း အဖေအလိုလိုက်သလောက် ဆိုး သည်ဟုမဆိုသာသော်လည်း စာမတတ်၊ ဗဟုသုတနည်းသဖြင့် ဖြစ်ပေါ် လာသည့် ချွတ်ယွင်းချက်များတော့ အမေ့မှာရှိနေသည်။

အမေသည် ရုပ်ရှင်ဆိုအသေအလဲ ကြိုက်တတ်သည်။ အမေရုပ်ရှင် မကြည့်သောနေ့ဟူ၍ မရှိသလောက်ဖြစ်နေသဖြင့် အမေရုပ်ရှင်ဝါသနာ ကြီးပုံမှာ တစ်ဆိတ်လွန်လွန်းသည်ဟုပင် ကျွန်မပြောချင်သည်။

အမေသည် ရုပ်ရှင်ကိုကြည့်ရာ၌ ဝါသနာကြီးသော်လည်း အိမ်မှုကိစ္စ တွင် ဝါသနာမပါပါ။

အိမ်ကိုသန့်သန့်ပြန့်ပြန့် ထားဖို့လည်း စိတ်မဝင်စား၊ အဝတ်အစား တွေဆိုလျှင် ဟိုနားတစ်ထည် သည်နားတစ်ထည် အမြဲတစေပြန့်ကျဲလျက် ရှိတတ်သည်။ အမေသည် အဖေဘာကြိုက်တတ်သည်ကိုလည်း စိတ်မ ဝင်စားပါ။ အဖေ့ကို ဘယ်လိုပြုစုရမှန်းလည်း မသိပါ။ သိအောင်လည်း မကြိုးစားပါ။

ပို၍ဆိုးသည်မှာ ထမင်းဟင်းကို အချိန်နှင့်အခါနှင့် မချက်ခြင်းဖြစ် သည်။ အဖေက အလုပ်မှမောမောပန်းပန်းနှင့် ရောက်လာပြီဖြစ်သော် လည်း အိမ်မှာက ထမင်းဟင်းမကျက်သေးသဖြင့် မကြာခဏ ပြဿနာ ဖြစ်ရသည်။

“ဒီနေ့ တစ်ရက်တော့ ထမင်းဆိုင်မှာပဲ သွားစားလိုက်ပါဦး၊ ဟင်း

မကျက်သေးဘူး”

အမေ၏ လက်သုံးစကားက ဒါပဲဖြစ်သည်။ မကြာခဏဖြစ်ဖန်များတော့ အဖေရင်ထဲသိပ်ပြီး ကျေနပ်ပုံမရပါ။ ဘာမျှတော့မပြောပါ။ မသာယာသောမျက်နှာဖြင့် အသာပင်ပြန်၍ထွက်သွားတတ်ပါသည်။

ဤအဖြစ်မျိုးမှာ တစ်ကြိမ်တည်းလည်းမဟုတ်၊ နှစ်ကြိမ်လည်းမဟုတ် မကြာခဏ ကြုံရတတ်သည်။

ဤလိုအဖြစ်မျိုးနှင့်ကြုံလာလျှင် အမေ့ကိုအလွန်အမင်း စိတ်ဆိုးတတ်သူမှာ ကျွန်မ၏အစ်ကို ကိုဝင်းလှိုင်ဖြစ်သည်။ အစ်ကိုသည် အမေရုပ်ရှင်အလွန်အကျွံကြည့်ခြင်းကိုလည်း မကြိုက်။ အိမ်မှာ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းမရှိဘဲ စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ဖြစ်နေခြင်းကိုလည်း သဘောမကျ။

အစ်ကိုသည် အမေနှင့်မကြာခဏ စကားများတတ်ပါသည်။ စကားများပြန်တော့လည်း အစ်ကိုကပင် အရှုံးပေးရပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အစ်ကိုသည် မကျေနပ်ဖြစ်လွန်းသဖြင့် အဖေ့ကိုအပြစ်တင်စကားပြောတတ်သည်။

အမှန်တော့ ဤပြဿနာသည် သေးငယ်သည့်ပြဿနာမဟုတ်ပါ။ ဖွဲ့မီးနှင့်တူသောပြဿနာတစ်ခုဖြစ်ပါ၏။ ဤပြဿနာကြောင့် ကျွန်မတို့ မိသားစု ပြိုကွဲရလိမ့်မည်ဟု ထိုစဉ်က ကျွန်မမထင်မိခဲ့။

*

(၃)

ကျွန်မ စတုတ္ထတန်းအောင်၍ ပဉ္စမတန်းရောက်သည့်နှစ်တွင် အဖေဘက်မှ အခြေပျက်လာခဲ့သည်။ အရက်မသောက်တတ်သော အဖေသည် ညနေတိုင်းအရက်သောက်လာတတ်သည်။ အိမ်ကိုလည်း ယခင်ကလို မှန်မှန်မပြန်။ တစ်ခါတစ်ရံ ညဆယ်နာရီ၊ ဆယ့်တစ်နာရီထိုးမှ ပြန်လာတတ်သည်။

အမေအပေါ်မှာလည်း အရင်ကလို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲမရှိလှ။ စကားလည်းများများမပြော၊ ခေါ်တစ်ခွန်း မေးတစ်ခွန်းလောက်သာပြောပြီး အိပ်ရာဝင်တတ်သည်။

အဖေ အခြေပျက်သည့်အကြောင်းရင်းကို အမေနှင့်ကျွန်မတို့ ထမင်းစားနေခိုက် အပြင်မှပြန်ရောက်လာသောအစ်ကိုက အမေ့ကိုပြောသည်။

“အဖေ မိန်းမတစ်ယောက်ယူထားတယ်လို့ကြားတယ်။ အမေသိပြီးပြီလား”

“ဟယ်...မဟုတ်ကဟုတ်က၊ နင်ဘယ်ကကြားတာလဲ”

“ဘာမဟုတ်က ဟုတ်ကလဲ၊ အမေ ဘာများသိတာရှိလို့လဲ၊ အမေ သိတာရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့လောက်ပဲမဟုတ်လား။ မပြောချင်လို့နေတာ သိတာကြာလှပြီ”

အမေသည် ခပ်တွေတွေ ခပ်ငေးငေးဖြစ်သွားသည်။
အစ်ကိုသည် မခိုင်လုံဘဲနှင့် ပြောတတ်သူမဟုတ်။ သူ အသေအချာ သိထား၍သာ ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘယ်မိန်းမတဲ့လဲ၊ နင့်ကိုဘယ်သူပြောလဲ”

“မုန့်လက်ဆောင်းကုန်းထဲကလို့ ပြောတာပဲ။ နာမည်က မခင်ကြည်တဲ့။ ကိုမြသိန်းကြီးတို့၊ ကိုလှမောင်ကြီးတို့ပြောတာပဲ။ သေချာတာကတော့ သေချာပါတယ်၊ ဘာလဲအမေက မယုံဘူးလား”

အမေသည် စားလက်စထမင်းကို ဆက်မစားတော့ဘဲ ပန်းကန်ကိုယူ၍ နောက်ဖေးဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။ ကျွန်မလိုက်သွားတော့ အမေငိုနေသည်။ ကျွန်မဘာပြောရမှန်းမသိပါ။ ပန်းကန်တွေ၊ အိုးတွေ ဆေးကြောသိမ်းဆည်းပြီး အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

အိမ်ရှေ့တွင် အစ်ကိုမရှိတော့ပါ။

ကျွန်မကတော့ အစ်ကိုစိတ်ညစ်လွန်း၍ စိတ်ပြေလက်ပျောက်ခဏ တစ်ဖြုတ်ထွက်သွားသည်ဟု ထင်ခဲ့မိသည်။

တကယ်တော့ ကျွန်မထင်သလိုမဟုတ်ပါ။ အစ်ကိုသည် ထိုညက လည်းပြန်လာပါ။ နောက်ရက် နောက်ညများတွင်လည်း ပြန်မလာတော့ပါ။ ဘယ်အရပ် ဘယ်ဒေသသို့ ထွက်သွားသည်မသိပါ။

ထိုညက ၁၂ နာရီထိုးမှ အဖေပြန်လာသည်။ ထိုအချိန်အထိ အမေနှင့် ကျွန်မတို့ မအိပ်နိုင်ကြသေး။ အမေက အစ်ကိုပြောသည့်ကိစ္စကိုမေးရာ အဖေက မငြင်းပါ။ ဝန်ခံပါသည်။

သည်တော့ အမေငိုသည်။ ထိုညမှစ၍ အဖေနှင့်အမေတို့၏ ဆက်ဆံရေးမှာ တင်းမာလာသည်။ ညတိုင်းရန်ဖြစ်ကြသည်။ အဖေက အမေ၏ ချွတ်ယွင်းချက်ကို ထောက်ပြသည်။ တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် အကောင်းမမြင်၊ အကောင်းမထင်ကြတော့။

တစ်လခန့်ကြာလျှင် ကျွန်မတို့အိမ်သို့ အဖေပေါ်မလာတော့။ အမေ စုံစမ်းသည့်အခါ အဖေနယ်သို့ပြောင်းသွားကြောင်း၊ ပဲခူးနယ်ဘက်သို့ ပြောင်းသွားရာ သူ့နောက်မိန်းမ မခင်ကြည်ကိုပါ ခေါ်သွားကြောင်း သိခဲ့ရသည်။

အဖေသည် ကျွန်မတို့ကို လုံးဝမပြောဘဲ တိတ်တဆိတ်ကြိတ်ပြောင်းသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့အပေါ်တွင် အဖေသည် ဤမျှလောက် ရက်စက်လိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့မိပါ။

အစ်ကို ကိုဝင်းလှိုင်ကလည်း ပေါ်မလာတော့ပါ။ အဖေနှင့်အစ်ကိုတို့သည် ကျွန်မတို့သားအမိအပေါ်တွင် ရက်စက်လွန်းလှပါ၏။ လျစ်လျူရှုလွန်းလှပါ၏။

အဖေနှင့်ကျွန်မတို့ဘဝသည် အိပ်မက်ဆန်ဆန်ပင် ပြောင်းလဲခဲ့ရပါသည်။

*

(၄)

အဖေ၏စွန့်ပစ်ခြင်းကိုခံရပြီးနောက် လေးငါးလကြာအထိတော့ ကျွန်မတို့သားအမိ ဣန္ဒြေမပျက်နေနိုင်ကြသေးသည်။ လေးငါးလလွန်သော် အခြေယိုင်စပြုလာသဖြင့် စိတ်ဆင်းရဲရသည်။ လူတို့၏ သဘာဝမှာ နားလည်ရခက်လှပါသည်။

အဖေရှိစဉ်တုန်းကတော့ ကျွန်မတို့ကို ခင်သူချစ်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသော်လည်း ယခုအဖေမရှိတော့သည့်အခါတွင်မူ ဘယ်လိုနေ၍ ဘယ်လိုစားနေကြလဲဟု မေးမည့်သူပင်မရှိပါ။ နိမ့်လျှင်တစ်မျိုး၊ မြင့်လျှင်တစ်နည်း ဆက်ဆံတတ်ကြသည့် လူတို့၏ရက်စက်ယုတ်မာသောသဘာဝတစ်ခုကို ကျွန်မလက်တွေ့သိလာရသည်။

“မလှစုန်းမျိုး၊ မရှိခိုးနိုး” ဟူသောစကားမှာလည်း မှန်လှပေသည်။ ကျွန်မတို့မှာ ပြည့်စုံနေစဉ်က အမြဲမပြတ်ဝင်ထွက်သွားလာပြီး မောင်မောင်မမလုပ်ကာ ချေးခဲ့၊ ငှားခဲ့သူများပင်လျှင် ကျွန်မတို့ကိုမြင်လျှင် ရှောင်ကြသည်။ ကျွန်မတို့က ချေးနိုးနိုး၊ ငှားနိုးနိုးသဘောမျိုး ထင်လာကြသည်။ ကျွန်မတို့မှာလည်း မပြည့်စုံတော့ ချေးငှားရမည့်အခြေမျိုး ဆိုက်လာသည်။ အမေကလည်း ဘာမျှမလုပ်တတ်။ တစ်ချိန်က ဈေးရောင်းဖူးသည် ဟုဆိုသော်လည်း လည်လည်ပတ်ပတ်ရှိသည်မဟုတ်။

ကျွန်မတို့သားအမိမှာ ကြည့်မြင်တိုင်၌ဆက်၍ မနေနိုင်တော့သဖြင့် ငှားထားသည့်အိမ်ကိုပြန်အပ်လိုက်ရသည်။ အိမ်အပ်လိုက်ရ၍ ပြန်ရလာသည့်စပေါ်ငွေအဖြစ်သုံး၍ ကြံတောသုသာန်အနီးရှိ ရပ်ကွက်ထဲတွင် အခန်းလေးတစ်ခု ငှားခဲ့သည်။ ကျန်ငွေသုံးရာကိုအရင်းပြု၍ ဈေးသည်လုပ်မည်ဟု အမေက ရည်မှန်းသည်။

ဈေးသည်လုပ်မည်ဟုသာ ဆိုသည်။ ဘာဝယ်ပြီး ဘယ်နေရာသွား၍ ဘယ်လိုရောင်းရမည်ကို မသိသေး။ သူပြောလူပြောဖြင့် လိုက်လုပ်၍ အရင်းပြုတ်သွားလျှင် ခက်ဦးမည်။

နောက်ဆုံးတွင် အခန်းနီးချင်း ဒေါ်မြနှင့် ဆက်သွယ်မိကာ ကီလီဈေးမှ ကုန်စိမ်းယူ၍ ကြည့်မြင်တိုင်ဈေးတွင် ရောင်းမည်ဟု အကြံရခဲ့သည်။

အမေသည် ကီလီဈေးမှ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ယူရောင်းလိုက်၊ ငှက်ပျောသီးယူရောင်းလိုက်နှင့် ကြုံသလိုလုပ်ရသည်။ မြတ်သည့်အခါတွင်မြတ်၍ ရုံးသည့်အခါတွင်ရုံးသည်။ မြတ်သည့်အခါတွင် မသိသာလှပါ။ နေ့စဉ်စားသည့်အခါမှာတော့ အလွန်သိသာလှသည်။ တစ်နေ့ဆန်ဖိုး၊ ဆီဖိုးမျှပင် လက်ထဲမှာ မကျန်အောင်ဖြစ်ရသည်။

အမေသည် ကျွန်မကို ကျောင်းဆက်မထားနိုင်တော့ပါ။ ပဉ္စမတန်းတွင် ပညာသင်လက်စနှင့် ကျောင်းမှနုတ်လိုက်သည်။ ကျွန်မအနေဖြင့်လည်း ကျောင်းဆက်နေချင်စိတ် မရှိတော့ပါ။ သူများနည်းတူ မဝတ်ရ၊ မစားရသည့်ဘဝမျိုးနှင့် ကျွန်မကျောင်းမတက်ချင်ပါ။

ကျွန်မကျောင်းထွက်သည့်နေ့ကဆိုလျှင် အိမ်မှာတစ်ယောက်တည်း ကြိတ်၍ ငိုမိပါသည်။ အမေကတော့ ကီလီဈေးသွားနေ၍ ကျွန်မအဖြစ်ကို

မသိပါ။ ညနေအမေဈေးကပြန်လာတော့ အမေမရိပ်မိအောင် ဟန်မပျက် နေခဲ့ရပါသည်။

အမေ၏ရုပ်ရည်မှာလည်း ယခင်ကလို စိုစိုပြည်ပြည် မရှိတော့ပါ။ ပင်ပန်းသည့်စိတ်ကြောင့် ခြောက်သွေ့ကြမ်းတမ်းလာသည်။ အဝတ်အစား ကိုလည်း ယခင်ကလိုပြောင်ပြောင်ရောင်ရောင် မဝတ်နိုင်သဖြင့် အမေ့ပုံ ပန်းမှာ ပို၍အိုစာသွားသည်။

ကျွန်မအမေ့ကို သနားသည်။

ကျွန်မဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ချလိုက်ပါ၏။

“အမေနှင့်အတူ ဈေးလိုက်ရောင်းမည်” ဟု။

*

(၅)

အမေနှင့်ဈေးလိုက်ချိန်မှစ၍ ကျွန်မသည် ကီလီဈေး၌သာ အချိန်ကုန် ရသည်။ အမေကလည်း သူ့အလုပ်နှင့်သူ့ ရှုပ်နေတတ်သဖြင့် ကျွန်မ ဘယ်လိုနေ၍ ဘာတွေလုပ်နေသည်ကို မသိပါ။

ကီလီဈေးရောက်စတော့ ကျွန်မဘာမျှနားမလည်ပါ။ အပေါင်းအ သင်းလည်းမရှိပါ။ အနေကြာလာတော့လည်း အပေါင်းအသင်းများလာ သည်နှင့်အမျှ ကီလီဈေး၏အထာကိုပါ မြင်လာသိလာနားလည်လာပါ သည်။

ကျွန်မ၏ရင်းနှီးလာသည့် ခင်ခင်သီ၊ မေမေလှ၊ သန်းသန်းရီ၊ အေး အေးမာတို့သည် ကျွန်မနှင့်သက်တူရွယ်တူများဖြစ်ကြသည်။ သူတို့လည်း မိခင်များနှင့်ပါလာသူများပင် ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့ဘာလုပ်နေကြပါ သနည်း။

သူတို့သည် ရရာပစ္စည်းခိုးကြသည်။ လွယ်လွယ်ရလျှင် နှိုက်ကြသည်။ လစ်လျှင်လစ်သလို မဟုတ်တာမှန်သမျှ လုပ်ကြသည်။ ခိုး၍နှိုက်၍ ရ လာပြန်တော့လည်း ဝယ်မည့်သူတွေက တစ်ပုံကြီး။ ချက်ချင်းသွားရောင်း ပြီး ရလာသည့်ငွေကို ထင်သလိုတစ်ထိုင်တည်းနှင့် အကုန်သုံးလိုက်ကြ သည်။

- ဒါတွေကို မြင်ပါများတော့ ကျွန်မအဖို့ ရိုးလာသည်။
- ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပင် ရရာလွယ်ရာကို ခိုးတတ်လာသည်။ ရလျှင် ချက်ချင်းရောင်းပြီး ငွေကိုအမေ့အားပေးသည်။ ကျွန်မအတွက် မုန့်ဖိုးပဲ ဖိုးနှစ်ကျပ်သုံးကျပ်တော့ ချန်ထားသည်။
- ကျွန်မဘယ်လိုနည်းနှင့် ငွေရလာသည်။ ဘယ်နေရာကရလာသည် ကို အမေမသိဘဲနှင့်တော့ နေမည်မဟုတ်ပါ။ သိမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။
- သို့သော် အမေကဘာမျှမပြောပါ။ ပထမတစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်ငွေပေး စဉ်ကတော့ အမေ့မျက်နှာမှာ သာယာမှုမရှိပါ။ တစ်စုံတစ်ခုပြောသည့် ဟန်မျိုးပေါ်နေသည်။
- ပြောတော့မလိုလိုနှင့် မပြောပါ။
- နောက်ကျတော့လည်း ကျွန်မပေးသမျှကို ယူပါသည်။ အမေ့မျှ အမြဲတစေဆိုသလို စားဖို့နှင့်ရင်းဖို့က လိုနေသည်မဟုတ်ပါလား။

*

(၆)

အမေသည် ဈေးသည်ဘဝနှင့် လှော်ရင်းနစ်လျက်ရှိသည်။
 တစ်ညတွင် ထမင်းစားပြီးစ ကျွန်မနှင့်အမေတို့ မောမောနှင့်တုံးလုံး ပက်လက်လှဲနေခိုက် လူကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ အသက်က ငါးဆယ်လောက်ရှိပြီ။ အသားမည်းမည်း၊ မျက်စိမှေးမှေး၊ ဗိုက်ရွဲ့ရွဲ့နှင့် တစ်ခေါင်းလုံးရှိဆံပင်တို့က ဖွေးဖွေးလှုပ်ဖြူနေပြီ။
 မျက်နှာကဖြူစပ်စပ်နှင့် အပိုးမသေသည့် မျက်နှာမျိုး။
 ထိုလူကြီးလာသည်ကို ကျွန်မမမြင်၍ အမေကိုပြောရသည်။ အမေက ကပျာကသီလှဲနေရာမှ ထသည်။ သူ့ကိုမြင်တော့ မျက်နှာပျက်သွားသည်။
 “ဪ... ဦးသာဒင် လာထိုင်။ ဘယ်ကလှည့်လာလဲ”
 “နင်မလာတာကြာလို့ ဈေးဘက်က အပြန်ဝင်လာတာပါဟာ၊ ဪ...
 ...ဟိုဟာနှင့်သမီးလား”
 “ဟုတ်တယ် ကျွန်မသမီး၊ ကျွန်မပြောပြောနေတာ သူပေါ့။ ဟဲ့...
 သမီးရင်မေ ဆေးလိပ်သွားဝယ်ပါဦး”

ကျွန်မထိုင်ရာမှ မထသေးမီ ဦးသာဒင်က တားသည်။

“ဟဲ့ ကောင်မလေး မသွားနဲ့၊ ငါ့မှာ ဆေးလိပ်ပါတယ်။ နင့်သမီးက ကြီးလှပကောလားဟဲ့”

သူ၏ပြောပုံဆိုပုံကြည့်ပုံများကို ကျွန်မမကြိုက်ပါ။ မကြိုက်သော်လည်း အမေနှင့်ရင်းနှီးနေ၍ အထိုက်အလျောက်နေရသည်။ စိတ်ထဲက မပါသော်လည်း ကျွန်မပြုံးပြလိုက်ရသည်။

အမေနှင့်ဦးသာဒင်တို့ကတော့ စကားဆက်ပြောနေကြသည်။ ခပ်တိုးတိုးနှစ်ကိုယ်ကြား ပြောခြင်းမျိုးဖြစ်၍ ဘာမျှမကြားရသော်လည်း ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စပင်ဖြစ်မည်ဟု ကျွန်မထင်သည်။ ခဏကြာတော့ “နင် မနက်ဖြန်ညနေတော့ ဆက်ဆက်လာခဲ့ဦး။ မလာဘဲတော့ မနေနဲ့” ဟုပြောကာ ပြန်သွားလေသည်။

အမေသည် ကျွန်မမျက်နှာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပါသည်။

“ဒီလူကြီးဘယ်ကလဲအမေ၊ ရုပ်ကြီးက ကြောက်စရာကြီး”

“ကြံတော သုသာန်ထဲကပါ သမီးရယ်၊ သူက ငွေတွေ ဘာတွေချေးတယ်”

“အမေနဲ့ ဘယ်တုန်းကသိကြတာလဲ”

“မကြာသေးပါဘူးအေ၊ ဒေါ်မြက တစ်ဆင့်သိတာပါ”

ကျွန်မမေးရန် သင့်မသင့် ချိန်ဆနေပါသေးသည်။ သိချင်စိတ်ပြင်းပြလွန်းသဖြင့် မမေးဘဲလည်း မနေနိုင်ပါ။

“အမေကော သူ့ဆီက ငွေယူထားသေးလား”

“အေး...နည်းနည်းပါးပါး ယူထားတာရှိတယ်”

“နည်းနည်းပါးပါးဆိုတာက ဘယ်လောက်များလည်း အမေရယ်”

“ညည်းသိတော့ကော ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲအေရယ်၊ မများပါဘူး သုံးရာလောက်ရှိမှာပါ”

“အတိုးကော ဘယ်လောက်ပေးရမလဲဟင်”

“အစိတ်တိုးပါအေ၊ ပစ္စည်းထားနိုင်ရင်တော့ နှစ်ဆယ်တိုးပေးရတယ်”

“အတိုးက ငွေတစ်ရာအစိတ်ဆိုတော့ ငွေသုံးရာဆိုလျှင် အတိုး ၇၅ ကျပ်။ နည်းနည်းနောနော မဟုတ်ပါကလား”

အမေ့အတွက် ကျွန်မရင်လေးလှပါသည်။

အမေ့မျက်နှာတွင် ဆွေးမြည့်နာကြည်းသည့်အသွင်သည် ထင်ဟပ်လျက်ရှိသည်။ အမေသည် အပြင်ဘက်အမှောင်ထုဆီသို့ကြည့်ကာ တွေဝေငေးမောလျက်ရှိသည်။

*

(၇)

အမေ ဘယ်လောက်ပင် ဖုံးထားဖိထား ကျွန်မအနေဖြင့် အခြေအနေမှန်ကို ရိပ်မိပါသည်။ အရင်းရောအတိုးပါ မပေးမဆပ်နိုင်သေးသည့်အမေသည် ဦးသာဒင်၏အလိုကို လိုက်နေရဟန်တူသည်။

ဦးသာဒင်ကလည်း ဤကိစ္စမျိုးတွင် စားနေကျကြောင်ပါး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ တကယ်တော့ သူသည် လူကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။ ကြံတောသုသာန်ဝင်းအတွင်း တဲထိုးနေပြီး မကောင်းမှုဒုစရိုက်နှင့် အသက်မွေးနေသူဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။ သူသည် အရက်ပုန်း၊ ဆေးခြောက်စသည်များရောင်းခြင်း၊ ခိုးရာပါပစ္စည်းများ ဝယ်ယူလက်ခံခြင်း၊ ငွေတိုးချေးခြင်းစသည်များကိုလုပ်သည်။ တစ်ချိန်ကဆိုလျှင် သူသည်ခြေလက်တို့တွင် အဝတ်စုတ်များပတ်ကာ ကိုယ်ရေပြားရောဂါသည်လိုလို၊ ခြေလက်အင်္ဂါမသန်သူလိုလိုဟန်ဆောင်ကာ တောင်းစားခဲ့ဖူးသည်ဟုပင် တချို့ကပြောကြသည်။ ဟုတ်မဟုတ်တော့ မသိပါ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အမေ့မှာတော့ ပင့်ကူအိမ်ကို တိုးဝင်မိသည့်ယင်ကောင်သဖွယ် ဦးသာဒင်လက်ထဲမှ မရုန်းနိုင်၊ မလှုပ်နိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ အမေသည် ဦးသာဒင်၏လက်ခုပ်အတွင်းမှ ရေ ဖြစ်နေပါပြီ။

ဦးသာဒင်ခေါ်လျှင် အမေမသွားဘဲ မနေရဲပါ။ သွားရပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ညကြီးမင်းကြီး အချိန်မတော်မှ လာခေါ်တတ်သည်။ သူလာခေါ်သည့်အချိန်မှာ ညဆယ့်တစ်နာရီ၊ ဆယ့်နှစ်နာရီ၊ နာရီပြန်တစ်ချက်ဆို တော့ ကျွန်မအမေ့အတွက် စိတ်မအေးဖြစ်ရပါသည်။

ကျွန်မအဖေ့ကို သတိရမိသလို အစ်ကိုဝင်းလှိုင်ကိုပါ တမ်းတမိသည်။ ပြီးတော့ အဖေနှင့်အစ်ကိုနှစ်ဦးစလုံးကို ဒေါသဖြစ်မိသည်။ နာကြည်းမိ

သည်။

တစ်နေ့တွင်-

အမေဖျားနေသဖြင့် ဈေးမထွက်နိုင်။ ကြည့်မြင်တိုင်ဈေးထဲမှ ကြွေးရှင်ကလည်း မနက်တစ်ခေါက်၊ နေ့ခင်းတစ်ခေါက် အကြွေးလာတောင်းနေသည်မှာ တပူပူ တဆူဆူ။

ညနေခင်းကျတော့ အမေက ကျွန်မကိုဦးသာဒင်ထံ လွှတ်လေသည်။ ကျွန်မက မသွားချင်။ အမေကချော့၍ လွှတ်သည်။

“သွားလိုက်စမ်းပါ သမီးရယ်။ သူတစ်ယောက်ပဲ ကူညီမယ့်သူရှိတာ၊ မအေးခင်ကြီးက ညနေတစ်ခေါက် လာဦးမှာအေ့။ သူငွေက မပေးမဖြစ်လို့ပါ”

ကျွန်မ စုစုအောင့်အောင့်နှင့် အိမ်မှထွက်လာခဲ့ပါသည်။

သုသာန်ထဲရောက်တော့ ဟိုမေးသည်မေးနှင့် ဦးသာဒင်အိမ်သို့ရောက်သွားသည်။ သုသာန်ထဲတွင် သူ့ကိုမသိသူ မရှိပါ။

“ဟဲ့...ရင်မေ၊ ဘာလဲ။ လာ အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့၊ အပေါက်မှာ ရပ်မနေနဲ့” ကျွန်မအိမ်ပေါ်တက်ခဲ့သည်။ “အမေက ငွေသုံးဆယ်ချေးလိုက်ပါဦးတဲ့။ အရေးတကြီး ပေးစရာရှိလို့ပါတဲ့”

ဦးသာဒင်မျက်နှာမှာ ခပ်တည်တည်။ ယခင်တွေ့ရသလို စပ်ဖြဲဖြဲမဟုတ်၊ သူ့ပါးစပ်မှ အရက်နံ့က တထောင်းထောင်း ထနေပေသည်။

“နင့်အမေ...အခုအိမ်မှာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အမေဖျားနေလို့ ကျွန်မကို လွှတ်လိုက်တာ”

သူသည် ထိုင်ရာမှထကာ ဟိုဟာယူမလို သည်ဟာယူမလိုလုပ်လိုက်၊ ပြန်ထိုင်ကာ ရေနွေးကြမ်းငှဲလိုက်လုပ်နေပြီးမှ အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပါ သည်။

“ဪ...အရေးထဲကျမှ ဖြစ်ပြန်ပြီ။ ဟဲ့ရင်မေ လာစမ်းခဏ” ကျွန်မကတော့ ရိုးရိုးသားသားပင် ထင်မိပါသည်။

အခန်းထဲရောက်တော့ သေတ္တာတစ်လုံးနားတွင် ထိုင်နေသည်။ လက်ထဲတွင် သော့တွဲတစ်ခုနှင့်...

“ရှေ့...ဖွင့်စမ်းဟယ်၊ ဒီသေတ္တာက တစ်ခါတလေ ဒီလိုပဲကြောင်ချင်တယ်”

ကျွန်မက သူ့လက်ထဲမှ သော့ကိုယူ၍ သေတ္တာကိုဖွင့်နေပါသည်။
ဦးသာဒင် အခန်းတံခါးပိတ်လိုက်သည်ကို မသိပါ။ သူ ကျွန်မနား
ထိုင်လိုက်မှ မော့ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

သူသည် ကျွန်မ၏ပါးစပ်ကို သူ့လက်ဝါးကြီးဖြင့် တအားပိတ်လိုက်
ပါသည်။ ကျွန်မ အကြောက်အကန်ရုန်းပါသည်။ အော်ရန်ကြိုးစားပါ သည်။
အင်အားချင်းမမျှသဖြင့် မရပါ။

ကျွန်မဆုံးရှုံးခဲ့ရပါပြီ။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ တစ်ဆယ်တန်သုံးရွက်ကို အမေ့လက်ထဲထည့်
ကျွန်မငိုပါသည်။ ဖြစ်သမျှအကြောင်းကို အမေ့အား ပြောပြပါသည်။

အမေကလည်း ကျွန်မအားဖက်၍ ဝမ်းနည်းပက်လက် ငိုပါသည်။

အမေကရဲတိုင်မည်ဟုလည်း ပြောသည်။ အခုချက်ချင်း ဦးသာဒင်ထံ
သွားမည်ဟုလည်း ဆိုသည်။ လက်တွေ့ကျတော့ ချီတုံချတုံဖြစ်လျက်ရှိ
၏။ လုပ်ရဲဟန် မတူပေ။

ကျွန်မ တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ခဲ့ပါ။

ကျွန်မမျက်စိထဲတွင် အဖေ့မျက်နှာ၊ အမေ့မျက်နှာ၊ အစ်ကို့မျက်နှာ၊
ပြီးတော့ ဦးသာဒင် မျက်နှာကြီး။

“မငိုပါနဲ့ဟယ်၊ ငါချစ်လို့ပါ။ နင်တို့ အဲဒီငွေသုံးဆယ်ကိုလည်း ပြန်
မပေးနဲ့တော့။ နင့်အမေကိုပြောပြကြားလား။”

လူယုတ်မာကြီး ဦးသာဒင်၏အသံ.....

ကျွန်မဘာလုပ်ရမည်နည်း။

ကျွန်မ ဘယ်ပြေးရပါမည်နည်း။

ကျွန်မသေသွားလျှင် ကောင်းလေမည်လား။

အဖေနဲ့အစ်ကိုရယ် ကျွန်မကို ကယ်ပါဦး။

ကျွန်မအိပ်ရာမှထ၍ အမေမသိအောင် တံခါးကိုဖွင့်သည်။ အပြင်
ဘက်မှာတော့ အမှောင်နှင့်မည်းမည်း။

ထိုညက ကျွန်မအိမ်မှထွက်တော့ မနက်လေးနာရီ သံချောင်းခေါက်
သံကြားရသည်။ ကီလီဈေးရောက်တော့ ငါးနာရီခွဲလောက်ရှိပေပြီ။

“ဟဲ့ကောင်မ ရင်မေ၊ နင်ဘယ်သူနဲ့ အိပ်ပြီးထလာတာလဲဟဲ့”

ငါးတန်းထဲရောက်လျှင် အေးအေးမာမာ ဆီး၍နှုတ်ဆက်သည်။

ကျွန်မက ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် အေးအေးမာမာ၏ပါးကို တအားကုန်ပိတ်၍ရိုက်လိုက်မိသည်။ အေးအေးမာမာသည် ကျွန်မရိုက်သည့်အရှိန်ကြောင့် နောက်သို့ခြေပစ်လက်ပစ် လဲကျသွားသည်။

အေးအေးမာမာကျွန်မကိုဘာမျှပြန်မလုပ်သော်လည်းပါးစပ်ကအယုတ္တ အနတ္တဆဲပြီး ယုတ်ယုတ်မာမာတွေ ပြောသည်။ ငိုသည်။ လူတွေဝိုင်းအုံလာသဖြင့် ကျွန်မထွက်လာခဲ့ပါသည်။ သံကုန်ဟစ်နေသည့် အေးအေးမာ အသံကတော့ လူသူလေးပါးကြား၍ မကောင်းပါ။

ထိုနေ့မှစ၍ ကျွန်မအိမ်မပြန်ပါ။ အမေလိုက်ရှာနေသည်ကို သိသော် မြင်သော်လည်း အတွေ့မခံဘဲ ရှောင်ပုန်းနေလိုက်ပါသည်။ နေ့ခင်းကီလီဈေးတွင်နေပြီး ညကျတော့ သန်းသန်းရီနှင့်သူတို့အိမ် လိုက်အိပ်ပါသည်။ တကယ်တော့ သူတို့အိမ်မှာလည်း ကျွန်မဘဝမလုံခြုံပါ။

သန်းသန်းရီ၏ပထွေးမှာ သင်္ဘောကြီးကုန်တင်ကုန်ချအလုပ်သမား ဖြစ်သည်။ အရက်အလွန်သောက်၍ စရိုက်ကလည်း အလွန်ကြမ်းသည်။ သန်းသန်းရီ၏အမေမှာ လင်ကိုအလွန်ကြောက်ရသူဖြစ်ရာ နေရာတကာတွင် လင့်မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကိုကြည့်၍ လင့်အကြိုက်လိုက်နေရသူ ဖြစ်သည်။

ပထွေးဖြစ်သူက သန်းသန်းရီအား ကြည့်ပုံရှုပုံဆက်ဆံပုံများမှာ နည်းနည်းကလေးမှ ရိုးသားသည့်ပုံမပေါ်ပါ။ ကျွန်မလိုက်သွားသည့်ညကဆိုလျှင် သန်းသန်းရီ၏ပထွေးက ကျွန်မအပေါ် စေတနာရေစီးကမ်းပြုလိုက်နေပုံမှာ ကြောက်စရာပင် ကောင်းလှပါသည်။ ကျွန်မကို မျက်ထောင့်နီနီကြီးနှင့် ခိုး၍ခိုး၍ကြည့်နေသည်ကိုလည်း ကျွန်မသတိပြုမိပါသည်။ သူ့မျက်လုံးများတွင် တဏှာအခိုးအငွေ့များနှင့် ဖုံးလွှမ်းနေပါသည်။

သန်းသန်းရီ၏အမေသည် ကျွန်မလိုက်လာသည်ကို လုံးဝနှစ်မြို့ဟန်မရှိပါ။ သူ့ယောက်ျားရန်ကို ကြောက်နေပုံရပါသည်။ သူတို့အိမ်တွင် ကျွန်မကြာကြာနေ၍ မဖြစ်မှန်းသိသဖြင့် နှစ်ညသာ အိပ်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မ စဉ်းစားရပြန်ပါပြီ။

“အမေထံပြန်လျှင် ကောင်းလေမလား”

ကျွန်မမှာ အမေ့ထံမှတစ်ပါး သွားစရာနေရာမရှိပါ။

ကျွန်မအမေ့ထံ ပြန်သည်။

အမေ့ထံပြန်ရောက်တော့ ဦးသာဒင်နှင့် မကင်းပြန်ပါ။

သူက ကျွန်မကိုချော့မော့ပြီး တစ်ကြိမ်ပေါင်းသင်းပြန်ပါသည်။ ဒီ တစ်ကြိမ်မှာတော့ “ရှော့၊ နင်စားချင်တာသုံးဖို့” ဟု ဆိုကာ ငွေနှစ်ဆယ် ပေးသဖြင့် ကျွန်မယူထားလိုက်ပါသည်။

နောက်တစ်ကြိမ်တွင် သူကချော့မော့ပြီး သူ့အိမ်ပေါ်မှာပင် လူကြီး တစ်ယောက်နှင့် လွှတ်ပေးသည်။ ထိုလူကြီးက ငွေလေးဆယ်ပေးသွားပါ သည်။ ဦးသာဒင်က “ဘယ်လောက်ရလဲ” ဟု မေးသဖြင့် ကျွန်မလက်ထဲ မှ ဆယ်တန်လေးရွက်ကိုပြပါသည်။ “ငါ့ကိုတစ်ဆယ်ပေး” ဟုပြောကာ ကျွန်မလက်ထဲမှ တစ်ဆယ်တန်တစ်ချပ်ယူလိုက်ပါသည်။

ဦးသာဒင်သည် ဤမျှအထိ ယုတ်မာရက်စက်သူ ဖြစ်ပါသည်။ နောက် တစ်ကြိမ်တွင် တရုတ်တစ်ယောက်နှင့် လွှတ်ပေးပြန်သည်။ တရုတ်ထံမှ ငွေငါးဆယ်ရသည်။ ဦးသာဒင်က နှစ်ဆယ်ယူပါသည်။

ရသမျှငွေကို အမေ့အားပေးရာ အမေကဘယ်ကရလဲ၊ ဘာလုပ်လို့ ရတာလဲဟုပင် မမေးပါ။ ပထမအကြိမ် ကုလားထံမှရသည့်ငွေပေးစဉ် တုန်းကတော့ ကျွန်မမျက်နှာကို အငေးသားကြည့်ကာ မလုံမလဲဖြစ်ပုံပေါ် ခဲ့သော်လည်း ဒုတိယအကြိမ်ပေးတော့ အမူအယာမပျက်တော့ပါ။

*

(၈)

ကျွန်မဘဝသည် နစ်စပြုပါပြီ။

သို့သော်လည်း ကျွန်မကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်ထင်ပါသည်။

တစ်ညတွင် ကျွန်မတို့ကို ဦးသာဒင်က သူ့အိမ်သို့ခေါ်၍ မီးပုံးများ လုပ်ခိုင်းပါသည်။ သီတင်းကျွတ်မီးထွန်းပွဲတွင် ရောင်းရန်လုပ်ခြင်းဖြစ် ပါသည်။ ကျွန်မတို့သားအမိ မီးပုံးများလုပ်နေခိုက် ရပ်ကွက်ထဲမှ မည်သူ က တိုင်သည်မသိ၊ ရဲနှင့်အရပ်လူကြီးများက ဝင်ဖမ်းရာ ဦးသာဒင်၏ အိမ်ပေါ်တွင် ပျော်ပါးနေကြသည့်ယောက်ျားနှစ်ယောက်နှင့်ခင်သန်းဝင်း၊

အနွယ်ဆိုသူတို့ကို လက်ပူးလက်ကြပ်ဖမ်းမိပါသည်။

ထိုညက ကျွန်မတို့သားအမိရော၊ ကျွန်မတို့နှင့်အတူ မီးပုံးလုပ်နေကြ သည့် ခင်စောညွန့်၊ အနွဲ့၊ မစောမြင့်တို့ပါ ရဲစခန်းသို့ လိုက်သွားရပါ သည်။ အမှန်တော့ ကျွန်မတို့အားလုံးမှာ ဦးသာဒင်က ဆင်ကျုံးသွင်းသလို ကျုံးသွင်းပြီး ခိုင်းစားခြင်းခံနေရသူများဖြစ်ပါသည်။ ဦးသာဒင်မှာ “ခေါင်း” ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ရဲစခန်းရောက်၍ စစ်ဆေးမေးမြန်းတော့ အမေ့ရင်သည် ပွင့်ပါလေ တော့သည်။

“ကျွန်မမိုက်လို့ ကျွန်မသမီးကလေးပါ ဒုက္ခရောက်ရပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မ မိုက်တာပါ၊ ကျွန်မကိုသတ်ကြပါ။ ကျွန်မမှာ ကြပ်တည်းလွန်းလို့ ဖြစ်တာ ရင်နာလွန်းလို့ပါ၊ ကျွန်မကို သတ်ကြပါ”

အမေသည် ဆောက်တည်ရာမရအောင်ဖြစ်ကာ ငိုယိုလျက်ရှိသည်။ ဟန်လုပ်ခြင်းမဟုတ်ပါ။ အမှန်တကယ်ပင် ယူကျုံးမရဖြစ်ကာ စိတ်ထိ ခိုက်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဦးသာဒင်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း သူလွတ်ရာလွတ်ကြောင်းအတွက် ငွေနှင့်ပေါက်ရန် ကြိုးစားပါသေးသည်။

ဒီတစ်ကြိမ်တော့ သူ့ကြိုးစားမှုမှာ အရာမထင်ပါ။ တရားရုံးမှ သူ့ကို အလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ် ခုနစ်နှစ်ချလိုက်ပါသည်။

*

(၉)

အသက် ၁၆ နှစ် မပြည့်တပြည့်မျှသာရှိသေးသော ကျွန်မကို တရား ရုံးမှ စေတနာ့ဝန်ထမ်း အမျိုးသမီးစောင့်ရှောက်ရေးဂေဟာသို့ ပို့လိုက်ပါ သည်။ ဂေဟာမှအုပ်ချုပ်သူ အမျိုးသမီးများသည် သဘောကောင်းကြရာ ပါသည်။ ကျွန်မတို့အပေါ် စေတနာလည်းထားကြပါသည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်မ၏အဖြစ်ကို ကြားသိရသည့်အခါ စုတ်တသပ်သပ်ဖြစ်ကြသည်။ ဂေဟာမှ ကျွန်မအား အသက်မွေးပညာအဖြစ် စက်ချုပ်ပညာကို သင်ကြား ပေးသည်။

ကျွန်မအဖို့တော့ ဂေဟာရောက်ကတည်းက ကျွန်မဘဝကိုပြုပြင်သွားရန် အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်ထားပါသည်။ ကျွန်မ၏အတိတ်က ဖြစ်ခဲ့သမျှ တွေကိုကြိုးစား၍မေ့ပျောက်ထားပါသည်။ မည်မျှပင် မေ့ဖို့ကြိုးစားပါသော်လည်း ဦးသာဒင်၏ မျက်နှာကြီးကတော့ တစ္ဆေခြောက်သလို ခြောက်လှန့်လျက်ရှိပါသေးသည်။

ကျွန်မအနေဖြင့် ဂေဟာတွင် နေရသည်မှာ စိတ်ချမ်းသာသော်လည်း အပြင်လောကတွင် တစ်ယောက်တည်းကျန်ရစ်ခဲ့ရရှာသော အမေအတွက်တော့ စိတ်မအေးနိုင်ဖြစ်ရပါသည်။

အမေတစ်ယောက်အရင်ဘဝဟောင်းကိုပဲ ပြန်ရောက်နေလေမလား။ ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် အလုပ်ကိုမှ လုပ်ပါလေစ။

ဤသို့သောကြောင့်ကြစိတ်ဖြင့် ကျွန်မမှာ အနေမဖြောင့်လှပါ။ ကျွန်မ ဂေဟာရောက်ပြီး အဖေလာသည်။ မျက်နှာမကောင်းလှပါ။ ကျွန်မတို့ အဖြစ်ကို သူအားလုံးသိပြီးနေပေပြီ။

အဖေက ကျွန်မသူနှင့်လိုက်နေမည်ဆိုလျှင် သက်ဆိုင်ရာတရားရုံးသို့ ပြန်လည်အုပ်ထိန်းခွင့်လျှောက်ထားပြီး ခေါ်သွားမည်ဟုပြောသည်။

ကျွန်မစဉ်းစားရပြန်သည်။

အဖေတစ်ယောက်တည်းဆိုလျှင် အကြောင်းမဟုတ်ပါ။ အခုတော့ အဖေမှာ မယားနှင့် သားသမီးတွေနှင့် ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်မလိုက်နေလျှင် မိထွေးနှင့် အဆင်မပြေခဲ့သော်။

ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်လို့ ရလာပါသည်။

“သမီးအမေနဲ့ပဲ တစ်သက်လုံးနေမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်အဖေ၊ သမီးအမေကို တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ရက်ဘူး”

ကျွန်မစကားကြားတော့ အဖေက စိတ်ဆိုးဟန်တူသည်။

“နင့်အမေက ဘယ်လောက်များ ကောင်းလို့လဲ၊ နင့်အမေလောက် မိုက်တဲ့မိန်းမဟာ နင့်အမေ တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်” ဟု ဆိုသည်။

ကျွန်မနှုတ်ကမပြောသော်လည်း ကျွန်မရင်တွင်းကတော့ ပြောနေမိပါသည်။

“အဖေကကော ဘယ်လောက်များ ကောင်းလို့လဲ”

ထိုတစ်ခေါက်သည် အဖေနှင့်နောက်ဆုံးအကြိမ်တွေ့ခြင်းရခြင်းဖြစ်သည်။ အမေကတော့ ကျွန်မထံမပြတ်လာသည်။

တစ်နေ့တွင်...

အမေသည် ဝမ်းသာစရာကောင်းသည့်သတင်းတစ်ခုကိုယူကာ ကျွန်မထံ ရောက်လာပါသည်။

“ညည်းအစ်ကို ပြန်ရောက်လာပြီ၊ အမေနဲ့အတူပြန်နေလိမ့်မယ်။ အမေတို့ စမ်းချောင်းဘက်မှာ အိမ်ရှာနေတယ်၊ ငှားပြီးတော့ရွှေကြမလို့။”

အစ်ကိုပြန်ရောက်လာပြီ၊ အမေနှင့်အတူနေမည်ဟူသောသတင်းသည် ကျွန်မအဖို့ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သည့် သတင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မအနေနှင့် အမေစားဝတ်နေရေးအတွက် ပူပင်စရာမလိုတော့ပြီ...။

“သမီးတို့အကြောင်းတွေ အစ်ကိုသိရောပေါ့နော်”

“သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ညည်းအစ်ကိုက အမေကိုတော့ အပြစ်တင်တာပေါ့။ ညည်းအဖေမရှိတဲ့နောက် အိမ်မှာသူရှိသင့်တာတဲ့။ သူမရှိလို့ အခုလိုဖြစ်တာတဲ့။ သူ့အပြစ်ပါတဲ့”

ကျွန်မဝမ်းသာရပြန်ပါသည်။

အမေပြောသလိုဆိုလျှင် အစ်ကိုသည် ပုံနှိပ်တိုက်တစ်တိုက်တွင် အလုပ်ရနေပြီ၊ အလုပ်ရှင်သဘောကောင်းရုံမျှမက အစ်ကိုအပေါ် ယုံကြည်စိတ်ချသဖြင့် သူ့လုပ်ငန်းများကို အစ်ကိုလက်၊ အစ်ကိုခြေဖြစ်အောင် သင်ကြားပြသပေးပြီး လွှဲပေးထားသည်ဟုဆိုသည်။ သည်လိုဆိုတော့လည်း အစ်ကိုအခြေအနေသည် အားတက်ဖွယ်ရာကောင်းသည့် အခြေအနေမျိုးပင်ဖြစ်သည်။

အမေပြန်သွားပြီးနောက် တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် ဂေဟာသို့အစ်ကိုရောက်လာသည်။ သူနှင့်အတူ သူ့အလုပ်ရှင်ဦးထွန်းနိုင်ပါလာသည်။ ဦးထွန်းနိုင်သည် အသက် ၃၀ နီးပါးရှိပြီး သဘောကောင်းသည့်ပုံမျိုးဖြစ်ပါသည်။ ဦးထွန်းနိုင်က ဂေဟာသို့တစ်ခါမျှမရောက်ဖူး၍ ကြုံတုန်းကြုံခိုက်ဝင်၍လေ့လာခြင်းဖြစ်သည်ဟု ပြောပါသည်။

အစ်ကိုက ကျွန်မကိုအားပေးစကားပြောသလို ဦးထွန်းနိုင်ကလည်း အားမငယ်ဖို့၊ လိမ်လိမ်မာမာနေဖို့ ပြောပါသည်။

ဦးထွန်းနိုင်၏အကြည့်မှာ ကျွန်မအပေါ်သနားကရုဏာရှိသည့် အကြည့်

မျိုးဖြစ်ပါသည်။ သူ့အကြည့်မျိုးကို ကျွန်မတစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမြင်မတွေ့ခဲ့ဖူးပါ။ သူ့အကြည့်ကြောင့် ကျွန်မရင်ဖိုခဲရပါသည်။

ထိုနောက်တော့ အစ်ကိုသည် ကျွန်မထံသို့ တစ်လနှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ် ထက်မနည်း လာတတ်သည်။ အစ်ကိုလာတိုင်း ဦးထွန်းနိုင် ပါလာတတ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဦးထွန်းနိုင်တစ်ယောက်တည်းလာတတ်ပါသည်။

ဘာကြောင့်ရယ်မသိ။ ကျွန်မရင်ထဲတွင် ဦးထွန်းနိုင်ကို ခင်မင်ကြည်ညိုသောစိတ်၊ အားကိုးအားထားပြုလိုသောစိတ်များ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသည်။ သူနှင့်ကျွန်မ ထိုင်၍စကားပြောနေလျှင် ကျွန်မဘဝသည် လုံခြုံနေသလို ခံစားနေရပါသည်။

ကျွန်မ တစ်သက်တာတွင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မပေါ်ခဲ့ဖူးသေးသည့် ခံစားမှုတစ်ရပ်သည် ကျွန်မရင်ထဲဝယ် ကိန်းအောင်းစပြုလာပါပြီ။

ကျွန်မ ဦးထွန်းနိုင်ကို ချစ်မိပါပြီ။

အရင်က ကျွန်မဘယ်သူ့ကိုမျှ ယခုလိုစိတ်မျိုးနှင့် ယခုလိုအချစ်မျိုး မထားခဲ့ဖူးပါ။ ယခုတော့ဖြင့် ကျွန်မဦးထွန်းနိုင်ကို နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်မိပါပြီ။

ဦးထွန်းနိုင်အကြည့်မှာလည်း ရိုးသားသည့်အကြည့်မျိုးမဟုတ်ပါ။ သူ့ကျွန်မအပေါ် သံယောဇဉ်ဖြစ်နေပြီဟူသော အရိပ်လက္ခဏာကို အထင်အရှားပြနေပါသည်။

*

(၁၀)

သို့သော်...

ကျွန်မသည် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သူတစ်ဦး မဟုတ်ပါ။

ကျွန်မကိုသူ့ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါမည်လား...

အမေတို့ထံ ကျွန်မပြန်ရောက်ပြီး သုံးလခန့်အကြာတွင် ဦးထွန်းနိုင်က သူ့သဘောထားကို ဖွင့်ဟပါသည်။

“မရင်မေအကြောင်းကို အစ်ကိုကြီး အားလုံးသိပါတယ်။ မရင်မေအပြစ်မှမဟုတ်ဘဲ၊ မရင်မေကို အစ်ကိုကြီးခွင့်လွှတ်ပါတယ်။ မရင်မေကို

တွေ့ကတည်းက အစ်ကိုကြီးချစ်ခဲ့မိတယ်၊ သနားလည်း သိပ်သနားတယ်။ အစ်ကိုကြီးဘက်ကတော့ အားလုံးစဉ်းစားပြီးပါပြီ။ မရင်မေဘက်ကသာ စဉ်းစားဖို့လိုတာပါ။ အစ်ကိုကြီးကတော့ မရင်မေသဘောတူရင် မရင်မေကို လက်ထပ်ချင်တယ်”

ဦးထွန်းနိုင်သည် ရိုးသား၍ လူကြီးလူကောင်းပီသသည်။ ဦးထွန်းနိုင် လိုလူမျိုးကို ကျွန်မကံကောင်းလွန်း၍သာ တွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မ ယုံကြည်သည်။ သူ့လိုလူမျိုးကို ကျွန်မငြင်းလျှင် ကျွန်မလောက်မိုက်သူ ဤလောကတွင် ရှိတော့မည်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မလည်း ငြင်းပယ်ရန်စိတ် မကူးပါ။ သူ့ကိုတွေ့စတည်းက သူ့အပေါ်ချစ်ခင်အားကိုးလိုသောစိတ် သည် ကျွန်မနှလုံးသား၌ အခိုင်အမာဖြစ်ပေါ်တည်ရှိခဲ့ပြီးဖြစ်ပါ၏။

ဦးထွန်းနိုင်နှင့် ကျွန်မတို့လက်ထပ်ခဲ့ကြပါသည်။

ကျွန်မဦးထွန်းနိုင်ကို အဖေလိုတစ်မျိုး၊ အစ်ကိုကြီးလိုတစ်မျိုး၊ ချစ်ဦး သူလိုတစ်မျိုး၊ လင်ယောက်ျားလိုတစ်မျိုး မြတ်နိုးတွယ်တာခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မအမေ မှားခဲ့သည့်အမှားမျိုးကို ကျွန်မတို့အိမ်ထောင်၌ မဖြစ်လာ အောင်လည်း ကျွန်မသတိထားသည်။

ယခုတော့လည်း ကျွန်မ၏ဘဝသည် သာယာစိုပြည်၍ တည်ငြိမ်အေး မြလှပါသည်။ သားကလေးနှစ်ယောက်နှင့် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့သော အိမ်ရှင် မတစ်ဦးဖြစ်နေပါပြီ။

ပါ။ သူတောထဲရောက်သွားခြင်းမှာ လူဆိုးသူခိုး ဖြစ်ချင်သောစိတ်၊ ပြည်ထောင်စုကြီးကို ပြိုကွဲပျက်စီးစေလိုသောစိတ်စေတနာမျိုးဖြင့် ရောက်သွားခြင်းမဟုတ်ပါ။ ငယ်ရွယ်သူပီပီ အစဉ်းစားအဆင်ခြင်ကင်းမဲ့စွာဖြင့် လုပ်မိလုပ်ရာလုပ်သည့်သဘောမျိုးသာ ဖြစ်ပါသည်။

ယခုတော့လည်း ဤကချင်လေးမှာ တပ်မတော်၏ သားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါပြီ။ အတွေးအခေါ် အယူအဆများမှာလည်း ယခင်ကနှင့် မတူအောင် တိုးတက်လာသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ “တိုင်းပြည်အတွက် တိုက်ရင်းခိုက်ရင်း သေသွားတာလည်း ကောင်းသောသေခြင်းပါပဲ ဆရာ၊ မသေပြန်တော့လည်း ကျွန်တော့်ရွာပြန်ပြီး ရပ်ရွာတိုးတက်အောင် လုပ်ရမှာပေါ့” ဟု သူတစ်ခေါက်လာစဉ်က ပြောသွားပါသည်။

*

(၁)

ကျွန်တော့်အမည်မှာ “စိုးနောင်” ဖြစ်ပါသည်။ စိုးနောင်ဟု ခေါ်သော်လည်း ကျွန်တော်ဗမာမဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်သည် ပြည်ထောင်စုဖွား တိုင်းရင်းသားလူမျိုးဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏အမည်မှာ “ခွန်နောင်” ဖြစ်ပါသည်။ မြစ်ကြီးနားမြို့နယ် “ဘူတဲရွာ” သည် ကျွန်တော့်ဖွားရာ ဇာတိချက်မြို့ပုံရွာဖြစ်ပါသည်။ မှန်ပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့်ပတ်သက်၍ သူငယ်ချင်းတွေပြောနေကြသည့်သတင်းများမှာ အားလုံးလိုလို အမှန်ချည်းဖြစ်ပါသည်။ တစ်ချိန်က ကျွန်တော်သည် မျက်စိလည်လမ်းမှားကာ ကျွန်တော်နှင့်မအပ်စပ်သည့်ဘဝတစ်ခုထဲသို့ ရောက်သွားခဲ့ဖူးပါသည်။

ဘာကြောင့် ကျွန်တော်မျက်စိလည် လမ်းမှားခဲ့ရပါသနည်း။ အကြောင်းရှိပါသည်။ ထိုအကြောင်းကို ကျွန်တော်ပြောပြပါရစေ။

*

(၂)

ဘူတရွာသည် အိမ်ခြေ ၂၀၀ နီးပါးရှိသော ရွာကြီးတစ်ရွာဖြစ်သည်။ တစ်ရွာလုံး ကချင်လူမျိုးချည်းဖြစ်၍ တောင်ယာလုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးကြသည်။ မြစ်ကြီးနားနှင့် ဘူတရွာမှာ ကားလမ်းပေါက်သည်။ ကားလမ်းမှာ မြစ်ကြီးနားမြို့မှ ချမ်းရွာအထိ ကတ္တရာလမ်းမကြီးဖြစ်၍ လမ်းကောင်းသော်လည်း ချမ်းရွာမှဘူတရွာအထိတော့ မြေနီလမ်းဖြစ်သဖြင့် လမ်းမကောင်းပါ။

ကျွန်တော်တို့ရွာမှ မြစ်ကြီးနားအရောက် ကားခ ၁၂ ကျပ် ပြား ၆၀ ပေးရသည်။ ကုန်ပစ္စည်းတင်ခဟူ၍ မယူပါ။ ကားများမှာ သုံးတန်ကားဟောင်းကြီးဖြစ်၍ ပိုင်ရှင်များမှာ မြစ်ကြီးနားမြို့ပေါ်မှဖြစ်သည်။

တစ်နေ့လျှင် မြစ်ကြီးနားမြို့မှနေ၍ မနက်ခုနစ်နာရီတစ်စီး၊ ရှစ်နာရီတစ်စီး၊ ဆယ်နာရီတစ်စီး မော်တော်ကားသုံးစီးထွက်၍ ဘူတရွာတွင် ညအိပ်ပြီး မနက်ပြန်ထွက်သည့်ကားများမှာ သုံးစီးပင်ရှိသည်။

နံနက်ခုနစ်နာရီခန့် ဘူတရွာမှထွက်လျှင် မွန်းလွဲပိုင်းသုံးနာရီခန့်တွင် မြစ်ကြီးနားသို့ရောက်သည်။

ကျွန်တော်တို့ရွာသည် တောင်ခြေရွာဖြစ်သဖြင့် လှပသောရွာတစ်ရွာဖြစ်ပါသည်။ ရွာအနီးတွင်ရှိသော “ခေါက်လန်ရှုဖူးတောင်” သည် ရွာအလှကိုပို၍လှအောင် ရွာ၏ကျက်သရေကို ပို၍ကျက်သရေရှိအောင် အလှဆင်လျက်ရှိပါသည်။

ရွာသူရွာသားများသည် ပဲ၊ ပြောင်း၊ နှမ်း၊ ခဲ၊ ဘူး၊ သခွား၊ ဂျုံ၊ လိမ္မော်၊ သစ်တော်စသောသီးနှံများ စိုက်ပျိုးကြသည်။ စိုက်ပျိုးရေးနှင့်တွဲ၍တစ်ဖက်မှ မွေးမြူရေးကိုပါ လုပ်ကြ၏။ အများဆုံးမွေးမြူကြသည့် တိရစ္ဆာန်များမှာ ကြက်နှင့်ဝက်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ရွာတွင် ဈေးကောင်းရတတ်သည့် အင်ကြင်းပန်းကိုလည်း စိုက်ကြသည်။ အင်ကြင်းပန်းစိုက်ရသည်မှာ လက်ဝင်လှ၏။ အပင်ငယ်တစ်မျိုးဖြစ်၍ နွယ်ဖြင့်တက်သောကြောင့် စင်လုပ်ပေးရသည်။ အပွင့်မှာ အဖြူရောင်ဖြစ်၍ အလွန်လှ၊ အလွန်မွှေးပါသည်။

အပွင့်ပွင့်လျှင် အရွက်တစ်ရွက်ခံ၍ပွင့်သည်။ အညှာတိုတို၊ အပွင့်သေး

သေး၊ ခရေပန်းပွင့်သာသာမျှရှိသည်။ အရွက်ကလည်း အပွင့်လိုခပ်သေးသေးဖြစ်သည်။

အင်ကြင်းပန်းကို တစ်နှစ်မှတစ်ကြိမ်သာ စိုက်နိုင်ပါသည်။ ဆောင်းဦးပေါက်ဆိုလျှင် အင်ကြင်းပန်းစိုက်ပါပြီ။ ဆောင်းတွင်းတစ်တွင်းလုံး အင်ကြင်းပန်းတွေ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေအောင် ပွင့်သည်။ ဆောင်းကုန်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အင်ကြင်းပန်းများ အသက်ကုန်ပြီဖြစ်သည်။

မျိုးစေ့တော့ထားခဲ့သည်။ ထိုအစေ့များကိုပင် နောက်တစ်နှစ်အတွက် မျိုးစေ့အဖြစ် ဆက်၍သုံးကြရပါသည်။

အင်ကြင်ပန်းကို အကိုင်းလိုက်ဖြတ်၍ ရောင်းရပါသည်။ တစ်ကိုင်းလျှင်အရှည်ခြောက်လက်မခန့်ဖြတ်ပါသည်။ မြစ်ကြီးနားမြို့ပေါ်ရောက်သွားလျှင် အင်ကြင်ပန်းတစ်ကိုင်းသည် ပြားသုံးဆယ်၊ သုံးဆယ့်ငါးပြားအထိရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ဘက်တွင် လူကတယုတယ စိုက်ပျိုးယူရသော အင်ကြင်းပန်းအပြင် အခြားအင်ကြင်းပန်းတစ်မျိုး ရှိပါသေးသည်။ ၎င်းသည် အလေ့အကျပေါက်၍ ပိတောက်ပင်၊ ခရေပင်ကြီးများလို အပင်ကြီးမျိုးဖြစ်၏။ တောင်ပေါ်နေရာတိုင်းလိုလိုတွင် အင်ကြင်းပင်များကို တွေ့နိုင်ပါသည်။

ဆောင်းဦးပေါက်လျှင် အင်ကြင်းပန်းများ ဖူးကြပွင့်ကြပါသည်။ အပွင့်၏အရောင်မှာ အဝါရောင်ဖြစ်၍ အဆုပ်လိုက်အခဲလိုက်ပွင့်ပါသည်။ မြေပြန့်က ပိတောက်ပန်းနှင့်တူသယောင်ယောင်ရှိပါသည်။ နွေပေါက်လာလျှင် အပွင့်မပွင့်တော့ပါ။

ကျွန်တော်တို့ရွာတွင် ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်များပါသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်နှင့် နတ်ကိုးကွယ်သူများရှိသော်လည်း မများလှပါ။ အနည်းငယ်မျှသာရှိပါလိမ့်မည်။

တောင်ယာအလုပ်သည် လွယ်ကူသက်သာသည့်အလုပ် မဟုတ်ပါ။ မိုးဦးမကျမီ နွေရာသီဝင်ပြီဆိုကတည်းက တောင်စောင်းများပေါ်ရှိ သစ်တောများကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းရသည်။ ထို့နောက် မီးရှို့ရ၏။ ပြီးတော့မှ ပေါက်တူးနှင့်မြေဆွထားရသည်။

မိုးကျလာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ပဲတောင့်ရှည်၊ ဗိုလ်စားပဲ၊ ပဲစင်းငုံနှင့် ဂျုံစသည့်သီးနှံများကိုစတင်၍ စိုက်ပျိုးရပါသည်။ ဆောင်းဦးပေါက်တွင် သခွား၊ ဖရုံ၊ ဘူးနှင့် အင်ကြင်းပန်းများ စိုက်ပျိုးရပါသည်။

တောင်ယာခင်းတစ်ခင်းလျှင် ဧကသုံးလေးရာထက် မနည်းရှိမည်ထင် ပါသည်။ ယာခင်းများမှာ တစ်ခင်းနှင့်တစ်ခင်း ဆက်စပ်နေကြပါသည်။ ခေါင်လန်ရှုဖူးတောင်ပေါ်မှတက်၍ကြည့်လျှင် ရှုမျှော်မဆုံးနိုင်သော ယာခင်း များကိုမြင်ရသည်မှာ ကျက်သရေရှိလှပါသည်။

လူတိုင်းကိုယ့်ယာခင်းကို ခြံစည်းရိုးခတ်ထားရသည်။ ခြံအဝင်တွင် ခဏတစ်ဖြုတ်နားရန်၊ နေရန်အတွက် အဝင်တဲတစ်လုံးထိုးထားရ၏။ ယာ ခင်းအလယ်တွင် ထိုးရသည့်တဲများမှာ ညအိပ်စောင့်ရန်ဖြစ်သည်။

ယာခင်းကို ညအိပ်စောင့်သူမထား၍မဖြစ်ပါ။ ယာခင်းများရှိရာသို့ ယုန်၊ ရှဉ့်၊ မျောက်စသောတိရစ္ဆာန်တွေ အုပ်လိုက်သင်းလိုက်ဝင်၍ ဖျက် ဆီးတတ်ပါသည်။ ဂျုံခင်းဆိုလျှင် ဆင်အုပ်ဝင်တတ်ပါသည်။ ယာခင်းထဲ လာသည့် မျောက်ကြီးများ အဆမတန်ကြီးလှပါသည်။

ယာခင်းအဝင်ဝရှိ အဝင်တဲ၏တံစက်မြိတ်တွင် ဝါးကလတက်များကို ကြိုးနှင့်ချည်ထားပါသည်။ ဝါးကလတက်များတွင် ချည်ထားသည့် ကြိုးစ များကို ယာခင်းအလယ်ရှိတဲမှ ကြိုးနှင့် ဆက်ထားရပါသည်။ ဆက်ထား သည့်ကြိုးစကို လူအိပ်သည့်အိပ်ရာနားမှာ ထားရပါသည်။

တိရစ္ဆာန်များဝင်လာပြီဆိုလျှင် အိပ်ရာထဲမှနေ၍ ကြိုးကိုဆွဲပေးရ သည်။ ဆွဲလိုက်တိုင်း အဝင်တဲပေါ်ရှိ ကလတက်များဆီမှ “ဂလုပ်... ဂလုပ်....ဂလုပ်” ဟူသော မြည်သံဆူဆူညံညံထွက်လာသည့် ကလတက် သံကြောင့် တိရစ္ဆာန်များလန့်ဖျပ်ကာ ထွက်ပြေးကြလေသည်။

ဝါးကလတက်များကို ဝါးပိုးဝါးကြီးများခုတ်၍ လုပ်ထားခြင်းဖြစ်ပါ သည်။ ဝါးကလတက်တစ်ခု၏အရှည်မှာ နှစ်ပေခန့်ဖြစ်ပါသည်။ ထိပ် နှစ်ဖက်ကို အဆစ်ပိတ်ထားပြီး သစ်သားတုတ်တစ်ချောင်း ဝင်သာအောင် ထိပ်နှစ်ဖက်ကို အပေါက်ဖောက်ရပါသည်။ ထိုအပေါက်မှတစ်ဆင့် ကြိုး နှင့်ချည်ထားသော သစ်သားတုတ်ကို ဝါးလုံးထဲသွင်းပြီး တဲတံစက်မြိတ်တွင် ထောင်လျက်ချိတ်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မနက်လေးနာရီဆိုလျှင် အလုပ်လုပ်နိုင်သော အရွယ်အတိုင်း တောင်ယာ ထွက်ကြသည်။ ယာခင်းထဲခြေချမိချိန်မှစ၍ လူတိုင်းအလုပ်နှင့်လက်မ ပြတ်ကြတော့ပေ။ တစ်နေ့ကုန်တစ်နေ့ခန်းပင် ပေါင်းသင်မြေဆွအလုပ်ကို ကုန်းရုန်း၍လုပ်ကြပေသည်။ ညနေငါးနာရီထိုးလောက်မှ ညစောင့် ကိုထားခဲ့ပြီး ရွာသို့ပြန်ကြရသည်။

ဤအလုပ်မှာ ကျွန်တော်တို့ရွာသူရွာသားများ၏ နေ့စဉ်အလုပ်ဖြစ် ပါသည်။ ပေါက်တူးပေါက်ပြား မနိုင်သေးသည့်ကလေးများမှတစ်ပါး လူ တိုင်းအလုပ်လုပ်ကြရပါသည်။ ဘယ်သူမှ အားအားယားယား မနေနိုင်ကြ ပါ။

လက်ကြောတင်းအောင် အလုပ်မလုပ်လိုသူသည် ကျွန်တော်တို့ရွာ တွင် ထမင်းတစ်လုပ်စားဖို့ ခက်လှပါ၏။

*

(၃)

တခြားရွာသားများလိုပင် ကျွန်တော့်အဖေ “ဇော်နန်း” သည် တောင် ယာသမားဖြစ်ပါသည်။ အဖေသည် အလွန်အလုပ်လုပ်သူဖြစ်သည့်အား လျော်စွာ သူ့အားနေသည့်အချိန်ဟူ၍ မရှိသလောက်ပင်။

ညဆိုလျှင် ယာထဲမှာစောင့်၍အိပ်ရပါသည်။ မနက်ဆိုလျှင် အမေ၊ အစ်မနှင့် ကျွန်တော်တို့မရောက်မီ အစောကြီးထပြီး ယာခင်းထဲတွင် လုပ် စရာရှိသမျှကို လုပ်နှင့်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ရောက်သွားသည့်အခါတွင် လည်း သူလုပ်စရာရှိတာကို အဆက်မပြတ်လုပ်နေတတ်ပါသည်။

အဖေအနေဖြင့် မလုပ်၍လည်းမဖြစ်ပါ။ ကျွန်တော့်အမေ “ဂျာတောင်” မှာ ကောင်းစွာမမာသဖြင့် သိပ်ပြီးပင်ပန်းပန်း မလုပ်နိုင်ကြပါ။ ကျွန်တော့် အစ်မ “ကော့ဖန်” မှာလည်း အသက်ငယ်သေးသဖြင့် ကူဖော်လောင်ဖက် သိပ်မရပါ။ လူလားမမြောက်သေးသည့် ကျွန်တော့်ကို အားကိုး၍လည်း ရနိုင်သည်မဟုတ်။ ကျွန်တော်တို့မိသားစုတွင် တကယ်အလုပ်လုပ်နိုင်သည့် လူမှာ အဖေတစ်ဦးတည်းသာ ရှိပါသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် အဖေသည် ကျွန်တော်တို့ကို ယာခင်းမှာထားခဲ့ပြီး

အမဲလိုက်ထွက်တတ်သည်။ အမဲလိုက်ထွက်ရာ၌လည်း အဖေသည် အဖော် မရှာပါ။ သူ့ဘာသာသူ လုပ်ထားသည့် ဒူးလေးကိုထမ်းကာ တစ်ယောက် တည်းထွက်သွားတတ်၏။ ဒါကလည်း ကျွန်တော်တို့ရွာရှိ လူအများ၏ သဘာဝအလေ့အထတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။

အဖေအမဲလိုက် ထွက်သည့်အခါ ချေ၊ သမင်၊ ဆတ်၊ ဝက် စသည့် သားကောင်များကိုသာရွေး၍ ပစ်တတ်သည်။ မျောက်ကိုမပစ်ပါ။ မျောက် ကတော့ ယာထဲမှာပင် ရနိုင်ပါသည်။ မျောက်ကို ဒူးလေးနဲ့ ပစ်စရာမလို ပါ။ ခြံစည်းရိုးတစ်လျှောက် တွင်းတူးပြီး ဝါးညောင်တွေမြှုပ်ထား၊ မျောက် တွေလာသည့်တွင်းထဲကျ၊ ညောင်စူး၊ မသေမရှင်တွေဖမ်း၍သတ်လျှင် မျောက်သားစားရပါသည်။

အဖေသည် အမဲလိုက်ထွက်တိုင်း ပျားဖွပ်လာတတ်သည်။ ပျားအုံက လည်း တောထဲမှာပေါ်လှပါသည်။ ပျားရည်မှာ ငွေရသဖြင့် သွားရင်းဟန် လွဲလုပ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ယာထွက်သီးနှံများကို အဖေကိုယ်တိုင်ပင် မြစ်ကြီးနားမြို့သို့ သွား ရောင်းပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတော့ ကသာဘက်သို့ သင်္ဘောနှင့်သွား၍ ဆားနှင့်လဲခြင်း၊ အခြားအသုံးလိုသည့်ပစ္စည်းများနှင့် လဲခြင်းပြုလုပ်ပါ သည်။

တစ်ရက်တွင် ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော်တို့သားအမိသုံးယောက် အဖေ ရှိရာယာတဲသို့ ရောက်သွားကြပါသည်။ အဖေက...ပေါင်းရှင်းနေရာမှ ကျွန်တော်တို့လာတာမြင်တော့ နားလိုက်ပါသည်။ သူသိပ်ပြီးနေမကောင်း ဟုလည်း ပြောပါသည်။

နေ့ခင်းကျတော့ အမေတားနေသည့်ကြားမှပင် ဒူးလေးကို ထမ်းကာ တောလိုက်ထွက်သွားပါသည်။ မိုးချုပ်ချိန်အထိ ပြန်မရောက်လာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံး စိတ်ပူကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ရွာပြန်ရောက်တော့ အမေက ရွာသားများကို အကြောင်း စုံပြောပြရာ ညတွင်းချင်းထွက်ရှာကြပါသည်။ မတွေ့ပါ။

နောက်တစ်ရက် ဆက်ရှာကြပြန်ပါသည်။ မတွေ့ပါ။ နောက်တစ် ရက် ဆက်၍ရှာကြပြန်သည်။

တွေ့ပါ၏။

အဖေသည် ခေါင်လန်ရှုဖူးတောင်ပေါ် အထက်တစ်နေရာတွင် ကျားကိုက်ခံရ၍ သေဆုံးနေပါသည်။

အဖေလက်နှစ်ဖက်မှာ ကျားစားသွားပြီဖြစ်၍ မရှိတော့ပါ။

အဖေအလောင်းကို ဝါးထမ်းစင်ဖြင့် သယ်ယူလာပြီး ရွာမှာပင် မြုပ်လိုက်ကြပါသည်။

*

(၄)

အဖေမရှိတော့သည့်နောက်တွင် ကျွန်တော်တို့သားအမိသုံးယောက်ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး၍ လုပ်ကိုင်စားကြပါသည်။ အဖေထားပစ်ခဲ့သည့် လက်ငုတ်လက်ရင်း တောင်ယာလုပ်ငန်းကို မစွန့်နိုင်ကြပါ။ ကောင်းစွာ မကျန်းမာသည့်ကြားမှပင် တောင်ယာအလုပ်ကို အမေကဦးစီးပါသည်။

ကျွန်တော်က တောင်ယာခင်းတွင် ညအိပ်၍ အမေနှင့်အစ်မက မနက်လာ၊ ညနေပြန်ကြပါသည်။ တောင်ယာထွက်သီးနှံများကို မြစ်ကြီးနားသို့ သွား၍ ရောင်းချသည့်အလုပ်ကိုတော့ အစ်မကော့ဖန်ကလုပ်ပါသည်။

ကော့ဖန်၏အသက်မှာ ၁၈ နှစ်၊ ၁၉ နှစ်ခန့်ရှိပြီဖြစ်၍ သွားနိုင်လာနိုင်သည့်အရွယ်၊ စဉ်းစားချင့်ချိန်နိုင်သည့်အရွယ်ဟု ဆိုရပါမည်။

အဖေမရှိသဖြင့် ကသီလင်တဖြစ်သွားသည်မှာ မှန်သော်လည်း ဆိုးဆိုးဝါးဝါးတော့မဖြစ်ပါ။ သားအမိသုံးယောက် တာဝန်ခွဲ၍ လုပ်ကိုင်လာကြသည့်အခါတွင် အဆင်ပြေလာပါသည်။ ရွာသူရွာသားများကလည်း တတ်နိုင်သလောက် အကူအညီပေးကြပါသည်။

အစ်မကော့ဖန်သည် မြစ်ကြီးနားသို့ ငါးရက်တစ်ကြိမ်လောက်ရောက်သည်ဖြစ်ရာ ရောက်တိုင်း ကချင်သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်း (၃) မှ တပ်ကြပ် “ဂျေခေါင်” နှင့် ဆုံမိကြသည်။ ဂျေခေါင်သည် အစ်မထံမှပစ္စည်းဝယ်သောဖောက်သည်ဖြစ်လေသည်။

ပထမတော့ ရိုးရိုးသားသားခင်ကြခြင်းဖြစ်၏။ ကြာတော့ ရိုးရိုးသားသားထက်ပိုလာကြသည်။ “ဂျေခေါင်” က အစ်မကိုချစ်ရေးဆိုသည်။ အစ်မ

မကလက်ခံသည်။ အစ်မက အမေ့ကိုချက်ချင်းဖွင့်မပြောပေမဲ့ အမေက တော့ သိလေသည်။

ဂျေခေါင်သည် အစ်မနှင့်ရွာသို့လိုက်လည်လေ့ရှိပါသည်။ သူလာ လည်သည့်အခါတွင်လည်း ကျွန်တော်တို့တောင်ယာအထိလိုက်ကာ လုပ် စရာရှိတာများကို လုပ်ပေးတတ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ခင်မင်သော စိတ်၊ အားကိုးအားထားပြုလိုသောစိတ် အမြဲတစေဖြစ်ပေါ်မိပါသည်။

ဂျေခေါင်သည် ကျွန်တော်တို့လို တောင်ပေါ်သားလူရိုးလူကောင်း တစ် ယောက်ဖြစ်သည်။ ဂျေခေါင်လို လူတစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့မိသားစုထဲ တွင် ရှိနေမည်ဆိုလျှင် မည်မျှကောင်းလေမည်နည်း။

ဂျေခေါင်သည် ကျွန်တော့်မိသားစု၏ အခြေအနေကို သိနေသည့်အား လျော်စွာ အစ်မကိုချစ်ရုံမျှမက သနားဟန်တူပါသည်။ အမေနှင့်ကျွန်တော် အပေါ်တွင်လည်း သံယောဇဉ်ရှိပုံရပါသည်။

တစ်ကြိမ်တွင် ဂျေခေါင်သည် တပ်မှခွင့်သုံးရက်ယူပြီး လာလည် သည်။ တစ်နေ့ခင်းလုံး တောင်ယာထဲမှာနေ၍ အမေ၊ အစ်မတို့နှင့် အလုပ် လုပ်သည်။ ညကျတော့ ကျွန်တော်နှင့်အတူ ယာထဲမှာ အိပ်သည်။ သူနှင့် အတူ မျောက်ထောင်၊ ပျားဖွပ်၊ တောလိုက်လုပ်ရသည်မှာ ပျော်စရာကောင်း လှပါသည်။

ယခုတစ်ခေါက်တွင် ဂျေခေါင်က အစ်မနှင့်သူမေတ္တာရှိနေပြီဖြစ်၍ လက်ထပ်ခွင့်ပြုရန် အမေ့အားဖွင့်ပြောပါသည်။ အမေကလည်း သဘော တူလိုက်ပါသည်။ ဂျေခေါင်က သူ့မိဘတွေပြန်ခေါ်လာပြီး ကျွဲငါးကောင် နှင့်ခေါင်ရည် သုံးစည် ကွမ်းဖိုးပေးပါသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ဓလေ့ထုံးစံ အရ သတို့သားက တတ်အားသရွေ့ ပေးရမည်ဖြစ်၍ ပေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မင်္ဂလာမဆောင်မီ အကြိုတစ်ရက်ညနေပိုင်းတွင် သတို့သားဂျေခေါင် ၏ပစ္စည်းများနှင့် သတို့သမီးအစ်မကော့ဖန်၏ ပစ္စည်းများကိုလဲကြသည်။ နောက်တစ်နေ့မနက်ကျတော့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသွား၍ နှစ်ချင်းခရစ် ယာန်ဘာသာဝင်တို့ ထုံးစံအတိုင်း လက်ထပ်ကြသည်။

ယခုတစ်ခေါက်တွင် ဂျေခေါင်ကြာကြာမနေနိုင်ပေ၊ ခွင့်ရက်ကကုန် သွားပြီဖြစ်၍ လက်ထပ်ပြီးနောက်တစ်ရက်မှာပင် မြစ်ကြီးနားသို့ပြန်ရ၏။

သူပြန်တော့ အစ်မလိုက်ရတော့သည်။

အစ်မနှင့် တကယ်ခွဲရမည်ဆိုတော့ အမေက ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်ကာ ငိုပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း သူတို့နှင့်ရော၍ ရှိုက်ကြီးတင်ငိုမိပါသည်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့မှာ အပြေးအလွှားကြည့်ပါမှ သားအမိ သုံးယောက်သာရှိပါသည်။ အမေ့ခမျာ ကျန်းမာရေးက သိပ်မကောင်း၍ အစ်မကော့ဖန်ကိုသာ အားကိုးအားထားပြုနေရသူဖြစ်လေရာ ယခုလို ရာသက်ပန်ခွဲရမည်ဆိုတော့ ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်ရရှာသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ...

အစ်မကို မလိုက်ပါနှင့်ဟု တားမြစ်၍ရမည်မဟုတ်ပါ။ တားမြစ်ပိုင် ခွင့်လည်း ကျွန်တော်တို့မှာ မရှိပါ။

အစ်မကော့ဖန်သည် အမေနှင့်ကျွန်တော်တို့ထက်ပို၍ ချစ်ရမည်သူ နှင့်တွေ့၍ လိုက်ပါရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

*

(၅)

ယောက်ျားရသွားပြီဖြစ်သော်လည်း အစ်မကော့ဖန်သည် ကျွန်တော် တို့နှင့် အဆက်အသွယ်မပြတ်ပါ။ မြစ်ကြီးနားမှနေ၍ မကြာခဏလာလည် ပါသည်။ သုံးရက်တစ်ခေါက်၊ ငါးရက်တစ်ခေါက်ဆိုသလို လာပါသည်။ လာတိုင်းအမေနှင့်ကျွန်တော့်အတွက် တိုတိုထွာထွာပစ္စည်းများ ဝယ်လာတတ် ပါသည်။

အစ်မက အဆက်အသွယ်မပြတ်သော်လည်း အမေ့မှာကတော့ အား ကိုးရာမဲ့နေသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

တောင်ယာလုပ်ငန်းကို သူ့ကိုယ်တိုင်ဦးစီး၍မလုပ်နိုင်သလို ကျွန်တော်က လည်း ငယ်သေး၍ ဦးစီးဦးဆောင်မပြုနိုင်ပါ။ အမေ့အနေဖြင့် တောင်ယာ လုပ်ငန်းကိုလည်း မစွန့်ချင်ပါ။ ဤလုပ်ငန်းသည် ကျွန်တော်တို့၏ မိရိုး ဖလာလုပ်ငန်းဖြစ်ပါသည်။ ဤလုပ်ငန်းကို စွန့်လွှတ်လိုက်လျှင် ကျွန်တော် တို့မှာ လုပ်စရာရှိတော့မည် မဟုတ်ပါ။

ဤသို့ဖြင့် အမေသည် နောက်ထပ်အားကိုးစရာတစ်ဦးရှာခဲ့ရပါသည်။

အမေ၏ နောက်အိမ်ထောင်မှာ ကျွန်တော်တို့ရွာထဲမှ လူပျိုကြီး “ဇော်လ” ဆိုသူဖြစ်၍ လူရိုးလူကောင်း၊ သဘောကောင်း၊ မနောကောင်းတစ်ယောက် ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ပထွေးဆိုပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကို သားအရင်းလိုချစ်ခင်ရှာသည်။ တောင် ယာကို သူဦးစီးလုပ်လာတော့ သိသိသာသာ တိုးတက်လာပါသည်။ ကျွန်တော့် အဖို့မှာတော့ ဇော်လသည် အလွန်ချစ်ခင်အားကိုးရသော ပထွေးဖြစ်ပါ သည်။

ဇော်လနှင့်အမေ အိမ်ထောင်ကျပြီးနောက် ခြောက်လ၊ ခုနစ်လခန့် ကြာတော့ ကျွန်တော့်ယောက်ဖဂျေခေါင်တို့တပ်သည် မကွေးမြို့သို့ပြောင်း ရပါသည်။ ယောက်ဖနှင့်အစ်မတို့ လာနှုတ်ဆက်တော့ အမေနေမကောင်း ၍ အိပ်ရာမှမထနိုင်ပါ။

အလွန်အလှမ်းဝေးသည့်ဒေသသို့ ရွှေ့ရမည်ဆိုတော့ အမေပို၍ စိတ် ထိခိုက်ဟန်တူပါသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဟိုရောက်ပြီး အနေအထိုင် အဆင်ပြေပြေချင်း အမေ့ ကို ပြန်ခေါ်မယ်၊ ဟိုမှာ ဆေးကုရင်ပိုကောင်းမယ်။ ဆေးရုံကောင်းကောင်း၊ ဆရာဝန်ကောင်းကောင်းလည်းရှိတယ်။ ဒီမှာကြာရင် မကောင်းဘူး။ အမေ့ ရောဂါက ဘာရောဂါမှန်းလည်း မသိဘူး၊ သိပ်ခက်တယ်”

ဂျေခေါင်က ပြောသွားပါသည်။

သိပ်ပြီးမကြာလိုက်ပါ။

အစ်မတို့ပြောင်းသွားပြီး နှစ်လခန့်အကြာတွင် အမေဆုံးပါသည်။

အမေဆုံးတော့ ကျွန်တော်ရောပထွေးပါ အမေ့အနားတွင် မရှိကြပါ။

တောင်ယာထဲရောက်နေကြပါသည်။ ရွာမှလူလွတ်ပြီး အပြောခိုင်းမှ သိရ သဖြင့် အမြန်ပြန်ခဲ့ရပါသည်။

အမေသည် အိပ်ရာထဲတွင်လဲလျောင်းနေရာမှ တစ်စုံတစ်ခုယူရန် မီး ဖိုဘက်သို့သွားဟန်တူပါသည်။ အမေသည် မီးဖိုအဝင်အထွက် တစောင်း လဲ၍ သေဆုံးနေခြင်းဖြစ်ပါ၏။

မြစ်ကြီးနားတွင်ရှိသည့် တပ်မှတစ်ဆင့် မကွေးတပ်သို့ အကြောင်း ကြားရာ အစ်မနှင့်ယောက်ဖတို့ လိုက်လာကြပါသည်။

အမေ့အလောင်းမြေကျပြီးသော် အစ်မနှင့်ယောက်ဖတို့ ခေါ်ရာသို့ ကျွန်တော်လိုက်ခဲ့ရပါတော့သည်။

ဘူတဲရွာတွင် ကျွန်တော်အားကိုးစရာ၊ သံယောဇဉ်ဖြစ်စရာ လူမရှိ တော့ပါ။ အဖေလောက်နီးပါးကောင်းပါသည်ဆိုသော ပထွေးဇော်လမှာ လည်း တကယ်တော့ သွေးနီးသူမဟုတ်ပါ။

သို့ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်ချစ်မြတ်နိုးသော ခေါင်လန်ရှုဖူးတောင်နှင့် ကျွန် တော်ချစ်မြတ်နိုးသော ဘူတဲရွာကို အပြီးအပိုင်ခွဲခွာခဲ့ရပါတော့သည်။

မကွေးရောက်တော့ တွေ့မြင်သမျှ၊ ကြားသိရသမျှတို့သည် ကျွန်တော့် အတွက် အံ့ဩစရာတွေချည်းဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော့်အဖို့ အံ့ဩစရာ အကောင်းဆုံးဖြစ်နေသည့်အရာမှာ အခြားမဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော့်အစ်မ ကော့ဖန်စာတတ်နေခြင်းပါတည်း။

အစ်မသည် နေ့စဉ်စာဖတ်ပါသည်။ သူဖတ်နေသည့် စာအုပ်ကြီးတွေ က အထူကြီးတွေ။ ‘ဘာစာအုပ်တွေလဲ’ ဟုမေးတော့ ‘ဝတ္ထုစာအုပ်တွေပေါ့၊ ဖတ်လို့သိပ်ကောင်းတယ်’ ဟု အစ်မက ပြောပါသည်။

ရွာမှာနေစဉ် အစ်မနှင့်ကျွန်တော်တို့ စာမသင်ခဲ့ပါ။ စာသင်ကျောင်း လည်းမရှိ၊ စာတတ်ဖို့ဆိုသည်မှာ အလွန်ဖြစ်နိုင်ခဲ့သည့်ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်ပါ သည်။

ယခုတော့ အစ်မ စာတတ်နေပြီ။

အစ်မ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စာတတ်ခဲ့ပါလိမ့်။

ကျွန်တော့်ယောက်ဖသည် အစ်မကို အလွန်ချစ်သူဖြစ်ရာ အစ်မနှင့် မရခင်ကတည်းက အစ်မကိုစာသင်ပေးခဲ့သည်။ ကကြီးခခွေး၊ တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေးမှစခဲ့သောအစ်မသည် လေးလမပြည့်မီ စာဖတ်တတ်လာသည်။

“ဂျေခေါင်...ခွန်နောင်ကို ကျောင်းထားပေးပါ၊ သူစာသိပ်တတ်ချင် နေတယ်”

ယောက်ဖက ကျွန်တော့်ကို တပ်တွင်းကျောင်းမှာထားပေးသဖြင့် ပထမတန်းမှစ၍ နေရသည်။

ကျွန်တော့်ယောက်ဖဂျေခေါင်သည် အလွန်သဘောကောင်းပါသည်။ အရက်မသောက်တတ်၊ ဖဲမရိုက်တတ်။ ရိုးရိုးအသမားဖြစ်သည်။ အပျော်

အပါးဆိုလျှင် ဘာကိုမျှဝါသနာမပါပါ။ ရုပ်ရှင်ကိုပင်ကြည့်တတ်သည့် ဝါသနာမရှိပါ။

ယောက်ဖသည် အလွန်ငွေစုပါသည်။ အိမ်စရိတ်ကို တစ်လရှစ်ဆယ် နှင့်လောက်အောင် သုံးခိုင်းပါသည်။ ထိုအချိန်က စရိတ်စကမကြီးသဖြင့် အစ်မ၏ သားငယ်နှစ်ယောက်အပါအဝင် လူငါးယောက်ရှိသော ကျွန်တော် တို့အိမ်ထောင်မှာ တစ်လရှစ်ဆယ်နှင့် လုံလောက်အောင်စားနိုင်ပါသည်။

ယောက်ဖသည် သူစုထားသည့်ငွေများကို ရင်းနှီးသူများအား အတိုး နှင့်ချေးသည်။ ချေးထားသည့်စာရင်းကို အစ်မကကိုင်ပြီး လဆန်း၍ လစာ ထုတ်သည့်ရက်တွင် အစ်မကိုယ်တိုင်လိုက်၍ တောင်းရပါသည်။

အစ်မနှင့်ယောက်ဖတို့အိမ်ထောင်သည် သာယာချမ်းမြေ့မှုရှိသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ သူတို့လင်မယားအကြီးအကျယ်ရန်ဖြစ်သည်ဟူ၍ တစ်ကြိမ် မျှမတွေ့ခဲ့ပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ သဘောချင်းမတိုက်ဆိုင်၍ ကတောက်ကဆ များတတ်ကြသည်မှလွဲ၍ အလွန်အကျွံဖြစ်သည်ဟု မရှိခဲ့ပါ။

ကျွန်တော် ပထမတန်းအောင်သည့်နှစ်တွင် မကွေးမှသရက်သို့ပြောင်း ခဲ့ရပြန်သည်။ သရက်ရောက်တော့လည်း တပ်တွင်းကျောင်းမှာပင် ဆက်၍ နေရပါသည်။ သရက်ရောက်တော့ ကျွန်တော်ဒုတိယတန်းရောက်ပါပြီ။ တတိယတန်းစာမေးပွဲဖြေပြီးသည့်နှစ်တွင် ကျွန်တော့်ယောက်ဖ၏တပ် သည် ကရင်ပြည်နယ် ဘားအံမြို့သို့ ရွှေ့ရပါသည်။

ဘားအံရောက်တော့လည်း ယောက်ဖက မွေးမြူရေးစလုပ်သည်။ ဝက် တွေစ၍မွေးမြူခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော်ကလည်း ယောက်ဖအလုပ်ကို ကူရ ပါသည်။

ကျောင်းအားရက် နေ့ခင်းနေ့လယ်တွင် ဝက်တွေကိုရေချိုးပေးရသည်။ နေ့စဉ်မှန်မှန်လုပ်သည့်အလုပ်ကတော့ ညနေကျောင်းဆင်း၍ အိမ်ပြန် ရောက်လျှင်ရောက်ခြင်း လွယ်အိတ်ကိုချိတ်ကာ ပိန်းရိုးထွက်ခုတ်ပြီး ကိုယ် တိုင်ဝက်စာကျိုပြီးလျှင် ကိုယ်တိုင်ပင် ဝက်စာကျွေးရသည်။

ဝက်စာကျွေးပြီးမှပင် ရေမိုးချိုးထမင်းစား၊ ညခုနစ်နာရီခန့်မှစ၍ စာ ကျက်သည်။

နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ကလေးထိန်းရေခပ်ကတော့ လုပ်ရသည်။ အစ်မနှင့်

ယောက်ဖက ကျွန်တော့်ကို ချစ်ကြပါသည်။ အလိုလိုက်တန်သရွေ့လည်း လိုက်ကြသည်။ သို့သော် ယောက်ဖက နေရာတိုင်း အလိုမလိုက်၊ သူကောင်းသည်ဟုထင်သည့်ကိစ္စမျိုးတွင် အလိုလိုက်တတ်သော်လည်း သူမကောင်းဟုထင်သည့်ကိစ္စမျိုးကျတော့ လုံးဝအလိုမလိုက်တတ်ပါ။

သူ့အမြင်အရ မကောင်းဟုထင်နေသည့်ကိစ္စကို ကျွန်တော်က အကောင်းဟုမြင်မိသည့်အခါမျိုးတွင် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲဝယ် မခံချိမခံသာ ဖြစ်ကာ နာကြည်းသလိုခံစားရပါသည်။

အထက်တန်းကျောင်းမှာဆိုတော့ သက်တူရွယ်တူအပေါင်းအသင်းကများလာသည်။ သူတို့ခေါ်၍ ရုပ်ရှင်ကြည့်သည့်အခါ ကြည့်မိသည်။ ယောက်ဖက ရုပ်ရှင်ကြည့်တာမကြိုက်၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရကောင်းမလားဟု ဆိုကာ ဆူဆူပူပူမလုပ်သော်လည်း မကြိုက်သည့်အမှုအရာကိုတော့ ပြတတ်ပါသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း ရုပ်ရှင်ဝါသနာအိုးတစ်ယောက်ဖြစ်မှန်းမသိဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဆဋ္ဌမတန်းရောက်သည့်နှစ်ကျတော့ ကျွန်တော့်တွင်အပေါင်းအသင်းပို၍ များလာသည်။ သူတို့နှင့်သွားအတူလာအတူဖြစ်သည့်အခါ သူတို့နှင့်မတူသော ကျွန်တော့်ဘဝကို မြင်လာသည်။ ကျွန်တော်သည် သူတို့ဝတ်သလိုမဝတ်နိုင်၊ သူတို့စားသလို မစားနိုင်၊ သူတို့ဖြုန်းသလို မသုံးနိုင်။

ကျွန်တော်သူတို့လို နေချင်ပါ၏။ နေနိုင်ဖို့ကျွန်တော့်မှာ ကျောထောက်နောက်ခံမရှိ၊ ငွေမရှိ။ သူတို့နှင့်ယှဉ်၍ စဉ်းစားလိုက်တိုင်း ကျွန်တော့်စိတ်တွေ သိမ်ငယ်လာရသည်။

ကိုယ့်ဘဝကိုယ် မကျေမနပ်သောစိတ်သည် ကျွန်တော့်ရင်ထဲဝယ် ကိန်းအောင်းစပြုလာပါပြီ။

အမှန်တော့ ကျွန်တော့်အခြေအနေသည် ဆိုးလှသည့်အခြေအနေမဟုတ်ပါ။ ကိုယ့်ဘဝကို တင်းတိမ်ကျေနပ်နိုင်လောက်သည့်အခြေအနေမျိုးဖြစ်ပါသည်။ သို့ပါလျက်နှင့် ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် မကျေမနပ်ဖြစ်လျက်ရှိပါသည်။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် မကျေနပ်သောစိတ်သည် ကျွန်တော့်အား ဒုက္ခပေးလိမ့်မည်ကိုကြိုတင်၍ မသိခဲ့ခြင်းသည် ကျွန်တော်၏

တွေဝေမိုက်မဲမှုတစ်ရပ်ပင်ဖြစ်ပါ၏။

*

(၆)

ထိုနှစ်တွင် ကျွန်တော်ခြောက်တန်းမအောင်ပါ။ ကော့ဖန်ကကျွန်တော် ပေါ့လို့ စာမေးပွဲကျသည်ဟု အပြစ်ဆိုပါသည်။

“နင့်ကို နှစ်စကတည်းက ငါသတိပေးသားပဲ၊ နင်က နင်ထင်တာ လုပ်ချင်နေတဲ့ကောင်ပဲ၊ ကျမှာပေါ့”

ဂျေခေါင်ကတော့ မဆူပါ။

“အယ်...ဒီနှစ်ကျတော့ နောက်နှစ်အောင်ရမှာပေါ့၊ တစ်နှစ်ကျတာ ဘာဖြစ်လဲ”

သည်စကားမျိုး ကြားရပြန်တော့ ယောက်ဖလုပ်သူ၏ သဘောထား ကြီးမှုကို အသိအမှတ်မပြုဘဲ မနေနိုင်ပါ။ လာမည့်နှစ်ရောက်လျှင် ပို၍ ကြိုးစားမည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်ပါသည်။

ကျောင်းပြန်မဖွင့်မီ ယောက်ဖဂျေခေါင် ကော့ကရိတ်မြို့သို့ရွှေ့ပြန် သည်။ ယောက်ဖက ကျွန်တော့်အား ကော့ကရိတ် အ-ထ-က တွင် ဆက် ထားပါသည်။

ကော့ကရိတ်ရောက်တော့ ကျွန်တော့်ယောက်ဖမှာ အလုပ်တာဝန်များ လာပါသည်။ မကြာခဏ တိုက်ကင်းထွက်ရပြီး နယ်မြေလုံခြုံမှုအတွက် အရေးပေါ်ထွက်ရသည့်ခရီးကလည်း များလာသည်။ နယ်မြေက သိပ်ပြီး မအေးဆေးသဖြင့် သူ့မှာတာဝန်ကြီးသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ကော့ကရိတ်ရောက်မှ အပေါင်းအသင်းပို၍ စုံလာ သည်။ အထူးသဖြင့် တစ်တန်းတည်းသားတွေဖြစ်သော စောထူးစိန်၊ စော ပေါလူ၊ စောဝီလျှံ၊ ခင်အောင်စိုးတို့နှင့် အလွန်ရင်းနှီးလာပါသည်။ သူတို့ လေးယောက်မှာ ခြောက်တန်းနှစ်နှစ်ကျများဖြစ်၍ ကျောင်းတက်ခြင်းကို စိတ်ပျက်နေသူများဖြစ်ရာ မကြာခဏကျောင်းပြေးပါသည်။

သူတို့နှင့်တွဲမိတော့ ကျွန်တော်ပါ ကျောင်းပြေးဖြစ်လာသည်။ တစ်ခါ တလေများ အိမ်မှထွက်လာပြီး ကျောင်းအနီးမှ အအေးဆိုင်တွင် တစ်နေ့

ကုန်ထိုင်ကာ ကျောင်းချိန်ကုန်မှ အိမ်ပြန်ပါသည်။

“ခွန်နောင်...နင် အလကားကောင်ပဲ၊ ကျောင်းပြေးတယ်။ နင်ဒီလိုလုပ် နေရင် ဒီနှစ်လည်း စာမေးပွဲကျမှာပဲ”

အစ်မကော့ဖန်က ပူညံ့ညံ့လုပ်သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ အစ်မက အလကားသက်သက်အာပူသည်ဟု ထင်သည်။

“နင့်ကို ဘယ်သူကပြောလဲ၊ ငါကျောင်းပြေးတယ်လို့....။ ငါဘယ်တော့မှ ကျောင်းမပြေးဘူး”

“နင်အလကားကောင်၊ နင်ညာတယ်။ နင်ဘယ်တုန်းကညာဖူးသလဲ အခုညာနေပြီ၊ နင်အသုံးမကျတော့ဘူး။ နင်ကျောင်းပြေးတာကို အားလုံး သိတယ်။ နင့်သူငယ်ချင်းတွေကလည်းပြောတယ်၊ နင့်ဆရာမကလည်း ငါ့ကိုတိုင်တယ်။ နင်ဘာပြောချင်သေးလဲ”

“ငါတစ်ခါတလေကိစ္စရှိလို့ အပြင်သွားတာ၊ အဲဒါကျောင်းပြေးတာ မဟုတ်ဘူး”

“နင့်မှာ ဘာအလုပ်ရှိလို့ အပြင်သွားရတာလဲ၊ နင်ကျောင်းသားပဲ ကျောင်းတက်ဖို့ အလုပ်ပဲရှိတာမဟုတ်လား။ ငါဒီတစ်ခါတော့ မနေဘူး၊ ဂျေခေါင်ကို ပြောရမှာပဲ”

“နင့်ဟာ နင်ပြောချင်တဲ့လူကိုပြော ငါဂရုမစိုက်ဘူး။ ငါကျောင်းပြေး ချင်ပြေးမှာပဲ၊ နင်နဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“နင်အလကားကောင်၊ အသုံးမကျတဲ့ကောင်။ နင်ဘဝမေ့နေတယ် သိလား၊ နင့်ဘဝနင်မေ့နေတယ်။ နင်ဒုက္ခရောက်တော့မယ်သတိထား”

အစ်မနှင့်ကျွန်တော်တို့ အကြီးအကျယ်စကားများကြသည်။ ကျွန် တော်ကမလျော့လေ ကော့ဖန်ကဒေါသကြီးလေ။ နောက်ဆုံး “ဒီလိုသာဆို ရင် နင်၊ တို့နဲ့မနေနဲ့” ဟူသော စကားတစ်ခွန်းပါလာသည်။

ကျွန်တော်က ထိုစကားတစ်ခွန်းကြောင့် ဆတ်ဆတ်ခါအောင် နာမိပါ သည်။

“အေး...မနေဘူး မနေဘူး၊ နင်တို့နဲ့နေမှ ငါထမင်းစားရမှာမဟုတ် ဘူး”

စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် အဝတ်အစားတွေယူကာ လွယ်အိတ်တစ်လုံး ထဲထည့်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ ဒေါသအလျောက် ထွက်မယ့်သာထွက်လာ

သည် ဘယ်သွားရမှန်းမသိပါ။ ကျွန်တော့်မှာ သွားစရာနေရာလည်း မရှိပါ။

ခြေဦးတည့်ရာသွားရင်းက စောထူးစိန်ကို သတိရလာသဖြင့် သူတို့ အိမ်ဘက်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ စောထူးစိန်နှင့် အဆင်သင့်ပင် တွေ့ရသည်။ သူ့ထံတွင် ခင်အောင်စိုးလည်း ရောက်နေသည်။

“ငါအစ်မနဲ့ ရန်ဖြစ်လာတယ်၊ ငါ့အစ်မက ငါ့ကိုနှင်ချတယ်။ ဒါကြောင့်ထွက်လာတာ”

“ဒါဖြင့်မင်းဘယ်သွားမလို့လဲ” ဟု စောထူးစိန်က မေးသည်။

“ငါလား...ဘယ်သွားရမှန်းမသိသေးဘူး၊ ရန်ကုန်သွားမလားလို့စဉ်းစားနေတယ်”

ခင်အောင်စိုးက တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားသလိုလုပ်နေရာမှ...

“ငါ့လည်း အိမ်ကအမြဲဆူတယ်၊ စိတ်ညစ်နေတာကြာပြီ။ သောင်းကျန်းသူတွေဘက် ပြေးရင်ကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားနေတယ်ကွာ” ဟု ဆိုပါသည်။

“သူတို့ထဲပြေးလို့ဖြစ်မလားကွ၊ တို့ကို ဆီးပြီးသတ်မှာပေါ့”
ကျွန်တော်က စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်၍ မေးမိသည်။

“မသတ်ဘူးလို့ပြောတယ်ကွ၊ စောဝီလျံပြောတာတော့ သူတို့အဖွဲ့ထဲ ဝင်ရင် ဗိုလ်ဖြစ်တယ်တဲ့”

ခင်အောင်စိုးက တော့ခိုရန်သာ အားသန်နေသည်။

“ဟုတ်ပါ့မလားကွ၊ တော်တော်ကြာ ဖမ်းထားပြီးမှသတ်ရင် ဒုက္ခဖြစ်ကုန်မှာ”

စောထူးစိန်ကလည်း ချီတုံချတုံ...

“ငါစောဝီလျံကို သွားခေါ်မယ်လေကွာ၊ သူ့ကိုမေးကြည့်တာပေါ့”
ကျွန်တော်တို့က ခေါင်းညိတ်သဖြင့် ခင်အောင်စိုးထွက်သွားပါသည်။

ခဏကြာတော့ စောဝီလျံနှင့် ပြန်လာပါသည်။

စောဝီလျံက...

“ငါလည်း ပြောသံကြားဖူးတာ ပြန်ပြောတာပဲကွ။ မသတ်ဘူးလို့ ပြောတာပဲ၊ ဗိုလ်ရာထူးပေးတယ်တဲ့”

ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ထင်ရာမြင်ရာတွေ ပြောကြသည်။ နောက်ဆုံးကျတော့ တောခိုကြရန် သဘောတူဆုံးဖြတ်ကြသည်။

ပြေးမည်ဆိုလျှင် ယခုမှီးချုပ်နေပြီ၊ ပြေး၍မဖြစ်တော့။ ယနေ့ည ကျွန်တော်စောထူးစိန်နှင့်အိပ်၍ မနက်ကျတော့မှ အားလုံးစုပြီးထွက်ကြမည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုညက ကောင်းစွာမအိပ်နိုင်ပါ။

ကျွန်တော်၏ စိတ်အာရုံတွင် ဒူးလေးကြီးထမ်း၍သွားလာလှုပ်ရှားနေသည့်အဖေ၊ မမာ၍ အိပ်ရာထဲလဲနေရှာသည့်အမေ၊ ဆီးနှင်းများဖုံးအုပ်နေသည့် ခေါင်လန်ရှုဖူးတောင်၊ အဆုပ်လိုက်အခဲလိုက်ဖူးပွင့်နေကြသည့် အင်ကြင်းပန်းများ၊ ကျွန်တော့်ကိုချီမ၍ ကားပေါ်တင်ပေးနေသည့် ပထွေးဇော်လ၊ ပြီးတော့ အစ်မကော့ဖန်၊ ယောက်ဖဂျေခေါင်နှင့် သူတို့၏သားငယ်များ...

အားလုံးကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်နေပါသည်။

ခပ်ဝေးဝေးမှ ကြက်တွန်သံများ သဲ့သဲ့ကြားလာရသည်။ မြို့လယ်ဘုန်းကြီးကျောင်းဆီမှ တုံးမောင်းခေါက်သံများသည် လေနှင့်အတူ ပါလာပါသည်။

ကျွန်တော်သည် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားသည်။

*

(၇)

ညကတိုင်ပင်ထားသည့်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ လေးဦးသား ကော့ကရိတ်မှ အစောကြီးထွက်ကြသည်။ ကော့ကရိတ် မြဝတီသွားလမ်းဘေး၊ အတိုင်း သွားကြခြင်းဖြစ်သည်။

လမ်းမကြီးပေါ်တက်၍ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း မသွားဝံ့ပါ။ ကားလမ်းမကြီးဘေးရှိ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများကိုခို၍ သွားကြရသည်။ ဆယ့်တစ်နာရီခန့်တွင် သင်္ကန်းညီနောင်ရွာသို့ရောက်ကြသည်။

သင်္ကန်းညီနောင်ရွာတွင် တစ်နာရီခန့်နားပြီး ခရီးဆက်ကြရာ ရွာတစ်ရွာသို့ ရောက်ကြသည်။ ထိုရွာအမည်ကို ကျွန်တော်မမှတ်မိတော့ပါ။ ထို

ရွာသို့ရောက်သည့်အခါ ကျွန်တော်တို့အဖမ်းခံရပါတော့သည်။

“ကျွန်တော်တို့ အိမ်ကထွက်ပြေးလာတာပါ။ သူပုန်ထဲဝင်ချင်လို့ လာကြတာပါ”

ကျွန်တော်တို့ကို ကြိုးနှင့်တုပ်နေခိုက် စောဝီလျှော်က ပြောပါသည်။

“မင်းကလား တို့ကိုသူပုန်လို့ခေါ်တာ”

ကျွန်တော့်အနီး၌ ဓားထောက်၍ရပ်နေသော ဆံပင်ရှည်ရှည်ပါးသိုင်းမွှေးထူလပျစ်နှင့်လူက ပြောပြောဆိုဆို စောဝီလျှော်ကိုခြေထောက်ဖြင့် ကန်လိုက်ပါသည်။

စောဝီလျှော်၏နှာခေါင်းမှသွေးများ ရဲကနဲကျလာသည်။

“သူပြောတာမှားလို့ပါဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ အမှန်ပြောနေတာပါ။ လိမ်မပြောပါဘူး။ အိမ်ကပြေးလာတာပါ။ တကယ်ပါ။ အဆင်သင့်ရင် ဗိုလ်ကြီးတို့ထဲဝင်မလို့ပါ”

စောထူးစိန်က သက်သာရာရစေရန် အမြန်ဝင်ပြောလိုက်ပါသည်။

“တော်....တော်...ဒီစကားတွေ အခုမပြောနဲ့၊ ဟိုရောက်မှပြော။ စကားလည်းကြည့်ပြော၊ သူပုန်လေးဘာလေးနဲ့” ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ မလှုပ်ဝံ့ကြတော့ပါ။ အားလုံးမျက်နှာသေလေးတွေနှင့် ဖြစ်ကုန်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အထဲတွင် အနေအပျက်ဆုံးမှာ ခင်အောင်စိုးဖြစ်ရာ သူသည်ကြောက်လွန်း၍ တစ်ကိုယ်လုံးတုန်နေရုံမက ကြိတ်၍ပင်ငိုနေပါပြီ။

“ဟေ့ကောင်မငိုနဲ့...မင်းအခြောက်လား၊ ငါပါးရိုက်လိုက်ရ”

တစ်ဦးက လှမ်းငေါက်လိုက်တော့ ခင်အောင်စိုး ငြိမ်သွားသည်။

ကျွန်တော်တို့ကို ဖမ်းသည့်အဖွဲ့မှာ လူနှစ်ဆယ်ခန့်ရှိ၍ စောစောက စောဝီလျှော်အားကန်ခဲ့သူမှာ သူတို့အဖွဲ့မှ တပ်ကြပ်တင်စိန်ဆိုသူဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။

ညနေလေးနာရီသာသာခန့်တွင် ထမင်းစားသောက်ပြီး ရွာမှထွက်ကြသည်။ တစ်ညလုံးနီးပါးမျှသွားရပါသည်။ လမ်းတွင် နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်ခန့်သာ နားရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဒေါနတောင်ခြေရှိ သူတို့စခန်းရောက်တော့ မိုးလင်း

နေပေပြီ။

ဒေါနတောင်ခြေရှိသူတို့စခန်းတွင် လူအင်အားသုံးရာခန့်ရှိ၍ သူတို့၏ တပ်ရင်းမှူးမှာ ဗိုလ်ခမ်းလူဆိုသူဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ကို သူ့ကိုယ်တိုင်စစ်ဆေးမေးမြန်းသည်။ သူမေးသည့် မေးခွန်းများမှာ နာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲ၊ အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ၊ ဘယ်နှစ်တန်းအောင်သလဲ၊ ဘာကြောင့်ထွက်ပြေးလာတာလဲ၊ ဘယ်တုန်းက ပြေးလာသလဲ၊ သူတို့တပ်ထဲဝင်ရင် လက်ခံတယ်လို့ ဘယ်သူကပြော သလဲစသည်များဖြစ်၏။

သူကတော့ ကျွန်တော်တို့အပေါ် ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း မဆက်ဆံ ပါ။ ချော့ချော့မော့မော့၊ ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်း ဆက်ဆံသည်။ သူပြော သည့်စကားများတွင် ကျွန်တော်တို့အား ဆွယ်တရားဟောသည့်သဘော များပါသလို ခြောက်လုံးလှန့်လုံးများလည်းပါသည်။

“မင်းတို့ကိုလက်ခံမယ်။ သစ္စာဖောက်ပြီးထွက်ပြေးမယ်တော့မကြံနဲ့၊ ဒီတစ်ဝိုက်မှာ တို့လူတွေချည်းပဲ။ ထွက်ပြေးရင် ပြန်မိမှာပဲ၊ ပြန်မိရင်တော့ မသက်သာဘူးသာမှတ်။ ထွက်ပြေးတဲ့လူဆိုရင် ပစ်သတ်ရမယ်ဆိုတဲ့ အမိန့်ကရှိပြီးသား။ သစ္စာမဖောက်ဘဲ တို့ခိုင်းတဲ့အတိုင်းလုပ်မယ်ဆိုရင် မင်းတို့ ကောင်းကောင်းစားရမယ်၊ ကောင်းကောင်းဝတ်ရမယ်”

ဗိုလ်ခမ်းလူက နိဂုံးချုပ်အနေဖြင့် ဒါပဲပြောပြီး ကျွန်တော်တို့လေး ယောက်အား ဗိုလ်မှတ်ဆိတ်ဆိုသူထံ အပ်လိုက်သည်။ ဗိုလ်မှတ်ဆိတ်က ကျွန်တော်တို့လေးယောက်အား တပ်သားသစ်များအဖြစ် လက်ခံပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို သုံးလတိတိစမ်းသပ် တာဝန်ပေးမည်ဟုလည်း ပြောပါ သည်။

သုံးလအတွင်း ကျွန်တော်တို့ ဘာမျှထူးထူးခြားခြားမလုပ်ရ၊ မနက် စောစောစီးစီးထပြီး သေနတ်ပစ်လေ့ကျင့်ရ၍ ကျန်အချိန်များတွင် ထမင်း ချက်၊ ရေခပ်၊ ထင်းခွဲစသည့်ဗဟိုရအလုပ်များကိုသာ လုပ်ရလေသည်။

ထိုသုံးလအတွင်း ခင်အောင်စိန်နှင့် စောဝီလျှံတို့သည် ညတိုင်းလိုလို တိတ်တဆိတ်ကြိတ်၍ ငိုကြသည်။ “ဒီဘက်ကို ထွက်ပြေးလာမိတာမှားပြီ၊ ငါတို့အိမ်ပြန်ရောက်တော့မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး” စသည်ဖြင့် ပြောပါ သည်။

သူတို့ငိုတော့ ကျွန်တော်နှင့်စောထူးစိန်ပါ စိတ်ဓာတ်ကျ၍ စိတ်ညစ်ရသည်။ “ရောက်စမို့ပါကွာ၊ နောက်တော့ပျော်သွားမှာပါ” ဟု အားပေးရသော်လည်း ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူတို့ထဲရောက်တော့ အိမ်ပြန်ရောက်ဖို့မလွယ်တော့ဟုတွေးကာ ဝမ်းနည်းမိကြပါသည်။

သုံးလပြည့်တော့ ကျွန်တော်တို့လေးယောက်စလုံးကို “ဆက်ကြေးတောင်းအဖွဲ့” ထဲသွင်း၍ တာဝန်ပေးပါသည်။

ဆက်ကြေးတောင်းအဖွဲ့တွင် လူဆယ်ဦးရှိရာ အားလုံးလူငယ်တွေချည်းဖြစ်ပါသည်။ တပ်ကြပ်စောနပိုလီယံဆိုသူမှာ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်မျှသာရှိပါသေးသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့တွင် သူတစ်ဦးသာသေနတ်ကိုင်ရပါသည်။ ကိုင်ရသည့်သေနတ်က ခြောက်လုံးပြူးဖြစ်ရာ စောနပိုလီယံသည် ခြောက်လုံးပြူးခါးချိတ်၍ အလွန်ခြေဖျားထောက်လျက်ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ဆက်ကြေးတောင်းရန် တာဝန်ကျသည့်ကျေးရွာများမှာ သင်္ကန်းညီနောင်ရွာ၊ မဲဇောက်ရွာ၊ ရေပူလမ်းခွဲရွာ၊ နောင်လုံရွာ၊ ဆီးလုံရွာ၊ လှိုင်းဘွဲ့ရွာနှင့် ဂျိုင်းရွာတို့ဖြစ်ပါသည်။

ဆက်ကြေးတောင်းတာဝန်ကို တပ်ကြပ်စောနပိုလီယံက တစ်လတစ်ကြိမ်ခွဲပေးသည်။ သုံးယောက်တစ်ဖွဲ့၊ တစ်ဖွဲ့လျှင် တစ်ရွာသွားရပါသည်။ ဒီလစောထူးစိန်၊ စောဝီလုံနှင့် ကျွန်တော်တို့သုံးဦးအဖွဲ့က ဂျိုင်းရွာတာဝန်ကျလျှင် နောက်လကျတော့ နောင်လုံရွာ ကျချင်ကျပါသည်။

တာဝန်ပေးပုံမှာ အမှန်မရှိပါ။ ပုံသေသတ်မှတ်၍မပေးပါ။ ဘယ်ရွာတာဝန်ကျမည်ဟု ကြိုတင်၍မသိအောင် လုပ်ထားပါသည်။

ဆက်ကြေးမှာ တစ်ရွာလျှင်ရှစ်ရာမှ တစ်ထောင်၊ တစ်ထောင့်ငါးရာအထိရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ငွေမယူဘဲ ဆန်စပါးယူ၍ တစ်ခါတစ်ရံကျတော့ ငွေရောဆန်ပါယူသည်။ ဆန်စပါးယူသည့်အခါတွင် ရွာမှလှည်းဖြင့် လိုက်ပို့ပေးရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဆက်ကြေးတောင်းထွက်သည့်အခါ သေနတ်တစ်လက်ထုတ်ပေးပါသည်။ သေနတ်မှာ ကာဘိုင်သေနတ်ခပ်သေးသေးဖြစ်၍ အရှည်တစ်တောင်သာသာခန့်ရှိသည်။ သေနတ်ပြောင်းနေရာမှ တစ်ချက်၊ သေနတ်ဒင်မှတစ်ချက် ချိုးလိုက်လျှင်လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်လိုရသည်။

ဆက်ကြေးတောင်းထွက်တိုင်း ကာဘိုင်သေနတ်ကို ချိုးခေါက်ပြီး လွယ်အိတ်ထဲထည့်ထားရသည်။ ရှောင်တိမ်း၍ မရသည့်အခြေအနေမျိုး နှင့် ကြုံလာမှသေနတ်ကိုသုံးရမည်။ အကယ်၍ မရှောင်တိမ်းနိုင်သည့် တိုင်အောင် သေနတ်ကိုအလျင်စလိုမသုံးရ။ ဖွက်နိုင်လျှင် ဖွက်ထားခဲ့ရမည်။ နောက်မှ ပြန်ယူစသည်ဖြင့်...

နပိုလီယံက ညွှန်ကြားထားပါသည်။ ကျွန်တော်တို့လူစု ဆက်ကြေး တောင်းထွက်ပြီဆိုလျှင် အရပ်ဝတ်အရပ်စားနှင့် နွားကျောင်းသားလိုလို၊ ဘာလိုလို အယောင်ဆောင်၍ ထွက်ရသည်။

တတ်နိုင်သမျှ ကျေးရွာသားလူငယ်များနှင့်တူအောင် ဝတ်ရသည်။ အကယ်၍ စစ်တပ်မှ တိုက်ကင်းစသည်များနှင့်တွေ့လျှင် ရွာသားဟန် ဆောင်နေကြရမည်ဟု ညွှန်ကြားထားပါသည်။ ဆက်ကြေးငွေရလာလျှင် တပ်ကြပ်စောနပိုလီယံမှတစ်ဆင့် အထက်သို့ပို့ပေးရသည်ဟု သိရသော် လည်း ဘယ်သူဘယ်ဝါထံ ပို့ပေးရမည်ကိုမူ အတိအကျမသိပါ။

ဘယ်နေရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် လူရိုးနှင့်လူညစ်သည် ရှိစမြဲဖြစ်ရာ အခု လည်း ကျွန်တော်တို့သည် လူရိုးလူကောင်းကိုရော၊ လူညစ်လူဆိုးကိုပါ ရင်ဆိုင်နေကြရပါသည်။

ဆက်ကြေးတောင်းရာ၌ မရိုးသားမှုများ ရှိသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ရွာကိုဆက်ကြေးခွဲတော့ တစ်ထောင်ဟုခွဲသော်လည်း ဗိုလ်ခမ်းလူကိုပေး တော့ ခုနစ်ရာသာပေး၍ သုံးရာကို ဗိုလ်မှတ်ဆိတ်က နှစ်ရာ၊ စောနပိုလီယံ ကတစ်ရာ စသည်ဖြင့် ခွဲဝေယူကြသည့်လုပ်နည်းလုပ်ဟန်များ ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်တို့၏တပ်ကြပ် စောနပိုလီယံမှာ လူငယ်ပင်ဖြစ်သော်လည်း အလွန်လည်ပါသည်။ တော်ရုံတန်ရုံ လူကြီးလူရွယ်တစ်ဦးပင် သူ့ကိုမိမည် မထင်ပါ။

အဝတ်အစားဆိုလျှင် ကောင်းပေညွှန်ပေဆိုသည့် မှောင်ခိုထည်များ ကိုသာ ကျောနေအောင်ဝတ်သည်။ သေနတ်ကိုလည်း သူ့ခါးမှာဘယ်တော့ မှ မချ။ ငါးသုံးလုံးစီးကရက်ကို ကာတွန်းလိုက်ထား၍ သောက်သူဖြစ် သည်။ မူးလျှင်ရမ်းတတ်ပြန်သည်။ အရက်ကျတော့လည်း နိုင်ငံခြားအ ရက်မှလွဲ၍ မသောက်ပါ။ ဒီကြားထဲ တစ်လနှစ်ကြိမ်ထက်မနည်း တစ်

ဖက်နိုင်ငံနယ်စပ်သို့သွား၍ ပျော်ပါးလိုက်ပါသေးသည်။

အမှန်တော့ ဘယ်နေရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်လူသူလူခွဲ၍ မျက်နှာသာ ပေးခြင်းနှင့် အခွင့်အရေးပိုပေးခြင်းစသည့်လုပ်ရပ်များသည် ရှိနေတတ် သည်ဖြစ်ရာ အခုလည်းစောနပိုလီယံအား ဗိုလ်ခမ်းလူကရော ဗိုလ်စောခ ပေါကပါ အလွန်မျက်နှာသာပေးသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း စောနပိုလီယံ ဘာလုပ်နေနေ ဘယ်သူကမှ မပြောဝံ့ကြပါ။

စောနပိုလီယံသည် တစ်ဖက်သားအပေါ် အနိုင်ကျင့်တတ်သည်။ အာဏာနှင့် လက်နက်ကိုအလွဲသုံးစားပြုကာ ရက်စက်ယုတ်မာချင်သည်။ တစ်ဖက်သားဒုက္ခရောက်အောင် ချောက်တွန်းတတ်သည်။

ဤအကျင့်များရှိသော စောနပိုလီယံသည် ကျွန်တော်တို့နှင့် ဆက်ဆံ ရာ၌ အဘယ်မှာပြေပြစ်ပါမည်နည်း။

ကျွန်တော်တို့သည် နေ့စဉ်အမျှ စောနပိုလီယံ၏ မောက်မာရိုင်းစိုင်း စွာ ဆက်ဆံမှုကိုခံရသည်။ အနိုင်အထက်ပြုမှုကိုခံရသည်။ ရန်ရင်းကြမ်း တမ်းစွာ ဆဲဆိုမှုကိုခံရသည်။ ဘာမဟုတ်သည့်အကြောင်းကလေးများနှင့် ပါးရိုက်နားရိုက်ခံရသည်။

သောင်းကြမ်းသူအဖွဲ့ထဲတွင်နေရသည့် ကျွန်တော်တို့ဘဝသည် အ ဘယ်မှာလျှင် သာယာပျော်မွေ့စရာ ကောင်းပါမည်နည်း။

*

(၈)

ကျွန်တော်တို့နေရသည့်စခန်းသည် အဝေးမှကြည့်လျှင် ဒေါနတောင် ခြေ၌ တည်ထားသောစခန်းဟု ထင်ရသည်။ အမှန်တော့ တောင်ခြေစခန်း မဟုတ်ပါ။ တောင်ခါးပန်းတွင်တည်ထားသည့် စခန်းဖြစ်သည်။ ကော့ ကရိတ်မှ မြဝတီသို့သွားသည့်ကားလမ်းနှင့် သူတို့စခန်းမှာမနီးလှ၊ အ လွန်ဝေးကွာသည်ဟု သိရသည်။

စခန်းကို တောင်ခါးပန်းတွင် အမြင်ခံအထင်ခံ တည်ထားခြင်းမဟုတ် ပေ၊ တောင်ခါးပန်းတစ်ဖက်ရှိ ချောက်ကြီးတစ်ခုအတွင်း တည်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ခန့်မိုးထရုံကာ ဝါးတဲပေါင်းအလုံး ၄၀ ခန့်ရှိလေသည်။

စခန်း၏အရှေ့ဘက်တွင် လမ်းရွာဟုခေါ်သော ကရင်ရွာတစ်ရွာသည် ဒေါနတောင်ခြေတွင် ကပ်နေသည့်ရွာဖြစ်၏။ အိမ်ခြေ ၇၀ ကျော်မျှသာရှိ၍ ရွာသူရွာသားများသည် ခြံလုပ်ငန်းနှင့် တောင်ယာလုပ်ငန်းလုပ်ကြ သည်။

ကျွန်တော်တို့အားလပ်ချိန်တွင် လမ်းရွာသို့သွား၍ လည်လေ့ရှိပါ သည်။ စခန်းအနောက်ဘက်တွင် တောင်ငယ်တစ်လုံးရှိ၍ ယင်းတောင် ငယ်ကို ကျော်လိုက်လျှင် ဒေါနတောင်ချောင်းကို တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်မှတ်မိသမျှပြောရလျှင် ဒေါနတောင်ချောင်း၏အရှေ့ဘက်ကမ်း တွင် “ဘုရားသုံးဆူတောင်” ရှိပါသည်။ ထုံးဖြူဖြူနှင့် စေတီငယ်သုံးဆူ သည် တောင်ထိပ်မှနေ၍ ဒေါနတောင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရှုချင်ဖွယ်တင့် တယ်အောင် ဖန်တီးလျက်ရှိပါသည်။

စခန်းတွင် ဆေးခန်းတစ်ခုရှိသော်လည်း ဆရာဝန်တော့မရှိပါ။ တတ် ကျွမ်းသည့်သူနာပြုဆရာမများလည်း မရှိပါ။ သူတို့ဘာသာ လေ့ကျင့် သင်ကြားပေးထားသည့် ဆရာမလေးဦးသာရှိပါသည်။ လေးဦးစလုံး အ ရွယ်ကောင်းတွေဖြစ်ကြပါသည်။

သူတို့ဆီမှာ အနေကြာလာတော့လည်း ဆေးခန်းမှ ဆရာမလေးများ နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ခင်မင်ရင်းနှီးလာကြသည်။ နော်ဗြူတီ၊ နော်လဲ ဝါး၊ နော်ရဲထာနှင့် နော်ဆေးဖောတို့ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့ထဲတွင် ဇာသပြင် ရွာသူ နော်ရဲထာသည် ကျွန်တော့်မျက်စိထဲ၌ အလှဆုံးဖြစ်နေပါသည်။

ဆောင်းအကုန်နေ့ရာအကူးဆိုလျှင် ဒေါနတောင်တစ်ဝိုက်သည် နေ ချင့်စဖွယ်တင့်တယ်သာယာလှပါသည်။ သာယာလှပသော ဤတော ဤ တောင် ဤရေမြေကိုငေးမောရင်းက ကျွန်တော့်ဇာတိ ဘူတရွာခေါင်လန် ရှုဖူးတောင်နှင့် တောင်ယာခင်းများသည် ကျွန်တော်၏စိတ်အာရုံတွင် ထင် ဟပ်လျက်ရှိပါသည်။

ဪ...လွမ်းမောရပါသော ကျွန်တော့်မွေးရပ်မြေသို့ ဘယ်သောကာလ မှ ကျွန်တော်ပြန်ရောက်ပါမည်နည်း။ မရွှင်သောနှလုံးကြောင့် သက်ပြင်း တစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ဟေ့စိုးနောင်...မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ငေးလှချည်လား”
စောထူးစိန်သည် ကျွန်တော့်အားငေးကြည့်နေပါသည်။

“ငါတော့ကွာ အဖေ၊ အမေတို့ကို သိပ်သတိရတာပဲ။ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ဒီမှာနေရတာက မကောင်းပါဘူးကွာ”

စောထူးစိန်က လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ပြောသည်။

“ငါလည်းမင်းလိုပါပဲကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲကွာ”

နှစ်ယောက်သား ငေးမောနေမိပြန်လေသည်။

“ပျင်းတယ်ကွာ...၊ ဒေါနတောင်ချောင်းဘက်သွားပြီး ရေကူးကြရအောင်”

ကျွန်တော်တို့ ရေလဲလုံချည်ပြန်ယူပြီး ဒေါနတောင်ချောင်းဘက်သို့ လာခဲ့ကြသည်။ လမ်းတွင် ဆေးခန်းဘက်မှ ပြန်လာသော စောဝီလျံနှင့် တွေ့၍ သူ့ပါလိုက်မည်ဆိုကာ လိုက်လာလေသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ နော်ရဲထာတို့လည်း ချောင်းဘက်သွားတယ်၊ ရေ သွားချိုးတာတဲ့ကွ”

“သူတို့အားလုံး သွားကြတာလား”

“မဟုတ်ဘူးကွ...ဆေးခန်းမှာ နော်ဗြူတီနဲ့ နော်လဲဝါးကျန်ခဲ့တယ်”

စောထူးစိန်နှင့် စောဝီလျံတို့၏ ခြေလှမ်းများ သွက်လာကြသည်။

ချောင်းဘက်အဆင်းတွင် ကျွန်တော်တို့မျှော်လင့်မထားသော ဖြစ်ရပ် တစ်ခုနှင့် တိုးနေသည်။

လူမှန်းသူမှန်းမသိအောင်မူးနေသည့် စောနပိုလီယံ...

နော်ရဲထာနှင့် ဗလုံးဗထွေးဖြစ်လျက်ရှိသည်။ နော်ရဲထာကရုန်း စောနပိုလီယံကဆွဲ၊ နော်ရဲထာခမျာထမီရင်လျားနှင့်...

နော်ဆေးဖောကတော့ သူတို့နှင့်မနီးမဝေးတွင် မှောက်လျက်လဲနေ၏။

ကျွန်တော်တို့ အပြေးအလွှားသွားကြပြီး စောနပိုလီယံကိုဝင်ဆွဲကြသဖြင့် သူ့လက်ထဲမှ နော်ရဲထာလွတ်သွားလေသည်။

“နင် ကောင်းတဲ့အကောင်မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ဖိုလ်ခမ်းလူကို တိုင်မယ်”

နော်ရဲထာသည် နော်ဆေးဖောကိုပြေး၍ထူမရင်းက စောနပိုလီယံကို လှမ်းပြောသည်။

စောနပိုလီယံကတော့ ကျွန်တော်တို့ကို မာန်မဲသည်။

“မင်းတို့နဲ့ဘာဆိုင်လို့ ဝင်ဆွဲရတာလဲ”

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော့်မျက်နှာကို လက်သီးနှင့်လှမ်းထိုးသည်။ အမှတ်တမဲ့မို့ မိမိရရထိသဖြင့် ကျွန်တော်ဖင်ထိုင်လျက်လဲကျသွားသည်။ ကျွန်တော့်သွားတစ်ချောင်း နဲ့သွားသည်။ ပါးစပ်ထဲမှ ငန်ကျိကျိဖြစ်လာသဖြင့် ထွေးထုတ်လိုက်တော့ သွေးတွေ....

ကျွန်တော်ထူပူသွားပါသည်။

ဘာကိုမျှ မသိမမြင်တော့ပါ။

စောထူးစိန်တို့အား ထိုးကြိတ်နေသည့် စောနပိုလီယံကို ဝင်၍ထိုးမိပါသည်။

အတော်ကလေးမူးနေသော စောနပိုလီယံသည် ကျွန်တော့်ကိုမလှန်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော့်လက်သီးများသည် သူ့မျက်နှာပေါ်သို့ မိုးသီးမိုးပေါက်ပမာ ကျနေပါသည်။

တပ်ကြပ် စောထူးဝါးတို့လူစုသာရောက်မလာလျှင် ဘယ်လောက်အထိ ဆက်ဖြစ်ကြမည်မသိပါ။ ယခုတော့ စောထူးဝါးရောက်လာပြီးဖျန်၍သာ လက်လွန်ခြေလွန်မဖြစ်ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

စောနပိုလီယံက ကျွန်တော့်ကိုသေနတ်ဖြင့်ပစ်မည် တကဲကဲ လုပ်နေသဖြင့် စောထူးဝါးက သူ့သေနတ်ကို သိမ်းယူထားလိုက်ပါသည်။

အမှန်တော့ စောနပိုလီယံ၏ အလွန်ဖြစ်ပါသည်။

နော်ရဲထာတို့ ရေချိုးရာသို့လိုက်လာပြီး မူးမူးရူးရူးနှင့် ဗလက္ကာယပြုခြင်းဖြစ်၏။ ဝင်ဆွဲသူနော်ဆေးဖောက်ကို ပါးရိုက်သည်။ လက်သီးဖြင့် ထိုးသည်။ ခြေဖြင့်ကန်သည်။ ပြီးတော့ ယုတ်ယုတ်မာမာဆဲသည်။

ဆေးခန်းမှဆရာမများအား စော်ကားခြင်းဖြစ်၍ တစ်ဖက်မှ မကျေမနပ်ဖြစ်လာလျှင် ပြဿနာကြီးလာနိုင်သဖြင့် အမှုကိုဗိုလ်ခမ်းလူကိုယ်တိုင် ညတွင်းချင်းစစ်ဆေးပါသည်။

မူး၍ရမ်းကားမှုနှင့် နော်ရဲထာအား ဗလက္ကာယပြုမှုအတွက် စောနပိုလီယံအားတပ်ကြပ်အဆင့်မှ တပ်သားအဆင့်သို့ ချလိုက်ပြီး စခန်းပြောင်းရမည်ဟု အမိန့်ချပါသည်။ ယခုည အမူးမပြေသေးသဖြင့် အချုပ်ထဲထားရမည်ဟု ညွှန်ကြားပါသည်။

ကျွန်တော့်ကိုတော့ အချုပ် ၁၂ ရက်ကျခံစေရမည်ဟု အမိန့်ချပါ သည်။

ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်ကို အချုပ်ချရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပါသနည်း။

ကျွန်တော်မသိပါ။

ကျွန်တော့်ဘက်က မှန်ပါလျက်နှင့် အချုပ်ခံရမည်ဆိုတော့ ကျွန်တော် မကျေနပ်ပါ။ လူမှန်လျှင် မတရားအပြုခံရသည်ကို မခံချင်တတ်သည်မှာ သဘာဝပင် မဟုတ်ပါလား။

သို့သော်လည်း ကျွန်တော်မပြောရဲပါ။ ပြောနေ၍လည်း ရမည့်ကိစ္စ မဟုတ်သည့်အတူတူ မပြောတော့ဟုပင် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

တစ်ဖက်သောအချုပ်ခန်းထဲမှ စောနပိုလီယံကတော့ အမူးပြေသေး ဟန်မတူပါ။ ကျွန်တော့်အား ယုတ်ယုတ်မာမာ ဆဲရေးတိုင်းထွာလျက်ပင် ရှိသည်။

“လူစွမ်းကောင်းလုပ်တဲ့ မအေ...စိုးနောင်၊ နင့်ကို ငါသတ်မယ် သတိ သာထားပေတော့”

သူ၏ကြိမ်းဝါးသံကို ကျွန်တော်မကြားချင်ယောင်ဆောင်နေပါသည်။ နာရီဝက်ခန့်ကြာတော့ မူးမူးရမ်းရမ်းနှင့် အိပ်ပျော်သွားဟန်တူ၏။ သူ၏ ကျယ်လောင်သောဟောက်သံကို ကြားရသည်။

ကျွန်တော် မအိပ်နိုင်ပါ။

အချုပ်ခန်းနံရံကိုမှီ၍ထိုင်ကာ ရောက်တတ်ရာရာ တွေးနေမိသည်။ အမေ့ကို သတိရသည်။ အဖေ့ကို သတိရသည်။ ပြီးတော့ အစ်မကော့ဖန် နှင့်ယောက်ဖဂျေခေါင်။

မခံချင်စိတ်၊ ဝမ်းနည်းအားငယ်စိတ်၊ ယူကျုံးမရစိတ်တို့ဖြင့် ပြည့်သိပ် တင်းကျပ်နေသော ကျွန်တော့်ရင်သည် လှိုင်းထလျက်ရှိပေသည်။

ကျွန်တော်သည် မငိုစဖူး ရှိကြီးတင်ငိုချလိုက်မိပါသည်။

*

(၉)

အချုပ်ခန်းထဲတွင် ကျွန်တော်ဆယ်ရက်နေခဲ့ရ၏။ ထိုရက်များအတွင်း စောထူးစိန်နှင့် စောဝီလျတို့အဖွဲ့သည် အိန္ဒြေကျေးရွာသို့ ဆက်ကြေး သွားတောင်းကြရသည်။ ရွာထဲတွင် စစ်တပ်မှတိုက်ကင်းရောက်နေသည်